

சக்திபாகத் கூடகர்

புஞ்சோலை

18/8/57

இந்த நாவல்

திரு. பிரபஞ்சன் சமுதாயப் பிரக்ஞை மிகுந்த எழுத்தாளர் நல்ல சமுதாயம் அமைய வேண்டிக் கனவுகாணும் படைப்பாளி இவர் படைப்பில் காணக்கூடிய நல்ல மனிதர்களை, நாம் நேரில் அதிகம் காணக் கிடைப்பதில்லை; என்றோ பெய்யும் மழைபோல்தான். இவருடைய பெரும்பாலான சிறுகதைகளாகட்டும், “ஆண்களும் பெண்களும்” நாவலாகட்டும், அனைத்துமே நல்ல தன்மைகளைக் கொண்ட கதாபாத்திரங்களை அதிகம் அலசும்.

ஆனால், இந்த நாவலோ நல்லவை அல்லாத தன்மைகளைக் கொண்ட மனிதர்களைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது ஒரு கோணத்தில்.

என்ன செய்வது, அரசியல்வாதிகளைப் பற்றிய நாவலாகி விட்டதே!

என்றாலும்கூட மீண்டும் தன் இயல்பின் காரணமாக- ‘அடிப்படையில் மனிதன் என்பவன் நல்லவன்தான்’ என்ற கருத்தை உரத்த குரலில் கூற விரும்பிய நாவலாய் உருப்பெற்று விட்டது.

‘கல்கி’யில் தொடராக வெளி வந்த இந்த நல்ல நாவலை வெளியிடும் வாய்ப்பினை எமக்களித்த நண்பர் பிரபஞ்சனுக்கு நன்றி.

அகிலன் கண்ணன்
பூஞ்சோலை

சுக போகத் தீவுகள்

1

கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு விழிப்புத் தட்டியது: எழுந்து மேசை மேல் இருந்த கைக்கடிகாரத்தில், விடிவிளக்கின் வெளிச்சத்தில், மணியைப் பார்த்தான் மணி மூன்று இருபது ஆகியிருந்தது. நான் குமணிக்கு மேல் எழுந்திருந்தால் கூட போதும் தான். மதுரை பஸ்ஸைப் பிடித்து அங்கிருந்து சென்னைக்கு ஆறு மணி வாக்கில் கிளம்பும் பஸ்ஸில் ஏறி உட்கார்ந்தால், இரவு எட்டு மணிக்கெல்லாம் சென்னை சென்று சேர்ந்து விடலாம்.

மீண்டும் படுக்க முடியாது மனமும் மூளையும் முற்றாக விழித்துக் கொண்ட பிறகு உறக்கம் எங்கிருந்து வரும்? தவிரவும், முதல் முதலாகத் தனித்து. அவன் செய்யப் போகும் நீண்ட பயணம் அது என்பதால், அவனுக்குள் முண்டிருந்த பரபரப்பு அவன் உறக்கத்தை முற்றாக அடித்து விட்டிருந்தது.

கிருஷ்ணமூர்த்தி தனியாக மேற்கொள்ள இருக்கும் பயணம்! நினைக்கவே எவ்வளவு சுகமாக இருக்கிறது! பள்ளி இறுதி வகுப்பு வரையிலும், கோடை விடுமுறை களைக் கழிக்க, மூர்த்திக்கு மதுரை மாமா வீடு தான் வாய்த்திருந்தது. உத்தமபாளையத்திலிருந்து மதுரை

அப்படி என்ன மகா தூரம்? காலைச் சிற்றுண்டியை முடித்துக் காரியஸ்தர் மணி மாமாவுடன் பஸ்ஸில் ஏறி உட்கார்ந்தால், பத்து மணிக்கெல்லாம் மீனாட்சியம்மன் கோயில் கோபுரம் தெரிந்து விடாதா? இந்த இரண்டு மணி நேரப் பயணத்துக்குத் தான் அப்பாவும் அம்மாவும் எவ்வளவு மலை மலையாகப் புத்திமதி சொல்வார்கள்.

“மணி, பையனை ஜன்னல் ஓரமாக உட்கார வைக்காதே. வெளியிலே கையை நீட்டுவான். எதிரில வர்ற பஸ்காரன் கையை எடுத்திட்டுப் போயிடுவான்!”

—இது மணி மாமாவுக்கு அப்பா சொல்லும் உத்தரவு. அப்புறம் இவன் பக்கம் திரும்பிச் சொல்வார்.

“ஜாக்கிரதை. தெருவைக் கடக்கணும்னா, ரெண்டு பக்கமும் நல்லாப் பார்த்துட்டு, வண்டி, வாகனம் ஏதும் இல்லைன்னு தெரிஞ்சுகிட்டுக் கடக்கணும். பாதையில் ஓரமாத்தான நடக்கணும். வெளியே எங்கே போனாலும் இருட்டுவதற்கு முன்னால் வீடு திரும்பிடணும். கூடுமான வரைக்கும் வெளியே தனியே போகாதே. மாமா; மாமி யோடு போ! அவங்க, என்ன போட்டாலும் சாப்பிட ணும். விருந்தாளியாத் தங்கப் போகிறவனுக்கு என்று சில ஒழுக்கங்கள் இருக்கு; அதை மீறிடக் கூடாது

அம்மாவுக்கு அவள் பங்குக்குச் சில சொல்ல வேண்டி யிருக்கும். அது, தினம் தோறும் எழுந்ததும் பாயைச் சுற்றி வைத்தல், காலையிலேயே குளித்து விடுதல், மறக்காமல் நெற்றிக்கு இட்டுக் கொள்ளுதல், மாமா, மாமிக்கு இயன்ற வரை உதவுதல், மாமாவின் பெண் சக்து என்கிற சகுந்தலாவைத் தொட்டுப் பேசாமல் இருத்தல், தொட் டால் கட்டாயம் இரவில் சாமி கண்ணைக் குருடாக்கி விடும் என்பதை நம்புதல். சனி மற்றும் புதன் கிழமைகளில் எண்ணெய்க் குளியலைச் செய்தல், சட்டை பேண்டு களைத் தானே துவைத்துக் கொள்ளுதல், பெரியவர்கள் யாரேனும் வீட்டுக்கு வந்தால் எழுந்து அவர்களுக்கு

ஆசனம் அளித்தல், பெரியவர்கள் பேசும் இடத்தில் கூடு
மானவரை இல்லாமல் இருத்தல், இருக்க நேர்ந்தால்
கூடுமானவரை தும்மாமல், மற்றும் கொட்டாவி விடாமல்
இருத்தல்—முதலியவையாய் இருக்கும். சுமார் ஒரு மணி
நேரத்துக்குக் குறையாமல் அம்மா, அப்பாவின் போதனை
கள் இருக்கும். பள்ளி இறுதி வகுப்பு முடிந்து, மாமாவின்
வீட்டில் மதுரையில் இருந்து கொண்டு பி.ஏ.வும், அதற்
குப்பின் எம். ஏ.யும் முடிக்கும் வரையில் கூட அந்தப்
போதனைகள் கிருஷ்ணமூர்த்திக்குத் தொடர்ந்தன.
அம்மா, ஒன்றை மட்டும் அவன் கல்லூரியில் படிக்கும்
போது விட்டு விட்டான். அது, சக்குவைத் தொட்டுப் பேசி
னால், சாமி கண்ணைக் குத்தும் என்கிற பயங்கர எச்ச
ரிக்கை. அம்மாவுக்கே அதன் பொய்த் தன்மை உறுத்தி
யிருக்கும் போலும்!

கிருஷ்ணமூர்த்தி ஜன்னல் ஓரம் வந்து நின்று,
திரையை விலக்கி வெளியில் பார்த்தான். உலகம் இருட்டுப்
போர்வையைச் சுற்றிக்கொண்டு உறங்கிக் கொண்டிருந்
தது. மரங்கள் மற்றும் வேலி ஓரச் செடிகளில் கொத்துக்
கொத்தாக இருட்டு காய்த்துத் தொங்கிக் கொண்டிருந்
தது இருளின் மூச்சுக்காற்று எப்பவுமே கூதல் காற்றாய்,
குளிர்ச்சியாகத் தான் இருக்கும் போலும். உடம்பு ஒரு
முறை சிலிர்த்துக் கொண்டது அவனுக்கு.

குளியல் அறைக்குள் சென்று, தீ மாதிரி உறைந்த
நீரைத் தலையில் ஊற்றிக்கொண்டு, தலையைத் துவட்டிய
படி, வெடவெடவென நடுங்கிக் கொண்டே வெளியே
வந்தான் மூர்த்தி. எதிரே அம்மா காப்பியை வைத்துக்
கொண்டு நின்றிருந்தாள்.

இதுதான் அம்மா, இப்படித் தான் அம்மா. இயன்ற
வரை குளியல் அறைச் சத்தம் வெளி வராமல் குளித்தான்
மூர்த்தி. எனினும் இந்த அம்மாவுக்கு எப்படிச் சத்தம்
கேட்டு, எழுந்து, காப்பி வைத்து, எடுத்துக் கொண்டு வந்
திருக்கிறாள்? அம்மா மனசால் ஓசைகளைக் கேட்கிறாள்.

அம்மாக்களுக்குப் பிள்ளைகளின் அசைவுகளைச் சொப்ப
னத்திலும் அறிய முடிகிறது.

மூர்த்தி காப்பியை வாங்கிக் கொண்டான்.

“நீ தூங்கவே இல்லையாம்மா?”

“தூக்கம் எங்கேந்துடா வரும்? ஒத்ததைக்கு ஒரு
பிள்ளையா இருக்கிற நீயே, ஏதோ வேலைக்குப்
போறேன், சம்பாதிக்கப் போறேன்னு எங்களை விட்டுப்
பட்டணம் போறேன் என்கிறாய். நீ சம்பாதிச்சுத்தான்
நம்ம குடும்பம் நடத்தவேண்டிய நிலைமையிலயா நாம்
இருக்கோம்?”

அம்மாவின் கண்களில் நீர் திரண்டது.

மூர்த்தியின் மனம் சங்கடப்பட்டது. அவன் சொன்
னான்.

“படிச்சுட்டு வீட்டில் சும்மா உட்கார்ந்திருப்பது
ரொப்பக் கஷ்டமா இருக்கும்மா. கொஞ்ச நாளைக்கு
வெளியூருக்குப்போய் வேலை பார்க்கலாமனு இருக்கு.
தவிரவும், வேலை செய்யறதும், சம்பாதிப்பதும் சோற்
றுக்கு மட்டுந்தானா? என்னாலேயும் ஏதேனும்
உபயோகமா ஒரு காரியம் செய்ய முடியும். என்னாலேயும்
என் வாழ்க்கைக்குப் போதுமானதைச் சம்பாதிக்க
முடியும்னு எனக்கே விளங்கிக் கொள்ளவாவது நான்
வேலை செய்ய வேண்டாமா? என் மேலேயே எனக்கு
கௌரவம் வர வேண்டும் இல்லையா? என்னை நான்
மனுஷனா உணர வேண்டாமா? அதுக்காகத் தான்
பட்டணம் போறேம்மா...”

அவன் காப்பியைக் குடித்தான். காப்பி இனிச்சுக்
கிடந்தது. அம்மாவுக்குக் காப்பியைப் பாயாசமாக அடித்
தால் தான் திருப்தியாய் இருக்கும். அன்பு செய்வதிலா
கட்டும், பிறருக்குக் கொடுத்து மகிழ்வதிலாகட்டும்;
அபரிமிதம் அவள்.

“இன்னும் கிளம்பலிய..? வெளுக்கிறதுக்கு மூன்னால் புறப்பட்டால் தானே இருட்டறதுக்கு முன் போய்ச் சேர முடியும்?” என்றார் அப்பா வந்து கொண்டே. அவருக்கு முன் அவர் புகைக்கும் சுருட்டுப் புகை மணம் வந்தது. அப்பாவிடம் உள்ள கெட்ட பழக்கம் என்று ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டுமெனில் அது இந்தப் புகைப் பழக்கம் என்று தான். எனினும் அவனுக்கு அப் புகை மணம் விருப்பமாகவே இருந்தது சின்னஞ் சிறு வயது முதல் அப்பாவின் ஞாபகம் என்பது சுருட்டுப் புகை மணத்துடன் தான் அவனுக்கு வந்து கொண்டிருந்தது. அந்த மணத்தைக் கழித்து விட்டால். அப்பா ஏதோ குறைப்பட்டு விடுவார் என்பது போல் அவனுக்குத் தோன்றுவது உண்டு. அன்பு கொண்டோரின் குறைகளும் கூட நிறைவாகத் தோன்றுவது விசித்திரம் தான்.

“அவன் புறப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறான். அவனிடம் போய்ப் போகாதே என்றா சொல்வது? வயசாக வயசாக உனக்குப் புத்தி கெட்டுக்கொண்டு வருகிறது கற்பகம்” என்றார் அப்பா அர்மாவைப் பார்த்து.

அம்மா அமைதி காத்தாள்

மூர்த்தி அறைக்கு வந்தான். ஆடை மாணிந்து கொண்டு தலைவாரிக் கொண்டான் புத்தக அலமாரியும், கண்ணாடியும் இணைந்த அலமாரி அது. புத்தகங்கள், அவன் உயிரினும் மேலாக நேசித்த புத்தகங்கள். அவன் கவலைகளில் பங்கு கொண்டு. அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லி, அவன் அறிவை விசுலித்து. அவனைக் கிளர்ச்சி யடையச் செய்து, பொங்கவிட்டு வடியவிட்டு, அவனை இளகச்செய்து. அனைத்துக்கும் சிகரமாக, பக்குவப் படுத்திய புத்தகங்கள். அவற்றை விட்டுப் போவது மனசுக்குக் கஷ்டமாகவே இருந்தது.

கண்ணாடியின் வழியாக சரசு தெரிந்தாள்.

“என்ன சரசு, நீ கூட எழுந்திட்டையா? எட்டு மணிக்கு, சாவகாசமா எழுந்திருக்கிறவள் நீ?”

சரசு அதற்குள் குளித்து, கூந்தல் ஈரம் காய அதைப் பரத்தி விட்டிருந்தாள். மஞ்சள் வாசனை அவளிடமிருந்து மிருதுவாக எழுந்தது.

“அம்மா, நீ பறப்படறதுக்கு முந்தி குளிக்கணும்னு சொன்னாங்க, அண்ணா! புறப்பட்டுப் போன பிறகு, தலை முழுகறது அபசகுனம்னு சொன்னாங்க...” என்றால் சரசு.

“உனக்கு என்ன வேணும் சரசு? சொல், வாங்கியா நேன்.”

சரசு, கூந்தலுக்கு முடிச்சப் போட்டவாறு யோசித்தாள். தலையை அண்ணாந்து, கூடை முகட்டைப் பார்த்த வாறு கண்கள் அரைவாசி சொருக, எங்கோ பார்த்தால், யோசிப்பது என்று அர்த்தம் சரசுவுக்கு.

“ஹெர்—பின் வாங்கி வா அண்ணா. பட்டணத்தில் நல்ல டிசைன் எல்லாம் கிடைக்கும். அப்புறம்...”

“அப்புறம்...?”

“இரு, சொல் நேன்...?”

“ஒரு அழகான, படிச்ச...”

“படிச்ச...?”

“உன்னைக் கண்ணில வைச்சுக் காப்பாற்றுகிற...”

“காப்பாற்றுகிற...?”

“எங்க சரசுவுக்குக் காலைய எட்டு மணிக்குக் காப்பி கொடுத்து, பல் தேய்ச்சு விட்டு, வெந்நீர் வைச்சு விளாவி...”

“விளாவி...?”

“வீடு பெருக்கி, துணிதுவைச்சு உலர்த்ததும் இஸ்திரி போட்டு பெட்டியில் அடுக்க வைக்கிற மாதிரி...”

“மாதிரி...”

“ஒரு நல்ல புருஷனையும் வாங்கியாறேன்.”

“சீய்.....!”

‘சீய்’ என்று இளம் பெண்கள் எதைக் குறித்தாவது சொன்னால், அதை அவர்கள் வெறுக்கிறார்கள் என்று பொருள் அல்ல! மாறாக, அவர்கள் அதை விரும்புகிறார்கள் என்றே பொருள். அப்போது அவர்கள் முகம் சிரிக்கும். கண்கள் சிரிக்கும். தலையைச் சற்றே குனிந்து, நெற்றியைச் சுருக்கி உதட்டை முறுக்குவார்கள். ‘இன்னும் கொஞ்சம் நெய் விடேன்’ என்பதே அவர்களின் கோரிக்கை.

“நான் கிளப்பட்டுமா, சரசு...” என்றான், மூர்த்தி. எங்கோ பார்த்துக் கொண்டு தங்கையாய், சிநேகிதியாய், விளையாட்டுத் தோழியாய் இருந்த அவளைப் பிரிவது சங்கடமாகவே இருந்தது.

“அண்ணா” என்று நெருங்கி வந்தவள், அவன் தோளில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள், அவள் உடம்பு குலுங்கியது. இளம் சூடாகக் கண்ணீர்த்துளிகள் அவன் தோள்பட்டையை நனைத்தன.

“எதுக்குடா அழறே? நான் எங்கே போயிடப் போறேன்? இங்க இருக்கிற மெட்ராசுக்குத்தானே? பார்க்கணும்னா, இன்னி ராத்திரி கிளம்பினா, விடியற போது வந்துட மாட்டேனா?...பாருடா, என்னைப்பாரு... இப்படி அண்ணன் புறப்படற நேரத்துல அழுதா, என்னால சந்தோஷமா புறப்பட முடியுமா...?” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே அவனும் உடைந்து தான் போனான்.

மஸ்தான் சாகிபுவின் குதிரை காலை உதைத்துக் கொண்டு நின்றிருந்தது. அது ஒரு காலத்துப் பந்தயக் குதிரை என்று அவர் சொல்லிக்கொண்டிருப்பார். குதிரை

யைப் பார்த்தால் அப்படி நம்புவது கஷ்டமாகத்தான் இருக்கும். உயிரைத் தக்க வைத்துக்கொண்டு பாரமும் அது இழுப்பது அதன் அசாதாரண ஆன்ம பலத்தையே காட்டுவதாய் இருந்தது.

அப்பா அவனது பெட்டியை எடுத்து முன்பக்கம் வைத்தார். அம்மா ஒன்றும் சொல்லாமல் விக்கித்துப் போய் நின்றாள் அப்பா தான் சொன்னார்.

“தெய்வநாயகம் நமக்கு ரொம்ப வேண்டப்பட்டவன் மூர்த்தி உனக்கு மாமன் முறை. ஒரு காலத்தில் நாம் சௌகர்யமாக இருந்தபோது, நம்மால் சௌகர்யப்பட்டவன். அவன் சாப்பிட்டு வளர்ந்தது உன் அம்மா போட்ட சோறு. பயல், ரொம்ப வளர்ந்து, தலைவனாயிட்டாலும் பழசை மறக்கலை. அதனால்தான் தைரியமா உன்னை அவன் கிட்டே அனுப்பிறேன். அவன் செல்வாக்காலே உனக்கு ஒரு வேலையும் கிடைச்சு, ஒரு இடமா அமர்ந்தேன்னா, உனக்கும் ஒரு கல்யாணத்தைப் பண்ணிப் பார்த்திடுவோம், பாப்பாவுக்கு, நல்ல இடமா அமைஞ்சா, ‘தை’யில் கல்யாணத்தை முடிச்சுடுவோம். நீ புறப்படு அடிக்கடி கடிதம் போடு” என்றார் அப்பா. ஏனோ அவன் முகத்தைப் பார்க்கத் தைரியம் இல்லாதவர் போல் திருப்பிக் கொண்டார் அவர்.

அப்பா முன் மாதிரி பேச வேண்டும் என்பதுபோல் தோன்றியது மூர்த்திக்கு. ‘இடது கை ஓரமாக நட, இரு பக்கமும், பார்த்து ரோட்டைக் கிராஸ் பண்ணு’ என்றெல்லாம் சொல்ல வேண்டும் என்று இருந்தது அவனுக்கு. அம்மா சிலை மாதிரி நின்றிருந்தாள். அவளாவது ஏதாவது பேச மாட்டாளா என்று இருந்தது அவனுக்கு. இல்லை. பாஷையே மறந்து போனவள் மாதிரி அவள் இருந்தாள்.

“அட்ரசை ஞாபகமா எடுத்து வச்சிருக்கியா?”

“உம்.”

“போனதும். போய்ச் சோர்ந்ததுக்குத் தந்தி கொடு.”

“சரிப்பா!”

“சரி...புறப்படு தம்பி. முருகன் துணை இருப்பான்.”

அம்மா தலையை மட்டும் ஆட்டினாள். சிரிக்க முயன்றாள். அவளால் அது முடியவில்லை. அவளை ஒண்டிக் கொண்டு சரசு நின்றிருந்தாள்—அம்மாவை இருபது வயது கழித்து, நகல் எடுத்த பிரதி மாதிரி.

“வரேம்மா...வரேண்டர் சரசு...”

வண்டிக்குள் ஏறி அமர்ந்து கம்பியைப் பொருத்திக் கொண்டான் மூர்த்தி. குதிரை மிகப் பெரிய சிரமப்பட்டு நகர்ந்தது.

“பட்டணத்துக்கா அத்தா?”

“உம்.”

“தலைவர்களுையெல்லாம், நடிக்காளையெல்லாம் ரொம்பக் கிட்டத்திலேந்து பாப்பீக...ஊம்...அது அதுக்குக் கொடுப்பினை வேணும் அத்தா. என்னைய பாருங்க. ஓடைக்காத்தான் மடு தண்ணிய குடிச்சுட்டே காலத்தைக் கழிச்சுன்னு கடவுள் சொல்லி அனுப்பிச்சுட்டான். நமக்கு நாம்பளும், குதிரையும் தான கதி.”

“ஏன் பாய் கசந்துக்கறீங்க...உங்களுக்கு என்ன குறைச்சல் ஒரு கௌரவமான தொழில் செய்யறீங்க... சம்பாதிக்கிறீங்க...குதிரையும் நீங்களுமா பகிர்ந்துக்க றீங்க...அப்புறம் என்ன குறை?”

“போங்க அத்தா...இது ஒரு பொழப்பாக்கும்... அல்லாவுக்கே பொறுக்காத பொழைப்பு...”

மீன் நடக்கவும், தவளை பறக்கவும், கழுகு நீந்தவும் ஆசைப்படுகிறது. மனிதர்க்கு இருக்கும் நிலை கசக்கிறது. அக்கரை, பச்சையாகப்படுகிறது. மனித குலம் அமைதி இழந்து அலைவதின் அறிதறியோ இது, என்பதற்காக நினைக்கத் தோன்றியது மூர்த்திக்கு.

மதுரை பஸ்ஸைப் பிடித்துக் கொடுத்த மஸ்தான் பாய் கூலி வாங்கிக் கொள்ள மறுத்து விட்டார்.

“அத்தா...பெரிய ஆளா வருவீங்க...என்னைப் பட்டணம் கூட்டிப் போய் அண்ணா சமாதி, அடையாறு ஆலமரம், செத்த காலேஜ், உயிர் காலேஜ் எல்லர்த்தையும் சுற்றிக் காட்டுவீகளாம். இதுக்குப் போயி உங்ககிட்டே சத்தம் வாங்குவாகளாக்கும். போங்க அத்தா, நல்ல பெரிய ஆளா வாங்க...” என்று ஆசீர்வதித்தார் பாய்.

மூர்த்தி அவரை வணங்கினான்.

மதுரை பஸ்ஸைப் பிடித்து, சென்னை பஸ்ஸையும் பிடித்தான்.

இருட்டிலிருந்து ஒளியை நோக்கிச் செல்வதே பயணம். ஊஸ் இருட்டிலிருந்து இருட்டுக்குள்ளேயே பயணம் செய்து கொண்டிருந்ததாய் அவனுக்குத் தோன்றியது.

மாலை, இருட்டிய நேரத்தில், தருமமிகு சென்னையை வந்தடைந்தான் மூர்த்தி. நகரம், முடிச்ச முடிச்சாய் வளர்ந்த நகக் கையை விரித்து அவனைத் தனக்குள் எடுத்துக் கொண்டது.

2

மூர்த்திக்குக் கண்கள் கூசின

நகரம் இவ்வளவு வெளிச்சமாக இருக்கும் என்று அவன் எண்ணிப் பார்த்ததில்லை. சினிமாவில் நகரத்தை அவன் பார்த்திருந்தான். மிக அகன்ற வீதிகளில் கதாநாயகன் இடுப்பைச் சுற்றிக் கொண்டு ஒரு கொடி போல நாயகி இருக்க, நாயகன் அசுர வேகத்தில் மோட்டார் சைக்கிளை விட்டுச் சென்றதை அவன்

கண்டிருக்கிறான். வண்ணப் பூக்களும், நரைப் பாயசை அடிக்கும் குழல்களும் நிறைந்த தோட்டத்தில் அவர்கள் பாடியதையும், வில்லன்களும் அவர்களது அடியாட்களும் குடித்துக் கொம்மளாமிடும் இரவுக் கிளப்புகளும், அங்கு ஆடையே இல்லாத ஆடையுடன் ஒருத்தி ஆடுவதை, அவள் ஒவ்வொரு மேசையின் அருகிலும் வந்து குலுங்கிப் பாடுவதையும் அவன் பார்த்திருக்கிறான். நிஜமான பூமியைப் பார்க்கையில் சட்டென்று ஓர் ஏமாற்றம் அவன் மனத்தில் நெருடிற்று.

யாரோ ஒருவன் தன் முகத்துக்குத் தானே டார்ச் லைட் அடித்துக் கொண்டு நிற்பது மாதிரி அபத்தமாக அந்த நகரம் நின்றது. மாமா அடையாற்றுப் பகுதியில் வீடு எடுத்து இருந்ததாக அப்பா சொல்லியிருந்தார். அடையாற்றுக்குப் பஸ்ஸில் போகலாம். ஆட்டோவிலும் போகலாம். ஆட்டோ என்றால் கொஞ்சம் கூடுதல் செலவாகும். ஆனால் சீக்கிரம் சென்று விடலாம். ஆகவே அவன் ஆட்டோவைத் தேர்ந்தெடுத்தான்.

மாமாவின் வீடு பார்க்க மிகப் பெரிதாக இருந்தது. வீடுகளில் இது யானை. ஆனால், அது சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருப்பதாக மூர்த்திக்குத் தோன்றியது. வீடு களுக்கும் மனிதர்களைப் போல முகம் உண்டு. சில சிரிக்கும். சில அழும். சில பீற்றிக்கொள்ளும். மாமாவின் வீடு, சுகவாசத்தால் வீங்கிப் பருத்துப் போன மத்திய வயதுப் பெண் போலவும், புதிதாக வாங்கிய நகையைப் பக்கத்து வீட்டுக்காரிக்குக் காட்டிப் பெருமை அடித்துக் கொள்பவள் போலவும். சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருந்தது. இடதும், வலதுமாக இருந்த இரண்டு, இரும்பு கேட்டில், இடதுபுற வழியாக உள்ளே சென்றான் மூர்த்தி. நடைபாதைக்கு இடப் பக்கமாக, ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட குரோட்டன் வகைக் செடிகள். வலப் பக்கம் பட்டு ரோஜா மற்றும் கனகாம்பரச் செடிகள். ஒரு பழைய

வேம்பும், மாவும் அந்த வீட்டுப் பழையையைச் சுட்டுவது போல் காட்சியளித்தன.

வீட்டுக்கு வெளியே மூன்று கார்கள் நிறுத்தி வைக்கப் பட்டிருந்தன. ஒரு மாருதி, இரண்டு அம்பாசிடர்கள். இதில் எது மாமாவுடையது என்று விளங்கவில்லை. போகப் போகத் தெரியும். வீட்டின் வரவேற்பறை, சோபாக்கள், நாற்காலிகள் மற்றும் பார்வையாளர் சிலரால் நிரம்பி இருந்தது.

மூர்த்தி தயங்கி நின்றான். மாமா எங்கிருப்பார்? யாரிடம் கேட்பது?

அவன் உதவிக்கு வருபவர் போல், அவனை நோக்கிக் கண்ணாடி அணிந்த, சுமார் முப்பது வயதும், கொஞ்சம் கூடுதல். எண்ணெய்பூசி அழுந்த வாரி விடப்பட்ட தலையும் மிகுந்த வெண்மை தரும் சட்டையும் வேட்டியும் அணிந்த ஒருவர் வந்து, “என்ன வேண்டும்?” என்றார்.

மாமாவுக்கு அவர் உதவியாளராக இருக்க வேண்டும் என நினைத்துக் கொண்டான் மூர்த்தி.

“நான் கிருஷ்ணமூர்த்தி. உத்தமபாளையத்திலிருந்து வருகிறேன். தெய்வநாயகம் எனக்கு மாமா. நான் வருவது அவருக்குத் தெரியும். அவரை பார்க்க முடியுமா?”

“இருங்கள். தலைவரிடம் சொல்லி விட்டு வருகிறேன்” என்று அவர் ஹாலை ஒட்டிய இடப்பக்க அறையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றார்.

மூர்த்தி வரவேற்பறையை நோட்டம் விட்டான். அவன் உட்கார நினைத்தாலும், இடம் இல்லாதபடி சோபாக்கள், நாற்காலிகள் அனைத்தும் நிரம்பியிருந்தன. சுவரில், முதலமைச்சருக்கு மாலை போட்டுக் கொண்டிருந்தார் மாமா. அடுத்த படத்தில் மாமாவுக்கு மாலை போட்டுக் கொண்டிருந்தார் முதல் அமைச்சர்.

உள்ளே சென்றவர் திரும்பி வந்து, “வாருங்கள்” என்று அவனை அழைத்தார். மூர்த்தி அந்த அறைக்குள் நுழைந்தான். உள்ளே நுழைந்ததுமே, விசுக்கென்று கூதல் காற்று அடித்த மாதிரி, ஏ.சி.யின் குளிர்க்காற்று அவன் முகத்தில் மோதியது. மிகக் குறைந்த வெளிச் சத்தில் இரண்டு பேர் அமர்ந்திருந்தது தெரிந்தது.

“வா, மூர்த்தி” என்றார் இடப்பக்க ஒற்றைச் சோபாவில் அமர்ந்திருந்தவர். அவர் தான் மாமாவாக இருக்க வேண்டும். எத்தனை வருஷங்களுக்கு முன்பார்த்தது?

“வணக்கம்” என்று கை கூப்பினான் மூர்த்தி.

“உட்கார்” என்று அவருக்கு முன் இருந்த சோபாவைச் சுட்டிய அவர், அவன் உட்கார்ந்ததும், தன் எதிரில் இருந்த மற்றொரு நபரைப் பார்த்து, “இவர் மூர்த்தி. முழுப் பேர் கிருஷ்ணமூர்த்தி. நம்ம உறவுக்காரப் பையன். மச்சினன் முறை. எம்.ஏ. படிச்சிருக்கார். இவர் அப்பா, அம்மா தான் என்னை ஒரு காலத்தில் சோறு போட்டு வளர்த்தவர்கள். என் உடம்பில் ஓடுகிற ரத்தத்தில் ஒரு பகுதி இவர் குடும்பத்துக்குச் சொந்தம். இனி என்னோட தான் இருப்பார்” என்று அறிமுகப்படுத்தினார்.

மூர்த்திக்குக் கூச்சமாக இருந்தது. மாமாவின் அறிமுகம் கொஞ்சம் அதிகப்படி என்று தோன்றியது. ஆனால் மாமாவின் சுபாவமே அதுதான் என்பதை அவன் பின்னால்தான் உணர முடிந்தது.

“மூர்த்தி! இவரு அழகிய சிங்கபுரம் யூனியன் சேர்மன் ஐயாவு. நமக்கு வேண்டப்பட்டவர். ஆனைப் பார்த்து வச்சுக்கோ” என்றார்.

சேர்மன் இவனைப் பார்த்து முறுவலித்தார்.

கன்னங்கரிய அவர் உடம்புக்கு அந்த வெள்ளைச் சட்டை அதீத வெள்ளையாகத்தான் தெரிந்தது. அவர்
சுக - 2

மூர்த்தியை மிகுந்த ஆழமாகவும், யோசனையோடும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றியது. அப்போதுதான் அதுவரை அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்த கண்ணாடி அணிந்த, உதவியாளர் போல் காட்சியளித்த மனிதரைக் கவனித்த மாமா மூர்த்தியிடம் சொன்னார்.

“இவர் லாரென்ஸ், நமக்கு பி. ஏ. மாதிரி இருக்கிறவர்.” மூர்த்தி அவர் பக்கம் திரும்பி மெலிதாகப் புன்னகை செய்தான்.

“சரி. நீ போகலாம்” என்று லாரென்ஸை அனுப்பி வைத்தார் மாமா. சேர்மன், மாமாவைப் பார்த்துப் பேசினார்.

“லாரென்ஸ் இடத்துக்கு மச்சினனைக் கொண்டாந்திருக்காப் போலவா?”

மாமா சிரித்தார். சுத்தமான பெருஞ் சிரிப்பு அது! அட்டகாசம் என்பார்களே அந்த வகையைச் சேர்ந்தது அது. வெற்றிப் பெருமிதம் என்பார்களே, அந்த வகை உணர்வுகளைச் சொல்லும் சிரிப்பு அது!

“சரி. மூர்த்தி...பயணம் எல்லாம் சௌகரியமாய் இருந்ததா?”

“இருந்தது மாமா.”

“உம்...இப்ப ஏது ரயிலு உனக்கு?”

“திருவள்ளுவர்லே வந்தேன்.”

“அப்பப்பா! பஸ் பயணம் இப்பல்லாம் நமக்கு ஒத்துக் கறதே இல்லை. ஐயோ...செத்தே போயிடுவேன். ‘பிளைட்’ இருக்கே, சௌகர்யமா...”

என்ன காரணத்தாலோ, மாமாவின் பழைய வாழ்க்கை—அவன் அப்பா மூலம் அவன் தெரிந்து கொண்ட பழைய வாழ்க்கை—அவன் நினைவுக்கு வந்தது, கருப்பட்டி வெல்லத்தைச் சைக்கிள் கேரியரில் அம்பாரமாக ஏற்றிக் கொண்டு, பன்னிரெண்டு ஊர்களுக்குக் காலை

முதல் மாலை வரை சைக்கிளை மிதித்துச் சப்ளை செய் தவர் அவர் என்பது அசந்தர்ப்பமாக அவனுக்குத் தோன்றியது.

“அப்பா அம்மாவெல்லாம் சௌக்கியமா?”

“இருக்காங்க...”

“சரி ..சேர்மன், இருங்க...வரேன்” என்று எழுந்தார் மாமா. மூர்த்தியைப் பார்த்து “வா” என்றார்.

அவன் அவரைப் பின் தொடர்ந்தான்.

மாடியில் அவனுக்காக ஒதுக்கியிருந்த அறையை அவர்கள் அடைந்தார்கள்.

“இதுதான் உன்னுடைய அறை” என்றார் மாமா.

அறை என்பது உபசாரமாகச் சொன்னாலும், ஒரு சிறிய வீட்டைப் போல் இருந்தது அது. ஜன்னல் ஓரம் மெத்தை விரிக்கப்பட்ட கட்டில் அறையை ஒட்டிய பாத்திரம், துணிமணிகள் வைக்க பீரோ, எழுது மேஜை, மற்றும் சாப்பாட்டு மேஜை என அனைத்தும் கொண்ட தாய்க் கச்சிதமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது அது.

“நான் அடுத்த அறையில் தங்கிக் கொள்கிறேன். நீ என் பக்கத்திலேயே இருப்பது எனக்குச் சௌகர்யம். சரி, குளி. ரெடியாயிடு. நாம் வெளியே சாப்பிடப் போகி றோம்...அப்புறம் சாவகாசமாகப் பேசிக் கொள்கிறோம்.”

மாமா புறப்பட்டுப் போனார்.

குளித்து முடித்து ஆடை அணிந்து கொண்டு புறப் படத் தயாரானா அவன். அதே சமயம் மாமாவும் அவனை அழைத்து வரச் சொல்லி லாரென்னை அனுப்பி வைத்தார்.

அவர்கள் சென்ற கார் ஒரு பெரிய ஹோட்டலின் போர்டிகோவில் வந்து நின்றது.

மாமா அது ஒரு ஸ்டார் ஹோட்டல் என்று கூறி அதன் பெயரையும் உச்சரித்தார். வெளியே பிரகாசமாக இருந்த அந்த ஹோட்டல், 'பாரு'க்குள் இருண்டிருந்தது. மேஜைக்கு மட்டும் வெளிச்சம் விழுந்து, இதமான குளிரும், மிதமான சங்கீதமுமாகச் சூழல் மிக ரம்மியமாக இருந்தது.

அவர்கள் ஒரு மேஜையில் அமர்ந்ததும் மாமா கேட்டார்.

“நீ டிரிங்க் பண்ணுவியா?”

“சேச்சே. நான் பண்ணுவதில்லை மாமா.”

“நல்லது. குடிக்காமல் இருப்பது நல்லது. ‘பீர்’ மட்டும் சாப்பிடலாமே. பீர் பெண்கள் பானம்.”

“அது என்ன பெண்கள் பானம்?”

“அவ்வளவு மென்மையாக இருக்கும்.”

இருவரும் சிரித்தார்கள்.

“பெண்கள் மென்மையானவர்கள் என்று யார் மாமா உங்களுக்குச் சொன்னது? அவர்களைக் காட்டிலும் வன்மையானவர்கள் இல்லை, தெரியுமா? சும்மா வீட்டில் இருந்து கொண்டு, சமைத்துப் போட்டுக்கொண்டு, இருப்பதைக் கொண்டு அந்த முடிவுக்கு வந்து விடக் கூடாது. சர்க்கஸ் யானை பந்து விளையாடி, நாற்காலியில் சிரமப்பட்டு உட்கார்ந்து வேடிக்கை காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதனால் யானைக்கு அதன் பலம் போய் விடுமா என்ன? நம் பெண்களும் சர்க்கஸ் யானை போன்றவர்கள்...”

மாமா அவனை வித்தியாசமாகப் பார்த்தார்.

“உம். பரவாயில்லை. உன்னை என்னமோ என்று நினைத்தேன்.”

வெயிட்டரிடம், “முதலில் ஒரு லார்ஜ்” என்று ஆர்டர் செய்தார்.

வேர்க்கடலை, உருளைக்கிழங்கு சிப்ஸ், பட்டாணி சுண்டல், கார அப்பளம் என்று வந்த தின்பண்டங்களைக் கொறித்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தான் மூர்த்தி.

“அப்புறம். நீ என்னவாக விரும்புகிறாய்? முதலில் உன் நோக்கத்தைச் சொல்.”

“நோக்கம் என்ன மாமா? ஏதாவது ஒரு நல்ல வேலையாகப் பார்க்க வேண்டும். அவ்வளவுதான்.”

மாமா ஒரு மிடறு விஸ்கியை விழுங்கிவிட்டு, ஒரு சிப்ஸ் துண்டத்தைக் கடித்துக் கொண்டு சொன்னார்.

“என்ன பெரிய வேலை? சம்பளம் அதிகம் போனால் இரண்டாயிரம் கிடைக்குமா? அதை நான் தருகிறேன். தமிழன் புத்தியே. ஒண்ணாரம் தேதி சம்பளம். அதிகம் போனால் ஐயாயிரம் மாதச் சம்பளம். கடன் வாங்கி வீடு என்பதிலேயே குறுகிப் போய் விட்டது. நீயும், நத்தை மாதிரி சுருங்கிச் சுருங்கித்தான் வாழ ஆசைப்படுகிறாயா?”

“வேலை ஏதாவது செய்ய வேண்டுமே மாமா?”

“எனக்குப் பி. ஏ.வாக இரு. மாதம் இரண்டாயிரம் ரூபாய் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைக்கிறேன். கவலைப்படாமல் இரு. உன்னை என்னிடம் ஒப்புக் கொடுத்து விடு. உன் வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கவலைப்பட நான் இருக்கிறேன்.”

“அப்பாவைக் கேட்க வேண்டும் மாமா.”

“அதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.”

லாரன்ஸ் என்கிற அந்த மனிதரைப் பி. ஏ. வாகத் தனக்கு அறிமுகப்படுத்தியது அவனுக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

“லாரன்ஸைப் பி. ஏ. என்று எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தீர்களே, அவரை என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

மாமா கிளாஸ்க் காலி செய்தார். வேர்க்கடலையை அள்ளி வாயில் போட்டுக் கொண்டார். திரும்பிச் சுற்று முற்றும் பார்த்துக் கொண்டார். சொன்னார்.

“லாரன்ஸ் நம்பகமானவன்தான். ஆனாலும் அவன் நம்ம ஜாதி இல்லை. உனக்குத் தெரியுமோ, என்னவோ. நம்ம அமைச்சரோட ஜாதி அவன். அமைச்சர் நம் கோஷ்டி இல்லை. நமக்கு எதிராய் இருக்கிறார். சென்டிமென்ட்டுகளிலேயே ஆழமான சென்டிமென்ட்டே இந்த ஜாதிதான். ஏதானும் எசகுபிசகர் இந்தப் பயல் அவர் கட்சிக்குத் தாவி விடக்கூடும். அவரே அவனை இழுக்க முயலுவார். எதுக்கு வம்பு ஆரம்பத்திலிருந்தே ஜாக்கிரதையாக இருப்பது நல்லது அல்லவா?”

“லாரன்ஸை வேலையைவிட்டே அனுப்பி விடுவீர்களா?”

“நான் அனுப்பமாட்டேன். அவனாகப் போய் விடுவான்.”

மூர்த்தி ஆச்சர்யத்துடன் கேட்டான்.

“எப்படி மாமா?”

“அவன் நல்லவன். வேலையை ஒழுங்காகச் செய்கிறவன். ஆகவே, அவனுக்கு ரோஷமும் மானமும் அதிகமாக இருக்கும். அதைத் தொட்டால் அவனால் தாங்க முடியாது. அவன் போய் விடுவான்.”

“பாவம் மாமா.”

“உலகத்தில் யார் பாவம் இல்லை?”

அவர்கள் ரெஸ்ட்டாரெண்டுக்குச் சென்றார்கள். உள்ளே நுழைந்ததும் “மிஸ்டர் தேவசகாயம்” என்று ஒரு குரல் மாமாவை விளித்தது. மூர்த்தி திரும்பினான். நடுவயது என்று தெரிந்தும் தெரியாமலும் அதீத மேக்கப்பில் ஒரு பெண்மணியும். அவளுக்கு அருகே அவளே இருப்பது வயது குறைந்து விட்டாற் போல, அவளையே வார்த்து

எடுத்த மாதிரி தோற்றமளித்த ஓர் இளம் பெண்ணும் அந்த இடத்தில் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

அந்த முதியவளை எங்கோ அடிக்கடிப் பார்த்த மாதிரி இருந்தது மூர்த்திக்கு. நினைவை அழுத்தமாகத் தேய்த்துக் கொண்டான். பளீரென்று நினைவுக்கு வந்தது. சில ஆண்டுகள் முன் வரை மிகப் பிரபலமாக இருந்த சினிமா நட்சத்திரம் கோகிலா அவள்.

3

மாமாவை மிக உரிமையாக அழைத்துப் பேசியவள், ஒரு காலத்தில் மிகப் புகழ் பெற்ற நட்சத்திரமாக ஜொலித்த கோகிலா தான் என்பதை அறிந்ததும் கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு மிகுந்த ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது. ஊரில், கூரைக்கொட்டகை போட்ட சினிமா அரங்கில், பட்டாணிக் கடலையைக் கொரித்துக்கொண்டே கோகிலா நடித்த எத்தனை சினிமாக்களை அவன் பார்த்திருக்கிறான். மாதம் ஒரு முறை 'சினிமா பார்க்க அப்பா அவனை அனுமதிப்பார். சினிமா டிக்கெட் மூன்றணா. கூடவே ஓர் அணா சேர்த்துக் கொடுப்பார் ஓர் அணா வுக்குப் பட்டாணிக் கடலை வாங்கினால், இடைவேளை வரை கொரித்துக் கொண்டிருக்கலாமே!

அந்தக் கோகிலாவா இது!

மாமா, அவளையும் அவளையும் பரஸ்பரம் அறிமுகப் படுத்தி வைத்தார்.

“இவங்கதான் கோகிலா நமக்கு ரொம்ப வேண்டப் பட்டவர். இது அவங்க பெண்...பேரு...உம்...விநோதினி...சரீதானே...? இவன் நம் ஊர்ப் பையன். எனக்கு மச்சினன் முறை. எம்.ஏ. படிச்சிருக்கான்.”

“பெயரைச் சொல்லலியே...?” என்றாள் கோகிலா, அவனைப் பார்த்தபடி.

“கிருஷ்ணமூர்த்தி. மூர்த்தின்னு கூப்பிடுவோம்.”

“அப்படின்னா, இனிமேல் மிஸ்டர் மூர்த்திதான் உங்களுக்குப் பி. ஏ. வா இருக்கப் போறார்னு சொல்லுங்கள்.”

“கரெக்ட்...எப்படிக் கண்டுபிடித்தீர்கள்?” என்று அதிக வியப்புடன் கேட்டார் மாமா.

“இதில் என்ன ஆச்சரியம். உங்கள் சொந்தக்காரர். படித்திருக்கிறார். அழகான இளைஞர். நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர். இல்லையென்றால், இந்த இடத்துக்கு அழைத்து வரமாட்டார்கள். என்னை அறிமுகப்படுத்தி வைத்திருக்கமாட்டார்கள். ஒன்றும் ஒன்றும் இரண்டு. சரி தானே...?”

“இதுதான் கோகிலா! சும்மாவர? அமைச்சரே உங்க யோசனைகளைக் கேட்டுத்தானே நடக்கிறார்?”

“ஐயோ. இந்தப் பழி வேறெயா? சரி மிஸ்டர் நாயகம். நான், உங்களுடன் பேச வேண்டுமே...செளகர்யப்படுமா?”

“கோகிலாவுடன் பேச எனக்குக் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டுமே...” என்ற மர்மா, அந்தப் பதிலைக் கேட்டு நாணுவது போல் கண்களைச் சிமிட்டிச் சிரித்த கோகிலாவை ரசித்தபடி, அவனும் விநோதினியும் நிற்பதை அப்போதுதான் கவனித்தவர் போல, விநோதினியைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

“நீ மூர்த்திக்குக் ‘கம்பெனி’ கொடு, விநோதினி. நாங்கள் கொஞ்சம் பேச வேண்டியிருக்கிறது. நீங்கள் சாப்பிட்டுக் கொண்டே பேசலாம்.”

விநோதினியும் மூர்த்தியும் தனியான ஒரு மேசைக்குச் சென்று எதிர் எதிராக அமர்ந்தார்கள்.

மூர்த்திக்கு இன்னும் ஆச்சரியம் அகன்ற பாடில்லை.

கோகிலாலைப் பக்கத்தில் நின்று பார்த்தேன். அவள் என்னுடன் பேசினாள் என்று சொன்னால், ஊரிலிருக்கிற அவன் சினேகிதர்கள் நம்புவார்களா? மாட்டார்கள். 'பயரில் விடறான்' என்பார்கள். சரசு கூட நம்புவாளா என்றால், மாட்டாள். ஆனாலும் அது நிஜம்.

அட்டா! அந்தக் காலத்தில் கோகிலா எப்படி இருந்தாள்? சற்றேறக்குறைய ஆறடி உயரமும், அளவான உடல்வாகும், சும்மா பார்த்தாலே பேசும் விழிகளும், உயிரைச் சுண்டி இழுக்கும் அந்தச் சலவைப் புன்னகையும், வெற்றிலை போடாமலேயே சிவந்த அந்த ஆரோக்கியமான உதடுகளும், ஒவ்வொரு அசைவிலும் மிளிரும் நடன நளினமும் விவரம் புரிந்தும் புரியாத அந்தப் பால்ய வயதில் அவனை என்னமாய்க் கிறங்க அடித்தன!

அவளேதான். கொஞ்சம் சதை போட்டிருக்கிறது. கண்களில் இமையை மறைக்க முயலும் சதை. கண்ணாடி போட்டிருந்தாள். முதுமையின் சுட்டு விரல் அவளை நோக்கி நீண்டுவிட்டிருந்தது. அரண்மனை கவனிப்பார் இன்மையால் பாழ்படக்கூடும். எனினும் அதன் காம்பீர்யம் குன்றிப்போகுமா?

“என்ன நீங்கள் பாட்டுக்கு யோசித்துக் கொண்டே இருக்கிறீர்கள். வாய் திறந்து பேசக் கூடாதா?”

உத்தமபாளையத்து ரீசிங் டாக்டரிசிலிருந்து, அந்த நட்சத்திர ஓட்டல் நாற்காலியில் பொத்தென்று வந்து விழுந்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

“மன்னியுங்கள். யோசனைதான். சொன்னால், கோபித்துக் கொள்ள மாட்டீர்களே?”

“சொல்லுங்கள்.”

“உங்கள் அம்மாவைப் பற்றித்தான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.”

“அம்மாவைப் பற்றியா?”

“ஆமாம். நான் கோகிலாவின் ரசிகள். அவர் அதிகமாக ஜோடி சேர்ந்து நடித்தது கணபதியோடுதானே? கணபதியும் இவரும் ஜோடியாக வந்தால், எவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்கும் தெரியுமா? சோப்புப் பெட்டி மாதிரி கச்சிதமாக இருப்பார்கள். என்னைப் போன்ற பையன்கள், கணபதியின் இடத்தில் தங்களை வைத்துக் கொள்வார்கள். எல்லோருக்கும் கோகிலாதான் தங்களின் கதாநாயகி. இந்த ‘ஐடன்டிபிகேஷன்’ தானே, அதாவது தன்னை இன்னொருவராகக் கற்பனை செய்து கொள்வது தானே காதல் சினிமாவை, காதல் கதையை வெற்றி பெறச் செய்கிறது? அழகிய பெண்கள் அமராவதிகளாகிறார்களோ இல்லையோ, பையன்கள் அம்பிகாபதிகளாகி விடுகிறார்கள், இல்லையா? நானும் அப்படித்தான். அந்த அம்மாவை நான் அப்படி நேசித்தேன். அவர், ராமசாமியோடும் ஜோடியாகச் சில படங்களில் வருவார். அவை எனக்குப் பிடிப்பதில்லை. கோகிலா கணபதியை விட்டுப் பிரிந்து, ராமசாமியோடு எப்படிச் சேரலாம்? எனக்குக் கோபம் கோபமாய் வரும். கொஞ்ச நாள் முகத்தைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு இருப்பேன். அப்புறம், அவரைப் போனால் போகிறது என்று மன்னித்து விடுவேன்.”

மூன்று மேஜைகள் தள்ளி அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்த மாமாவும், கோகிலாவும் திரும்பிப் பார்க்கும் வகையில் சத்தம் போட்டுச் சிரித்தாள் விநோதினி. சிரித்து ஓய்ந்து அவள் சொன்னாள்:

“ரொம்ப வெள்ளையாக, பளிச்சென்று பேசுகிறீர்கள். உங்கள் பேச்சு எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது.”

ஐந்து விரல்களையும் சந்தணக் கிண்ணத்தில் வைத்து அப்படியே கையை எடுத்துக் கன்னத்தில் வைத்தது மாதிரி குளிர்ச்சியாய் இருந்தது கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு.

“நீங்கள் படித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களா?,”

“ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கிறேன். பொருளாதாரம் தான் என் துறை. சரித்திரத்தில் எனக்கு ஈடுபாடு உண்டு.

“நீங்களும் உங்கள் அம்மாவைப் போல் நடிப்புத் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கலாம்.”

“ஏன்? என் அம்மாவைப் போல் நான் ஏன் இருக்க வேண்டும்? நடிப்பு என்ன. இன்றைய அரசியலில் இருப்பது மாதிரி பரம்பரைச் சொத்தா?”

ஒரு பரிசாரகர் அவர்கள் அருகில் வந்து, வினாக்குறி மாதிரி பணிவாக வளைந்து நின்றார்.

“என்ன சாப்பிடுகிறீர்கள்?”

“எனக்குப் பசிக்கிறது, மிஸ். விநோதினி. காலை நாலு மணிக்கு ஊரில் இருந்து புறப்பட்டவன். இதுவரை மூன்று இட்லி, நாலு காப்பி, கொஞ்சம் கடலை மட்டும் தான் சாப்பிட்டிருக்கிறேன். சோறு திண்ணவேண்டும் போல் ஆசையாக இருக்கிறது.”

விநோதினி, பிரைட் சாதத்துக்கும், சிக்கன் கௌலாப் புக்கும் வேண்டுதல் சொன்னாள்.

“நான் நடிக்கப் போயிருக்கவேண்டும் என்றீர்களே, ஏன் அப்படிச் சொன்னீர்கள்?”

கிருஷ்ணமூர்த்தி தயங்கினான். ஆனாலும் சொன்னான். “நீங்கள் ரொம்ப அழகாக இருக்கிறீர்கள். அதனால் சொன்னேன்.”

விநோதினி, இந்த முறை சத்தம் இல்லாமல் சிரித்தாள். லேசாகத் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு அழகிய ஒழுங்கான பற்கள் தெரியச் சிரித்தாள்.

“அழகாய் இருப்பது என்றால் என்ன?”

அவளது கேள்வி அவனை யோசிக்க வைத்துவிட்டது. யோசித்தபடியே தான் உண்டு கொண்டிருந்தான்.

“பாவம், பசியாக இருக்கிறீர்கள். நன்றாகச் சாப்பிடுங்கள். இன்னும் வேண்டியதை வாங்கிக் கொள்ளலாம்.”

அவள் குரலில் உண்மையான அக்கறை தொனித்தது. அது அவனைத் தொட்டது. தனிர்க்க முடியாமல் அம்மாவின் ஞாபகம் வந்தது. அவனுக்கு எது, எந்த வகையில் பிடிக்கும் என்பதை அம்மா மட்டுமே அறிவாள். மனசுக்குள் இந்தக் கூட்டு, இந்தப் பொறியல் நன்றாக இருக்கிறதே என்று அவன் நினைக்கும் முன்னமே, இலையில் அது வந்து விழும். அம்மா, மனசைப் படிக்கும் கலையை எங்கே கற்றாள் என்று இருக்கும். கற்று வருவதல்ல அது. இயல்பில் இருப்பது அது. அன்பு மட்டுமாய் நிறைந்த மனசுக்கு மட்டுமே தெரிகிற சூட்சுமம் அது.

“உங்கள் மாமா, உங்களை அரசியலுக்குத் தயார் செய்கிறாரா?”

“சேச்சே. வேலை கிடைக்கிற வரை அவருக்கு உதவியாய் இருப்பேன். அவ்வளவுதான், நமக்கு அரசியல் எல்லாம் சரிவராது, விநோதினி!”

“ஏன் சரிவராது என்கிறீர்கள்?”

“முக்கியமாய் எனக்கு அதில் ஈடுபாடு இல்லை. அந்த அகட விகட சாமர்த்தியம், வானத்தை வில்லாய் வளைத்து, மணலைக் கயிறாய்த் திரிக்கிற வல்லமை எதுவும் எனக்குக் கிடையாது.”

“இப்போது சொன்னீர்களே, ஈடுபாடு இல்லை என்று. அதுவேதான், நான் நடிகை ஆகாததற்குக் காரணமும். எனக்கு அதில் பிடிப்பில்லை.”

உண்டு முடித்து அவர்கள் தேநீர் அருந்தினார்கள்.

“தேநீர் ரொம்ப வித்தியாசமான சுவையாய் இருக்கிறதே, ஆனால் நன்றாக இருக்கிறது.”

அவள் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

“உண்மையான தேயிலையால் ஆன தேநீர் இது. வெறும், சக்கைகளால் ஆன தேநீரைக் குடித்து, அசல் தேநீர் உங்களுக்கு வித்தியாசமாய்த் தெரிகிறது பாருங்கள் நம் சுவைகள் அனைத்துமே இப்படித்தான மாறி விட்டன.”

“மாமாவும், உங்கள் அம்மாவும் ஏதோ முக்கியமான விஷயமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் போலும். இன்னும் முடிக்கவில்லையே...”

“ஆமாம்...என் அம்மாவும் உங்கள் மாமாவும் அணு ஆயுத ஒழிப்பு பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். போங்கள்! ஏதோ நாலாந்தர அரசியல் விவகாரம்?”

“உங்களுக்கு அரசியல் பிடிக்காதா”

“அரசியல் பிடிக்கும். ஆனால், நம் அரசியல்வாதிகளின் காரியங்கள் அரசியலில் சேர்த்தியா? ஓர் இலட்சியத்துக்காக மரணத்தைத் தொட்டுத் திரும்பும் அளவுக்கு உண்ணாவிரதம் இருந்த காந்தியும் ஓர் அரசியல்வாதி என்று சொன்ன நாவால், ஆறு மணி நேர உண்ணாவிரதம் என்று உட்காருகிற இவர்களையும் அரசியல்வாதிகள் என்று சொல்வது ஆபாசமாக இல்லையா? அசல் அரசியலுக்கும் நம்மூர் அரசியலுக்கும் உள்ள இடைவெளி அல்லவா?”

கோகிலா எழுந்திருப்பது தெரிந்தது. கிருஷ்ணமூர்த்தியும் விநோதினியும் எழுந்து, படியிறங்கிக் காரின் அருகில் வந்து நின்றார்கள்.

“உங்கள் அம்மாவுக்கும் முதுமை வந்துவிட்டது. அந்தக் காலத்து, மின்னல் பாய்வது மாதிரி பளீரென்று பாய்ந்து தாக்கிய அழகும் கவர்ச்சியும் எங்கே போய் விட்டன”

காரில் சாய்ந்தபடி, பையைத் திறந்து, கையகல, பெண்களுக்குண்டான கைகுட்டையால் முகத்தை அழுந்தத் துடைத்துக் கொண்டு விநோதினி சொன்னாள்.

“அழகும் கவர்ச்சியும் அம்மாவை விட்டு எங்கும் ஓடிப் போய் விடவில்லை. சின்ன வயசில் உங்களைப் பைத்திய மாய் அடித்த அந்த வசீகரம், அம்மாவிடம் இருந்த கலையின் வசீகரம். உண்மையில் அவர் அழகு என்பது அது தான். நீங்கள் உடம்பு வாகை அழகு என்று தப்பாய்ப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். அழகு, எப்போதும் இருப்பது. அழியக் கூடியது அழகாய் இருக்க முடியாது.”

மாமாவுடன் காரில் திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கும் போதும், கிருஷ்ணமூர்த்தியின் மனசுக்குள் விநோதினியின் பேச்சும், கருத்தும் அலைகளாய்த் திரண்டு திரண்டு எழுந்தன. நன்கு வேக வைக்கப்பட்ட மொச்சைப் பயிறு மாதிரி முழுசு முழுசாய் வந்த அவள் வார்த்தைகளும், மீனின் கண்கள் மாதிரி பளிச்சென்று தெரித்துச் சிதறிய அவற்றின் வெளிச்சமும் அவனுக்கு பிரமிப்பாய் இருந்தது.

“கிருஷ்ணமூர்த்தி! உனக்கு மக்காச்சோளத்தைப் பற்றி ஏதாவது தெரியுமா?”

“என்ன?”

“மக்காச் சோளம் பற்றி.”

“அதிகமாய் ஒன்றும் தெரியாது, மாமா. அவசியம் என்றால் தெரிந்து கொள்கிறேன்.”

“நாளைக்கு நீ ரெண்டு காரியம் செய்யவேண்டும். காலையில், காலை எடுத்துக் கொண்டு நூலகத்துக்குச் சென்று மக்காச்சோளம் பற்றி விவரங்கள் சேகரி. மாலை யில் நாம் கோகிலாவை அவள் வீட்டில் சந்திக்கிறோம்.”

சில நிமிடங்கள் சென்று, மாமா திரும்பவும் கேட்டார்.

“அந்தப் பெண் விநோதினி என்னைப் பற்றி ஏதே னும் சொன்னாளா?”

“இல்லையே...”

“திமிர்பிடித்தவள்.”

கிருஷ்ணமூர்த்திக்குத் திகைப்பாய் இருந்தது.

4

காலம் நள்ளிரவைத் தாண்டியிருந்தது.

முற்றும் வித்தியாசமான சூழலில் ஒரு பகல் பொழுதைக் கழித்த உணர்வோடு தன் அறைக்குள் துழைந்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி. பேண்ட்டையும் சட்டையையும் களைந்து, கைலியோடும் பனியனோடும் எழுது மேஜைக்கு முன் வந்து அமர்ந்தான். மனம் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. உற்சாகமா, அன்றிப் புதிய சூழ் நிலையா, எதுவென விளங்கவில்லை.

தினம் தினம் அல்ல எனினும் அவ்வப்போது டைரி எழுதும் பழக்கம் அவனுக்குச் சமீப காலமாக ஏற்பட்டிருந்தது. எழுந்து பெட்டியில் இருந்த டைரியை எடுத்து எழுதத் தொடங்கினான்.

'வெளியே இருள் நரைத்த தலை மாதிரி உலகைக் கவிந்திருக்கிறது. வீதி விளக்குகள் நரை வெளிச்சம் தொடாத இடங்கள் கரிய முடிகள்.

மாமா ஆதரவாகத்தான் பேசுகிறார். இவர் எந்த அளவுக்கு நல்லவர், நம்பகமானவர்? தெரியவில்லை! ஆயினும், என் வாழ்க்கையை அவரிடம் ஒப்புக் கொடுத்து விட்டேன். இந்தக் களிமண்ணைப் பிசைந்து ஏதேனும் உருவம் சமைக்க வேண்டியது அவர் வேலை.

தமிழகத் தலைநகரில் காலை வைத்ததுமே பணத்தைப் பறி கொடுத்தேன். பறி கொடுப்பது இந்தப் பணத்தோடு மட்டும் நிற்க வேண்டும். அது தொடரக் கூடாது.

ஏராளமான என் கனவுகளில் ஒரு காலத்தில் வந்து சென்ற கோகிலா ரத்தமும் சதையுமாக அருகே நின்று

பார்க்க வாய்த்தது. விநோதினி என்ற பெயர் கொண்ட அவள் மகளுடன் பேசினேன். பிளேடின் கூர்மை அவள் அறிவு. தெரிந்தெடுத்த வார்த்தைகளைக் கொண்டு பேசுகிறாள். கல்வி, சிந்தனை ஆகிய சாயங்கள் தோய்த்த அவள் பேச்சை நாள் முழுக்கக் கேட்க வேண்டும் போல் இருக்கிறது. அழகாய் இருக்கிறாள். இதை அவளிடம் சொல்ல முடியாது. எதை வைத்து என்னை அழகி என்கிறாய், அந்தகனே என்பாள்.

அப்பாவும், அம்மாவும், சரசுவும் என்னையே நினைத்துக் கொண்டு படுத்துக் கிடப்பார்கள். அப்பா வெளியே அன்பைக் காட்ட மாட்டார். அது அவர் சுபாவம். ஆனால் அவர் உடம்பும், மனசும், முழுக்க முழுக்க அன்புதான். இந்த வயசில், நான் ஊருக்குப் புறப்படுகிறேன் என்றதும் நான் அறியாமல் என் சட்டை பேண்ட்டுகள் அனைத்தையும் கொடியிலிருந்து உருவித் துவைத்துக் காய வைத்து, இஸ்திரி போட்டு வாங்கிவந்து, யாரும் அறியாமல் பெட்டியில் வைத்துவிட்டு, தெய்வமே என்று திண்ணையில் அமர்ந்து புகைத்துக் கொண்டிருந்தாரே, அந்த ஆத்மாவுக்கு நான் எந்த வகையில் நன்றி செலுத்தக் கூடும்? என் நினைவாகத் தூக்கம் பிடிக்காமல், புரண்டு புரண்டு படுத்து 'மூச்மூச்' சென்று சத்தம் இன்றிக் கண்ணீர் பெருக்கும் அம்மாவுக்கு நான் எதைக் கொடுத்தால் ஈடாகும்? அண்ணன் என்று வரும், எப்போது அண்ணனைக் காண்போம் என்று கிணற்றடித் துவைக் கல்லின் மேல் உட்கார்ந்து செம்பருத்திப் பூவோடு பேசிக் கொண்டிருக்கும் சரசுவை என்று காண்போம் இனி?'

மூர்த்தி டைரியை மூடி வைத்தான். மனசின் பாரம் நீங்கியது போல் இருந்தது. ஜன்னல் ஓரம் வந்து நின்றான். நிலா வெளிச்சம் குறைந்து போனது மாதிரி இருந்தது. கண்சிமிட்டிக் கொண்டு ஒரு விமானம் பறந்து கொண்டிருந்தது, தெரிந்தது. விளக்கை அணைத்துப் படுத்தவன் உறங்க வெகுநேரம் பிடித்தது.

அப்பா ஏற்படுத்திய பழக்கம் அது. இரவு எவ்வளவு நேரம் சென்று படுத்தாலும் விடியற்காலை ஐந்து மணிக் கெல்லாம் விழித்துக் கொள்வான் மூர்த்தி. சூரிய உதயத் துக்குப் பிறகும் உறங்குவது இயற்கைக்குச் செய்கிற துரோகம் என்பார் அப்பா.

வீதியில் இருந்து விசித்திரமான நகரத்துக்கே உரிய ஓசைகள் வந்த வண்ணம் இருந்தன. நகரத்து மனிதர் களுக்குக் காலை நேர உணவான பாலும், பேப்பரும் போடும் பையன்கள், ஆயாக்களின் அரவங்கள் என்பதைப் பின்னாளிலேயே அவன் அறிந்து கொண்டான். எழுந்து பரபரவெனக் குளித்துவிட்டுக் கீழே இறங்கி வந்தவனுக்கு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது.

மாமா அவனுக்கு முன்னமேயே குளித்து ஆயத்தமாகி விட்டிருந்தார். கண்ணைப் பறித்தது அவர் வெள்ளை ஆடை. இவர்களுக்கு - இந்த அரசியல்வாதிகளுக்குத்தான் - எங்கு கிடைக்கிறது இந்த வெள்ளை உடைகள்? நேற்று வந்திருந்த சேர்மன் கூட இவ்வகை ஆடையே அணிந் திருந்தார். முழுக்கைச் சட்டை, புரளப் புரள இரட்டைக் கரை வேஷ்டி. துண்டை நான்காக மடித்துத் தோளில் போட்டிருந்தார்.

“என்ன மாமா, அதற்குள் ரெடியாயிட்டிங்களை...”

“இதுவே லேட்-தலைவர் நாலு மணிக்கே குளிச்சு, ஃபிரஷ்ஷா ஆயிடுவார், தெரியுமா?”

“நாலு மணிக்கா?”

“ஆமாம். கட்சி உடைந்தபோது, என்னை விடிகாலை நாலு மணிக்கு வரச் சொன்னார், ஒருமுறை நான் முன் றரை மணிக்கே ஆசிரமத்துக்குப் போய்விட்டேன். தலை வர் வீட்டை நாங்கள் ஆஸ்ரமம் என்றுதான் சொல்வோம். தலைவர் அந்த நேரத்தில் கவிஞர் கருணாமூர்த்தியோடு பேசிக் கொண்டிருந்தார். நீ கேட்டாயே, அதே கேள் வியை நான் தலைவரிடம் கேட்டேன். ஐயா உறங்கவே

இல்லையா என்று. 'அரசியல்வாதி தூங்கவே கூடாதப்பா' தூங்கினாலும் கூடக் கால் கட்டை விரலை ஆட்டிக்கிட்டே தூங்கணும். அப்போதான் அவன் உயிரோடு இருக்கிறதா மற்றவன் நினைப்பான். இல்லேன்னா. செத்துட்டதா நினைச்சு சந்தோஷமா கொண்டு போய்ப் புதைச்சுட்டு வந்துடுவான்' என்று சொன்னார்."

"கவிஞர் கருணாமூர்த்தி இப்போ நம்ம கட்சியிலே இல்லையே...?"

"ஆமாம். கட்சி மாறி இருக்கார். ஆனா அவர் கட்சி மாறுவார் என்று, அன்றைக்கே அவர் தலைவரைச் சந்திக்க வந்த அன்றைக்கே தலைவர் சொன்னார். உண்மையில், கவிஞரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தவே அன்று. ஷியற்காஸ்ல வரச் சொல்லியிருந்தார் தலைவர். கட்சி உடைந்து தலைவர் தனி கட்சி தொடங்கியிருந்த சமயம், தலைவர் தேறுவாரா மாட்டாரா என்று இருந்த சூழ்நிலை. அப்போது தம் கட்சிக்கு என்று புதுசாய் பத்திரிகை ஒன்றை ஆரம்பிக்கலாம் என்று வந்தார் கவிஞர். தலைவர் அந்த யோசனையை ஒப்புக் கொண்டார். தலைவர் சிறப்பாசிரியராய் இருப்பது; கவிஞர் ஆசிரியர். நான் நிர்வாகி என்று அப்போது முடிவாயிற்று. கவிஞரை அனுப்பிவிட்டு, தலைவர் என்னிடம் என்ன சொன்னார் தெரியுமா?

'நாயகம்! இந்தப் பையன் மதுரை தியாகராசர் கல்லூரியில் படித்து எம்.ஏ. எழுதி, தேர்வு முடிவு தெரியாமல் இருந்த சமயம், நம் பழைய கட்சித் தலைவர் தயாநிதி இவனுக்கு பி.ஆர்.ஓ. பதவி கொடுத்தார். நிறைய உதவிகள் செய்திருக்கிறார். அப்படி இருந்தும், அந்த நன்றியை மறந்துவிட்டு, எந்த உதவியும் செய்யாத என்னால் வருகிறேன் என்கிறான். தயாநிதிக்குத் துரோகம் செய்கிறவன் எனக்குச் செய்ய எத்தனை காலம் ஆகும். ஆகவே, நாம் இந்தப் பையனைப் பயன்படுத்தவும் வேண்டும். ஜாக்கிரதையாகவும் இருக்க வேண்டும்.

பத்திரிகைக்கு அவன் ஆசிரியர் மட்டும்தான். பத்திரிகை நம் கையில், நமக்குச் சொந்தமாக இருக்க வேண்டும்” என்றார்.

“மாமா! கருணாமூர்த்தி தயாநிதிக்குத் துரோகம் செய்தவர் என்றால், நீங்களும் தானே அவருக்குத் துரோகம் செய்து இருந்தீர்கள்? தயாநிதி சுட்சியில் எம்.எல்.ஏ.ஆகி, தலைவர் கட்சிக்கு வந்தீர்கள். உங்களை மட்டும் தலைவர் எப்படி நம்பினார்?”

மாமா கண்ணாடியின் வழியாக அவனை உற்றுப் பார்த்தார். பிறகு புன்னகை செய்து கொண்டார்.

“கரெக்ட். இப்படித்தாள் கேட்கணும். என் மாவட்டத்தில் எனக்குச் செல்வாக்கு வளர்வது தயாநிதிக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆகவே, மாவட்டச் செயலாளர் என்ற பெயரில் நம் சாதிக்காரன் ஒருவனையே எனக்கு எதிராய் வளர்த்தார். அது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. தலைவர், நான் கட்சி மாறினால் எம்.எல்.ஏ. பொறுப்பேடு, மாவட்டச் செயலாளராகவும் இருக்கலாம் என்றார். நான் கட்சி மாறினேன். மீண்டும் நான் தயாநிதியிடம் போக மாட்டேன் என்று அவர் நம்புகிறார், அந்த நம்பிக்கையை நானும் இப்போதைக்குப் பொய்யாக்க விரும்பவில்லை.”

மூர்த்தி திடுக்கிட்டான்.

“என்ன மாமா. இப்போதைக்கு என்றால் நீங்கள் மீண்டும் தயாநிதி கட்சிக்குப் போவீர்களா, என்ன?”

“குழந்தை! பச்சைக் குழந்தை! அரசியலில் எதிரியார், நண்பன் யார் மூர்த்தி? தலைவருக்கு நாம் என்ன தாலியா கட்டிக் கொண்டோம்! இப்போதைக்கு அவர் ராஜா. நடப்பது அவர் ஆட்சி. ஆகவே, நாம் அவருடன் இருக்கிறோம். சக்கரம் திரும்பும் ஒரு நாள். தயாநிதி தான் மீண்டும் அதிகாரத்துக்கு வருவார். நாம் அவருடன் நம்மை இணைத்துக் கொள்வோம். ஆள் வித்தியாசப் பட்டாலும் பாரம்பரியம் ஒன்றுதானே?”

“கொள்கை, தத்துவப் பிரச்சனையெல்லாம் வராதா மாமா?”

“ஆகஸ்டு 15 அர்த்த ராத்திரியில் புதைக்கப்பட்ட வார்த்தைகளுக்கெல்லாம் மீண்டும் உயிர் கொடுக்கப் பார்க்கிறாயே! சுதந்திரத்துக்கு முன்னால், அரசியல் ஒரு தொண்டு. மூர்த்தி! நம் தலைமுறையில் அது ஒரு நல்ல தொழில். நேரத்தை வீணாக்காதே! நூலகத்துக்குப் போ! மாலை கோகிலா வீட்டுக்கு வர மறக்காதே...”

நூலகப் பொறுப்பாளர் இளைஞராய் இருந்தார்.

“எனக்குக் கலைக்களஞ்சியம் வேண்டும்” என்றான் மூர்த்தி அவரிடம்.

“என்ன?” என்றார் அந்தப் பொறுப்பாளர், நெற்றியைச் சுருக்கியபடி!

“கலைக்களஞ்சியம். ‘ம’ வரிசைத் தொகுப்பு வேண்டும்.”

“அப்படி ஒரு மாத நாவல் வருகிறதா என்ன.”

“மாத நாவல் இல்லை. அது ஒரு தொகுப்புப் புத்தகம். அகராதி மாதிரி இருக்கும். அரசாங்க வெளியீடு.”

“அது மாதிரி புத்தகங்கள் எல்லாம் எங்களிடம் வருவதில்லை. எங்களிடம் மாத நாவல், துப்பறியும் நாவல், செக்ஸ் நாவல், சமையல் புத்தகம், கோலப் புத்தகம் கைரேகை புத்தகம் இந்த மாதிரி வாசகர்கள் விரும்பிப்படிக்கிற புத்தகங்கள்தான் வரும். நீங்கள் அண்ணா சாலையில் இருக்கும் மாவட்ட மத்திய நூலகத்திலோ, அல்லது கன்னிமாராவிலோ தேடிப் பாருங்கள் கிடைக்கும்.”

‘தேடுங்கள், கிடைக்கும்’ என்று ஏசுவே சொன்னது போல் எண்ணி, அந்த வார்த்தைகளை அசை போட்டுக் கொண்டு, ஒரு ஆட்டோ பிடித்து அண்ணா சாலை நூலகத்துக்கு விரைந்தான் மூர்த்தி. அது மாதிரியான புத்தகங்கள்

எல்லாம், 'ரெபரன்ஸ்' பகுதியில் கிடைக்கும் என்றார் ஒரு நூலக ஊழியர். 'ரெபரன்ஸ்' பகுதி என்பது, வீட்டு மருமகள்களால் இடிபட்டுச் சப்பையாய், ஓடுகளாய் ஆன வயோதிகர் இருவர், அல்லது மூவர், ஆராய்ச்சி மாணவர் சிலர் அமர்ந்து வாசிக்கும், குறிப்பெடுக்கும் இடம்; நல்ல வேளை. புத்தகம் இருந்தது. புத்தகப் பக்கங்களில் பல இடத்திலும், போர் அறுவை, உபயோகம் இல்லாத புத்தகம், என் அன்புக் காதலி மீராவுக்கு என்றெல்லாம் எழுதிய விமர்சனக் குறிப்புகளின் ஊடே மக்காச் சோளத் தைக் கண்டுபிடித்தான் மூர்த்தி.

இதற்கு முத்துச் சோளம் என்றும் பெயர். இதன் தாயகம் அமெரிக்கா. அரேபியா வழி இந்தியாவுக்கு வந்த தால் இது மெக்கா அல்லது மக்காச் சோளம் ஆயிற்று... எனத் தொடரும் குறிப்பைக் கண்டு ஆச்சர்யத்தில் ஆழ்ந்தான் மூர்த்தி.

மானுடப் பண்பாட்டை வியக்காமல் இருக்க முடிய வில்லைதான் அராபியச் சோளம் என்றோ, அமெரிக்கச் சோளம் என்றோ அழையாது மக்காச் சோளம் என்று அழைத்தது ஏன்? தீர்க்கதரிசியும் இறைத் தூதருமான மகமது நபி அவர்களோடு தொடர்புடைய ஊர்ப் பெயரை இட்டு அழைத்து அவரைக் கௌரவப்படுத்திய பெருமை மிகு ஒரு நாட்டின் குடிமகன் நாம் என்ற உணர்வே மூர்த்திக்குப் பெருமை தந்தது. ஒரு வழியாய்க் குறிப்புக் கள் எடுத்து முடிக்கையில் மணி மூன்றானது.

கோகிலா வீட்டுக்கு மூர்த்தி வந்து சேர்கையில் மணி ஆறைத் தொட்டிருந்தது. மாமா இன்னும் அங்கு வந்திருக்க வில்லை.

கோகிலாவின் வீடு அவன் எதிர்பார்த்ததையும் விடப் பெரிதாய் இருந்தது. கேட்டிலிருந்து வீட்டின் வாயிலுக்கு நடுந்து வர சரியாக இரண்டரை நிமிடங்கள் பிடித்தன. ஒரு கார் ஓடும் அளவுக்குப் பாதை இரண்டு புறமும்

அடர்ந்து செழித்த தோட்டம். வயதாகி முதுமை பெற்ற மரங்கள், புற்கள், செடிகள். தோட்டம் முடிந்து வீடு வெள்ளைச் சலவைக் கல் மாளிகையோ எனப் பளீரென்று தலைநிமிர்ந்து நின்றது. தலையைச்சுற்றிய தலைப்பாகையும், வரிந்து கட்டிய சாய வேஷ்டியோடும் ஒருவர் வந்து “யாரைப் பார்க்கணும்?” என்றார்.

“கோகிலா அம்மாவைப் பார்க்கணும்.”

சில நிமிடங்களில் விநோதினி தோன்றினாள். வீட்டில் இருக்கும் ஆடை போலும் அது. தாத்தா சட்டையில் தோன்றும் பேரக் குழந்தை மாதிரி ஒரு தொள தொள ஆடை. சீப்பு அவன் கூந்தலில் அப்படியே நின்றிருந்தது.

“வாருங்கள்” என்று கைகுவித்து வரவேற்றாள் விநோதினி.

“அம்மா இல்லையா?” என்றான் மூர்த்தி. பதிலுக்கு வணங்கிக் கொண்டே.

“ஏன் அம்மாவிடம் மட்டும்தான் பேசுவீர்களா என்ன; என்னிடம் பேசக் கூடாதா?”

“அதுக்கில்லை. சும்மா கேட்டேன்.”

“அது என்ன ‘சும்மா’ கேட்டது. ஏன் அம்மா முதலில் வந்திருந்தால் என்னைப் பற்றிச் ‘சும்மா’ கேட்பீர்களா?”

“சேச்சே. என்ன நீங்கள். மாமா உங்கள் அம்மாவைப் பார்க்க வருவதாகவும், என்னை இங்கே வந்து விடும் படியும் சொன்னார். அதனால் கேட்டேன். மாமாவின் கார் வெளியே இல்லை. ஆகவே அவர் இன்னும் வரவில்லை என்று யூகித்தேன். உண்மையைச் சொல்லப் போனால், உங்களை மீண்டும் சந்திக்க நான் மிகவும் விரும்பினேன்.”

அவள் திரும்பி அழகாக அவனைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டு,

“என்னை எதற்காகப் பார்க்க விரும்பினீர்கள்?” என்றாள்.

என்ன பதில் சொல்வது என்று குழம்பினான் மூர்த்தி.

“மக்காச் சோளமாவது, மண்ணாங் கட்டியாவது நாட்டு நலனுக்காக இந்த மக்காச் சோளத்தைப் பயிரிடச் சொல்லவில்லை, சார், யாரும். ஒவ்வொருத்தர் பாக்கெட்டும் நிரம்பி வழிகிறது. ஒரு மிகப் பெரிய ஊழல், மேல் மட்டத்திலிருந்து கீழ்மட்டம் வரை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த அயோக்கியர்களின் கறுப்புக் காரியங்களைக் கிழிகிழியென்று கிழித்து, நாட்டு மக்களுக்கு முன் இவர்களின் அயோக்கியத்தனத்தைப் போட்டு உடைக்க வில்லையென்றால் நான் நந்தன் இல்லை” என்றார் நந்தன்.

ராமநாதன் யோசனையோடு தலையை அசைத்தார்.

“எனக்கும் சந்தேகமாகத்தான் இருந்தது... திடீரென்று நம் அரசியல்வாதிகள் எல்லாம், மக்காச் சோளத்தைப் பற்றிப் பிரமாதமாகப் பேசுகிறார்களே, என்ன காரணமாக இருக்கும் என்று நினைத்தேன். வைட்டமின் ஏ. பி. சி. டி. என்று இருபத்தாறு சத்துக்களும் மக்காச் சோளத்தில் இருக்கிறதாக ஒவ்வொருத்தனும் பேசுகிறான். இதில் ஆளுங்கட்சி, எதிர்க்கட்சி இரண்டுமே கூட்டுச் சேர்ந்து விட்டது. லாபம் வருகிறது என்றால், தற்காலிகமாகத் தாலிகட்டிக் கொள்ள எல்லாருமே தயாராய் இருக்கிறார்கள். ஊம்... எழுதுங்கள். நம் பத்திரிகைதானே மஸ்டர் ரோல் ஊழலை வெளிப்படுத்தி நகர சபையையே கலைக்க வைத்தது. திட்டவட்டமாக ஊழல் என்று தெரிந்த பிறகு, அதைப் பொது மக்களுக்குச் சொல்லாமல் இருப்பது பெரிய ஊழல் அல்லவா? பத்திரிகை தர்மமே மக்கள் நலம் தானே! ஆல் தி பெஸ்ட்.”

நந்தனும் ராமநாதனும் கை குலுக்கிக் கொண்டார்கள்!

பத்திரிகை உலகில் புகழும் மரியாதையும் கொண்ட பெயர் நந்தன். பூர்வாசிரமத்துப் பெயர் முத்துசாமி. தஞ்சாவூர் காவிரிப் படுக்கையில் பிறந்த முத்துசாமிக்கு எழுத்தின் மேல் மோகம் ஏற்பட்டது பதினைந்தர்வது வயதில். கவிதைகள், கதைகள் என்று சில எழுதிச் சென்னைப் பத்திரிகை ஒன்றுக்கு அனுப்பி வைத்தான். சில பிரசுரமாயின. யுத்தத்துக்கு முந்தைய காலம் இருபத்து ஐந்து ரூபாய் கட்டினால் பதினான்கு நாட்கள் தென்னக ரயில் உருண்டோடும் எல்லா ஊர்களிலும் சஞ்சரிக்கலாம் என்கிற சலுகை இருந்தது. பதின்மூன்று நாட்கள் ரயிலிலேயே வாசம் செய்து, கடைசி நாள் சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்தான் முத்துசாமி. பவழக்காரத் தெருவில் அந்தப் பத்திரிகைக் காரியாலயத்துக்குக் காலை பத்து மணிபோல் வந்து, ரயில் அழுக்கால் கன்னங்கரேலென்று ஆகி இருந்த வெள்ளைச் சட்டை வேஷ்டி இரும்பு டிரங் பெட்டி சகிதம் தன் முன் நிற்கும் பதினாறு பதினேழு வயது இளைஞனைப் பார்த்த பத்திரிகை ஆசிரியர் சஞ்சீவி திடுக்கிட்டுப் போனார்.

“உட்கார்” என்றார் சஞ்சீவி.

முத்துசாமி அமர்ந்தான்.

“என்ன விஷயம் சொல்.”

“நான்தான் சார் முத்துசாமி உங்கள் பத்திரிகையில் கதைகளும் கவிதைகளும் எழுதியிருக்கிறேன்...”

அவர் நெற்றி சுருங்கியது.

“மன்னார்குடி முத்துசாமியா? சந்தோஷம்!”

கொண்டு வந்திருந்த மூன்று கதைகளை அவர் முன் நீட்டினான் அவன்.

“படிக்கிறேன்... பின் பக்கம் குளியல் அறை இருக்கு. போய்க் குளி. நல்ல சட்டை வேஷ்டி இருந்தால் உடுத்துக் கொள். முதலாளி வரும் நேரம் இந்தக் கோலத்தில்

உன்னைப் பார்த்தால், உன் எழுத்தையும் குளிப்பாட்ட வேண்டும் என்பார்.”

அவன் குளித்து, துவைத்த ஆடைகளை அணிந்து ஆசிரியர் முன் வந்து அமர்ந்தான்.

“இது வேண்டாம் இரண்டு கதைகளை எடுத்துக் கொள்கிறேன்” என்று ஒரு கதையை அவனிடமே திருப்பிக் கொடுத்தார். “ஐயர்” என்று உள் பக்கம் திருப்பிக் குரல் கொடுத்தார். மேலே வெறும் பூணூல் மட்டும் அணிந்து, வேஷடியில், வெற்றிலை குதப்பிய வாயோடு வந்த “ஐயர்” என்ற அந்த மனிதரிடம் “மன்னார்குடி முத்துசாமிக்கு, இரண்டு கதைகளுக்கான சன்மானம் என்று எழுதிக் கொண்டு, இவருக்குப் பத்து ரூபாய் கொடுங்கள்” என்றார்.

கதைக்கு ஐந்து ரூபாய் கிடைத்த சந்தோஷத்தில் இருந்த முத்துசாமியிடம்,

“எப்போ ஊருக்குப் பயணம்?”

“இங்கேயே வேலை கிடைத்தால் தங்கிவிடலாம் என்றிருக்கேன்” என்றான் முத்துசாமி. மதியம் அவருடன், மணி ஐயர் கபேயில் சாப்பாடும், மாலை டிபனும் சாப்பிட்டான் இரவு ஏழு மணிக்கு மேல் வந்த முதலாளியுடன் அவர் அறைக்குப் பேசப் போய் விட்டார் சஞ்சீவி. ஆசிரியர் அறையிலேயே அமர்ந்திருந்தான் அவன்.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் முதலாளி அறையிலிருந்து பெரும் சப்தம் கேட்டது. கண்டிப்பாக சஞ்சீவியின் சாக்கு உடம்பிலிருந்து அந்தக் கத்தல் எழச் சாத்தியம் இல்லை. ஒரு சிங்கத்தின் கர்ஜனையும் அதன் முன் பூனையின் மியாவ் மியாவும் போல் அவர்கள் பேசுவதை உவமித்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தான் முத்துசாமி.

“நீ எல்லாம் ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியன்...உம்”

ஆசிரியர் என்னமோ முனகியது கேட்டது.

“எகனை முகனை தெரியுமாய்யா உனக்கு?”

தொடர்ந்தாற் போல் அந்தச் சண்டை மேலும் ஒரு மணி நேரம் நீடித்தது.

கதவைப் படாரென்று திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தார் சஞ்சீவி. கதவருகில் நின்று கொண்டிருந்த முதலாளியைப் பார்த்து ஒரு நாடக பணியில் சொன்னார்.

“மன்னவனும் நீயோ? வளநாடும் உனதோ?

உன்னை அறிந்தோ தமிழை ஒதினேன்?—என்னை விரைந்தேற்றுக் கொள்ளாத வேந்துண்டோ?

உண்டோ

குரங்கேற்றுக் கொள்ளாத கொம்பு?”

முதலாளி கபடமாக சஞ்சீவியைப் பார்த்து அதே பாவனையுடன் சொன்னார்:

“பேனா எடுத்தவன் எல்லாம் பிரமனா? நீ

போனால் இனியொருத்தன் வாரானா? வீணாய்

மலையோரம் நின்று மனம்போன வாறு குலைக்காமல் கீழ் இறங்கு!”

சஞ்சீவி பேசாமல் படி இறங்கிக் கீழே போனார். முதலாளி முத்துசாமியிடம் வந்தார்.

“நீ கதை எழுதுவாய் என்பது எனக்குத் தெரியும் புரூஃப் பார்க்கத் தெரியுமா?”

“தெரியாது சார்.”

“அது ஒன்றும் கம்ப சூத்திரம் இல்லை. நான் கற்றுத் தருகிறேன். வருகிற கதையை எனக்குப் படித்துக் காட்டு. நான் சொல்வதைப் பிரசுரி. இந்த நிமிஷம் முதல் நீ தான் பத்திரிகை ஆசிரியர்.”

முதலாளி சொல்லி முடிக்கையில், “முத்துசாமி, கீழே வா” என்று ஒரு குரல் தெருவிலிருந்து கேட்டது. முத்துசாமி பால்கனிக்குப் போய்த் தெருவைப் பார்த்தான். நாடு தெருவில் வேஷ்டியை மடித்துக் கட்டிக்

கொண்டு நின்றிருந்தார் ஆசிரியர் சஞ்சீவி. இவன் தலையைக் கண்டதும், “கீழே இறங்கி வாய்யா! நானே நடுத்தெருவில் நிற்கிறேன். அங்கே உனக்கென்ன வேலை” என்று கத்தினார்.

முத்துசாமி அமைதியாகச் சஞ்சீவியின் நாற்காலியில் போய் அமர்ந்தான். அது வசதியாகவே இருந்தது.

“கருங்காலி! கீழே வாடா அல்ப திலகமே!” என்று ஒரு சப்தம் கீழிருந்து கேட்டது...

முத்துசாமி தன் திறமையை நாளடைவில் நிரூபித்தான். ஒரு படத்துக்கு முதலாளியே எழுதியிருந்த விமர்சனத்தையே முத்துசாமி விமர்சித்தான். ‘ரங்காராவும், கண்ணாம்பாவும் அப்பா அம்மாவாக நடித்திருக்கிறார்கள்’ என்று அவர் எழுதிய வரியை அடிக் கோடிட்டு, ‘இது விமர்சனமா அல்லது செய்தியா?’ என்று கேட்டான்.

“சார்! அவர்கள் நடித்திருப்பதுதான் மக்களுக்குத் தெரியுமே! தவிரவும், அவர்கள் அப்பா அம்மாவாக இல்லாமல் வேறு எந்தப் பாத்திரத்தில் வருவார்கள்? எனவே இது விமர்சனம் ஆகாது. ‘அவர்கள் தத்ருபமாக நடித்தார்கள்’, அல்லது ‘வாங்கின கூலிக்கு மாரடித்தார்கள்’, அல்லது ‘ஊம்...அவர்களும் வந்து போனார்கள்’ என்பதுதான் விமர்சனம்.”

ஒரு பதிலும் சொல்லாமல், முதலாளி எழுந்து வீட்டுக்குப் போய்விட்டார். முத்துசாமி சஞ்சீவிக்கு நேர்ந்த கதி தனக்கும் நோ இருக்கிற நம்பிக்கையில், கொடியில் காய்ந்து கொண்டிருந்த ஜட்டி, பணியன், குளிக்கையில் பயன்படுத்தப்படும் கோவணம், காசித் துண்டு ஆகியவற்றை எடுத்து உதறி, டிரங்க்கில் அடுக்கிக்கொண்டிருக்கையில் முதலாளி வீட்டிலிருந்து ஆள் வந்தான். அவன் கையில் ஒரு கடிதம். முத்துசாமி கடிதத்தை வாங்கிப் பிரித்தான். ஒரு துண்டு சீட்டும், ரூபாய் நோட்டுக்களும் இருந்தன. முதலாளி எழுதியிருந்தார். ‘நீ சொன்னது சரி, விமர்சனம் எதுவெனப் புரிந்துகொண்டேன். என் மகிழ்ச்சி’

சிக்கு அடையாளமாக இத்துடன் ரூபாய் இருபத்தைந்து பெற்றுக்கொள்...

அதிலிருந்து சினிமா விமர்சனம் முத்துசாமி வசம் மாறிற்று. சிறிது காலம் சென்றதும் சினிமா விமர்சனம் சலித்துப்போய் சமூக விஷயங்களில் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினான் முத்துசாமி. அந்தக் காலகட்டத்தில்தான் அவன் நந்தன் ஆனான்...

கோகிலா வீட்டு வரவேற்பரை மிகுந்த வித்தியாசமாய் இருந்ததைக் கவனித்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி. தரைப் பகுதியிலிருந்து அவசரமாய் இறங்கிய, சதுரமான பள்ளமே, தவிர விரிப்பும், கலைப் பொருள்களும் கொண்ட அழகிய வரவேற்பறையாகியிருந்தது.

கோகிலா வெளியில் இருந்து இன்னும் திரும்பியிருக்கவில்லை. மாமா இன்னும் அரை மணியில் வருவதாக ஃபோன் செய்திருந்தார். விநோதினி அவனை உட்கார வைத்துவிட்டு உள்ளே போனாள். ஐந்து நிமிடங்களில் திரும்பியபோது குளித்து, உடை மாற்றியிருந்தாள்.

“மாலையில் ஒருமுறை குளித்தால்தான் எனக்குச் சரிபடும்” என்றவள், அவனுக்கு எதிர் இருக்கையில் அமர்ந்தபடி அவனைக் கேட்டாள்.

“என்ன வேர்த்து விருவிருத்துப் போய் வந்திருக்கிறீர்கள். அரசியல்வாதிகள் வியர்க்கும் அளவுக்கு உழைப்பதைப் பார்த்தால் ஆச்சர்யமாக இருக்கிறதே! தேர்தல் வருகிறதா என்ன?”

“காலையிலிருந்து மக்காச் சோளத்தைப் பற்றிய குறிப்பைத்தேடி அலைகிறேன். நீங்கள் கிண்டல் அடிக்கிறீர்கள். அதென்ன அரசியல்வாதிகள் உழைக்காதவர்களா? தவிரவும் நான் அரசியல்வாதி இல்லை.”

“சோட்டா அரசியல்வாதி. அதாவது சின்ன அரசியல்வாதி. அதாவது வட்டம்.”

“நீங்கள் இப்படி அரசியலை வெறுக்கிறீர்கள் உங்கள் அம்மா. தலைவருக்கு வலது கை. தலைவரின் தத்துவவாதி, சிநேகிதி, வழிகாட்டி.”

“என் அம்மாவுக்குப் பிடிப்பது எல்லாம் எனக்குப் பிடிக்கவேண்டுமா, என்ன? இயற்கை நியதிப்படி, ஒவ்வொரு மனிதரும் இன்னொரு மனிதர் மூலம் இந்த உலகத்துக்கு வர வேண்டியிருக்கிறது. நான் இங்கு வர என் அம்மா உதவியாக இருந்தது ஒரு சந்தர்ப்பமே தவிர, எனக்கு என் அம்மாவின் செயல் எதுவும் பிடிக்காது.”

கிருஷ்ணமூர்த்தி சில கணங்கள் யோசித்தபடி இருந்தான். பிறகு சொன்னான்.

“விநோதினி! உங்களைப் போன்ற அறிவு ஜீவிகள் அரசியலை ஏன் புறக்கணிக்கிறீர்கள் என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. அரசியல், அயோக்கியர்களின் புகலிடம் என்று சொல்லி விட்டு ஒதுங்கினால் ஆயிற்றா? உங்களைப் போன்றவர் அதில் ஈடுபடாத காரணத்தால் தானே, முட்டாள்களும் அயோக்கியர்களும் அந்தப் பிரதேசத்தை ஆக்ரமித்துக் கொண்டார்கள். தேவதைகள் பிரவேசிக்கத் தயங்குகிற இடத்தில் நரிகள்தானே புகும் அப்படியிருக்க, சும்மா வெளியில் இருந்து கிண்டல் அடிப்பதோடு உங்கள் கடமைகள் முடிந்து விட்டன என்று நினைப்பது ஒரு வகையான நபும்சகத்தனம் இல்லையா?”

விநோதினி அவனை உறுத்துப் பார்த்தாள். அவள் கண்களில் குறும்பு வழிந்தது.

“ச்...ச்...ச்...ச்...” என்றாள் விநோதினி, முகத்தை ஆச்சர்யமாய் வைத்துக் கொண்டு.

“என்ன?”

“அரசியல் புனருத்தாரணம் செய்யப் பத்தாவது அவதாரம் எடுத்திருக்கிறவரைப் பார்க்கப் புல்லரிக்கிறது.”

1—பாயின் மேல் வைத்திருந்த பேப்பரை எடுத்து அவள் மேல் வீசினான் மூர்த்தி விநோதினி அதை லாவகமாகப் பிடித்து விட்டுச் சொன்னாள். அவள் முகம் சிந்தனையால் கனத்திருந்தது.

“சீனாவில் நடைபெற்ற அபினி யுத்தம் பற்றி அறிவீர்கள் தானே?”

“அபினி யுத்தம்? படித்திருக்கிறேன்.”

“உலக வரலாற்றில் பிரிட்டிஷ்காரர்களைப் போல், போர்க்களத்தில் ஈனத்தனமாக நடந்து கொண்டவர்கள் வேறு யாரும் கிடையாது. கத்திக்குக் கத்தி என்பதுதானே போர் நெறி? சீன மக்களுக்கு முன்னால் பிரிட்டிஷ்காரர்கள் அபினியையே தங்கள் போர் ஆயுதமாக ஏந்தினார்கள். கப்பல் கப்பலாக அபினியைக் கொண்டு போய், நேராகவும், திருட்டுத்தனமாகவும் சீனாவில் விற்றார்கள். அதற்குச் சாதகமாகச் சீனர்கள் அபினிப் பழக்கம் உடையவர்கள் என்கிற கட்டுக் கதை புனைந்தார்கள். உண்மையில் சீனர்கள் 12 குடிப்பவர்களே தவிர, அபினியின் அடிமைகள் அல்லர். ஆனால், ‘ஒரு நாயைக் கொல்ல வேண்டுமானாலும், அதைப் பைத்தியம் என்கிற பட்டம் கட்டிக் கொல்’ என்கிற ராஜதந்திரப் பழமொழிக்கொப்ப, சீனர்கள் ஏதோ அபினிப் பைத்தியம் என்று சொல்லிக் கொண்டு இந்தியாவிலிருந்தும், துருக்கியிலிருந்தும் அபினியை எடுத்துச் சென்று அவர்கள் தலையில் கட்டி அவர்களின் வெள்ளிப் பணத்தைச் சுரண்டினார்கள். 1790-ம் வருஷம் மட்டும் 4054 பெட்டி அபினியை சீனர்களின் தலையில் கட்டினார்கள் பிரிட்டிஷ்காரர்கள். ஒரு பெட்டி என்பது நான்கு மணங்கு, யோசித்துப் பாருங்கள். மக்களை மயக்கத்தில் ஆழ்த்தி, அவர்களின் உழைக்கும் ஆர்வத்தை மட்டுப்படுத்தி, அவர்களின் குடும்ப இன்பத்தைச் சிதைத்து, அவர்கள் ஆத்மாவையே சீரழித்தார்கள் பிரிட்டிஷ்காரர்கள். ஒரு கட்டத்தில் சீன மக்கள் விழித்துக் கொண்டார்கள். விழித்துக் கொண்ட மக்கள்,

அந்நிய சக்திகளோடு நடத்திய போராட்டம்தான் அபினி யுத்தம்.”

“சரி! அதுக்கும் நம்மூர் அரசியலுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?”

“இங்கேயும் ஒரு அபினி யுத்தத்தை நடத்த வேண்டி யிருக்கிறது, மூர்த்தி. சீனர்களின் தலையில் பிரிட்டிஷ் காரர்கள் அபினியைக் கட்டியது மாதிரி, நம் மக்கள் தலை யில் சினிமா, வெறும் பிராந்திய மொழி வெறி, ராமன் ஆண்டால் என்ன ராவணன் ஆண்டால் என்ன என்கிற விட்டேத்திப் போக்கு, சமூகம் என்பது நான்தான், நான் செய்யும் நன்மையும் தீமையும் சமூகத்தைப் பாதிக்கும் என்று அறியாத மடமை, ஆகிய அபினியை உங்களைப் போன்றவர்கள் இந்தியர்களின் தலைகளில் ஏற்றி வைத்தி ருக்கிறீர்கள். மனிதனுக்குப் பசிக்கும் போதுதான் உணவைப் பற்றிய ஞாபகம் வரும். அதைத் தேட முயல்வான். அவன் உழைப்புக்கு ஏற்ப ஊதியம் வேண்டும் என்று விரும்புவான். கிடைக்காவிட்டால்; போராடுவான். மனிதனின் போராட்டத்தைத் திசை திருப்பத்தானே இங்கு சினிமா இருக்கிறது. சினிமா கூட இங்கு மக்களின் சார்பில் செயல்படவில்லை. அரசியல்வாதிகளின் கையில், அவர்களுக்காகவே செயல்படுகிறது. மனிதனைச் சினிமா மயக்கத்தில், மொழி வெறி மயக்கத்தில் ஆழ்த்தி விட்டு நீங்கள் சுரண்டுகிறீர்கள்.”

“விநோதினி! என்னையா சுரண்டல்காரன் என்கிறீர் கள்?”

“நேராக இல்லை, உங்கள் மாமா என்கிற சுரண்டல் காரருக்கு, நீங்கள் ஒரு தோள் துண்டு, கைத்தடி ஒரு கூஜா. நீங்கள் நேராகச் சுரண்டுவதில்லை. சுரண்டு வதற்கு முளை உதவி செய்கிறீர்கள்.”

“எனக்குப் புரியவில்லை.”

“யாரோ ஒரு முதலாளியிடம் காசு வாங்கிக் கொண்டு, உணவு தானியம் பயிர் செய்து கொண்டிருந்த விவசாயிகளிடம், மக்காச் சோளம் பயிரிடச் சொல்கிறீர்கள். மக்காச் சோளம் மகத்தான உணவு என்று சொல்லி, அதை அரைத்து அட்டைப் பெட்டியில் சர்க்கரை கலந்து ஊற்றி விற்கிற ஒரு ஆளுக்காக, அரசு, அதிகாரிகள், அரசியல்வாதிகள் எல்லோரும் கூட்டுச் சேர்ந்து விவசாயிகளின் வாழ்க்கையையே மாற்றி அமைக்கிறீர்கள்.”

மாமாவும் கோகிலாவும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

6

கிருஷ்ணமூர்த்திக்குக் குழப்பமாய் இருந்தது.

இருவர் இருபக்கம் நின்று கொண்டு அவனைத் தன்பக்கமாக இழுக்க முயல்வது போலவும், அவர்களுக்கிடையில் அவன் சிக்குண்டு தவிப்பது போலவும் உணர்ந்தான். விநோதினி சொல்வது போல மாமா அவ்வளவு மோசமானவர்தானா, அல்லது நிகழ்கால அரசியலில் ஏற்பட்டுள்ள வெறுப்பு காரணமாக அவள் கற்பனை செய்து கொள்கிறாளா என்று இருந்தது.

கோகிலா வீட்டிலிருந்து காரில் மாமாவும் அவனும் திருப்பிக்கொண்டிருக்கையில் மாமா சொன்னது அவன் நினைவுக்கு வந்தது.

“மணல்வெளி கிராமம் தெரியுமில்லையா, உனக்கு?”

மணல் வெளி உத்தமபாளையத்துக்கு நாற்பத்தைந்து மைல் தூரத்துக் கிராமம். ஆயினும் அந்தப் பெயரை அவன் கேட்டிருக்கிறானே அன்றி நேரில் சென்றதில்லை. சொன்னான்.

“அங்கு நீ நாளை போக வேண்டியிருக்கும் கிருஷ்ணமூர்த்தி” என்றவர் சற்று நேரம் யோசித்து விட்டுச் சொன்னார்.

“மணல்வெளி கடற்கரையை ஒட்டிய நிலம் ஒரே தூக்கலாக நூறு ஏக்கருக்கு மேல் வெறும் கரம்பாய்க் கிடக்கிறது. அது சுமார் இருபது முப்பது பேருக்கு மேல் சொந்தம் என்று வைத்துக் கொள். அதில், முதல் கட்டமாக ஒரு முப்பது ஏக்கரை நாம் வாங்கப் போகிறோம்.”

“என்ன மாமா, திடீரென்று விவசாயத்தில் இறங்கி விட்டீர்கள்?”

“நமக்கு எங்கே விவசாயத்தைக் கவனிக்க நேரம்? கீழாரையும், மணல் வெளியையும் ஒட்டிய நிலமெல்லாம் நம்ம சாதி சனத்தாருடையது. பாவம், கால் வயிற்றுக் கஞ்சிக்கும் இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். கடன் வாங்கி விவசாயம் பண்ணி என்ன காசு மிச்சம் பண்ண முடியும். வானம் ஒன்று பெய்து கெடுக்கும். இல்லையென்றால் காய்ந்து கெடுக்கும். பலருக்கும் நிலத்தை விற்று நகர்ப் பக்கம் வந்து கடை கண்ணி வைத்துப் பிழைத்துக்கொள்ள விருப்பம். மற்ற சாதிக்காரர்களுக்குப் போவதைவிட நீங்கள் வாங்கிக் கொள்ளுங்களேன் என்று நெருக்கு கிறார்கள் என்னை, எனக்கு இந்த நில ஆசை எல்லாம் இல்லை மூர்த்தி. கஷ்டப்படுகிறவர்களுக்கு உதவ வேண்டும் என்பது மட்டுமே என் நோக்கம். என்னிடம் காசு இல்லை, ஆனால் ஏற்பாடு பண்ண முடியும். அந்த நிலத்தை உள்ள விலைக்குக் கூடுதலாகவே தொகை கொடுத்து வாங்க விருப்பம். நீ, நம் எம். எல். ஏ. கூடலரசனைப் போய்ப் பார். அவனுக்கு எல்லா விவரமும் தெரியும். அவனே, விவசாயிகளை உனக்கு அறிமுகம் செய்து வைப்பான். விஷயம் சிக்கலாகும்போல் இருந்தால் போனில் பேசு. கோகிலா அங்கு வருவாள்.”

“கோகிலாவா?”

“ஏன்?”

“இல்லை, அந்த அம்மாவுக்கு இந்த மாதிரி காரியங் கள் செய்ய முடியுமா என்று நினைத்தேன்.”

“அந்த அம்மாள் எல்லாம் மாதிரி காரியங்களும் பண்ணும்.”

மாமாவின் மேல் அந்தச் சமயம் மூர்த்திக்கு மரியாதை ஏற்பட்டது உண்மை. விநோதினி, மாமாவின் இரக்க குணம் தெரியாமல் பேசுகிறாள் என்றே நினைத்தான். விநோதினி பேச்சு வாக்கில் சொன்னது அசந்தர்ப்பமாக அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. “நல்லவர்களை ஏமாற்றுவது மிகச் சுலபமாக இருக்கிறது. இல்லையா? பெரிய துரதிருஷ்டம், நல்லவர்கள் ஏமாற்றப்படுவதுதான் மூர்த்தி.”

மூர்த்திக்குக் குழப்பமே அதிகரித்தது.

ஓர் இரவு முழுதும் பயணம் செய்து மணல்வெளிக்கு வந்து சேர்ந்தான் மூர்த்தி. ஸ்டேஷனில் இறங்கி, பரிசோதகரிடம் டிக்கெட்டைக் கொடுத்து, வெளியேறி, வீதியில் நின்று யாரை விசாரிக்கலாம் என்று அவன் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், ஒரு கை அவன் தோளைப் பற்றியதை உணர்ந்து திரும்பிப் பார்த்தான்.

“வணக்கம்! நீங்கள் கிருஷ்ணமூர்த்தி தானே?” என்றார் அந்த மனிதர்.

சுமார் முப்பது வயது. வெள்ளை ஆடை. அரசியல் வாதிகளுக்கே உரிய அதீத வெண்மைநிறத்தில், முழுக் கைச் சட்டையும் புரளபுரள வேஷ்டியும் அணிந்து, அதே நிறத்துப் புன்னகையுமாக நின்றார்.

“ஆமாம். நீங்கள்...!”

“நான் கூடலரசன். உங்களை எதிர்பார்த்துத்தான் நின்றிருந்தேன். உங்கள் மாமர் போனில் பேசினார்.”

கூடலரசனின் அம்பாசிடரில் அவர்கள் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“நாம் நம் வீட்டுக்குப் போகிறோம். நீங்கள் அங்கு குளிக்கிறீர்கள். சாப்பிடுகிறீர்கள், பத்து மணிக்கு விருந்தினர் மாளிகைக்குப் போகிறோம். அங்கு உங்களுக்கு

ஓர் அறை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். நீங்கள் சந்திக்க வேண்டியவர்களில் ஒருவர்—மாரிசாமி—அங்கு வருவார். கீழர் விவசாயி. அவருக்கு மட்டுமே இருபத்தைந்து ஏக்கர் நிலம் அங்கு உண்டு. சரியாக ஒரு மணிக்குத் தெய்வநாயகம் அய்யா போன் செய்வார்கள். பேரம் படிந்தது என்றால், நீங்கள் அவருக்காக நீங்களை வாங்குவது போல பத்திரம் எழுதிப் பணம் கொடுத்து விட வேண்டும். பணம் தானே? நான் தருவேன். சிக்கலானால், இரண்டு மணி பிளைட்டில் கோகிலா புறப்பட்டு வருவாள்.”

மூர்த்திக்குத் திக்பிரமையாக இருந்தது.

இவர்கள் எல்லாம் எவ்வளவு துல்லியமாகக் காரிய மாற்றுகிறார்கள் என்ற வியப்பே ஏற்பட்டது.

மாரிசாமி பத்துமணிக்கு வரவேண்டியவர், காலை எட்டுமணிக்கே வந்து காத்திருந்தார். சுமார் அறுபது வயதை எட்டியிருந்தார். அவர் எனச் சொல்லத்தக்க முதுமை. முகத்தில் வெள்ளைத்தாடி வழிந்தது. கசக்கிச் சுருட்டிப் பானைக்குள் வைத்திருப்பாரோ என்று ஐயப் படத்தக்கச் சுருக்கம் கண்ட அரைக்கைச்சட்டை, கிருஷ்ண மூர்த்தியைக் கண்டதும் பய பக்தியுடன் எழுந்து வணங்கினார். அவனுக்கு அது சங்கடமாய் இருந்தது.

“உட்காருங்கள்” என்றதும் அவர் அமர்ந்தார்.

“தெய்வநாயகத்துக்கு நீங்கள் மச்சினன் முறைங்களா?” என்று அவர் பேச்சைத் தொடங்கினார்.

“ஆமாம்” என்றான் மூர்த்தி.

“நம்ம ஆட்கள், நம்ம பிள்ளைகள் உசந்த இடத்துக்குப் போயிருக்கிறது கேட்க சந்தோஷமா இருக்கு” என்றார் அவர். ‘நம்ம’ என்று அவர் சொன்னதின் அர்த்தம் அவனுக்கு விளங்கிற்று நாம் தனிச் சாதி, ஒரு சாதி என்பதே அது பொருள். தமிழர்கள் ஏன் இப்படிக்குழுக் குழுவாகத் தங்களைப் பிரித்துக் கொண்டிருக்க

கிறார்கள் என்று தோன்றியது அவனுக்கு. நினைக்க மிகுந்த சங்கடமாக இருந்தது.

மாரிசாமி சொன்னார்.

“என் நிலத்தை வித்து விடறதா முடிவு பண்ணிட்டேன் தம்பி, பரம்பரை பரம்பரையா, எங்கள் பாட்டன், பூட்டன் அனுபவித்து. இப்போ என் கைக்கு வந்து சேர்ந்த சொத்து தம்பி அது. அதை விக்கிறது என்ற நினைப்பு வரும்போதே என் மனசு துடிக்கிறது. நீங்கள் எல்லாம் பட்டணத்துக்காரர்கள். நிலம் என்றவுடன் உங்களுக்கு மண்ணும், அதிலிருந்து விளைகிற பயிரும், பயிரை விற்றால் கிடைக்கிற பணமும் அல்லது நிலத்தை விற்றால் கிடைக்கிற பணமும் தான் தெரியும். அதனால்தான் மேலே உயரத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு, தீவனம் போடுங்கள். உரம் போடுங்கள் பூச்சிக் கொல்லி மருந்து போடுங்கள் என்று எங்களுக்கு உத்தரவு போட்டுக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். ஆனால் எங்களுக்கோ நிலம் என்பது மானம், உசுரை விட பெரிது மானம் அல்லவா? பரம்பரையா, சுட்டிக் காத்து வருகிற கௌரவம் அது. தம்பி, உழுதவன் கணக்குப் பார்த்தா உழுக்குக்கூடத் தேறாது என்று சொல்லடை கேட்டிருப்பீர்களே! உண்மைதான் அது. வானம் காய்ந்தா காய்ந்து கெடுக்கும். பேஞ்சா பேஞ்சு கெடுக்கும். நம்ம மண்ணுலேதான் தண்ணீர் ஊறுவது இல்லையே. மலடி மார்பும் திறக்கும் என்று மண்ணைக் கிளறி விதையைத் தூவுவோம். மழை வராது. வெக்கைதான் வீசும். கடன் சொல்லி விதை. கடன் சொல்லி உரம். கடன் சொல்லி வாழ்க்கை. விளையறது கடனுக்குக் கட்டி வராது. மீண்டும் கடன். அரசாங்கம் கொடுத்தா என்ன, வட்டிக் கந்தன் கொடுத்தா என்ன? பொழைப்பு கடன்காரப் பொழப்புதானே!

“தம்பி, எம்மவனைப் பட்டணத்துக்குப் படிக்க அனுப்பினேன். ஒழுங்கா என்னால் அவனுக்குப் பணம்

அனுப்ப முடியவில்லை. பிள்ளை பசிக்கு என்ன பண்ணினான் தெரியுமா? அவனே விளையாட்டா ஒருநாள் சொன்னான். காலேஜுக்குப் பக்கத்துலே ஒரு பகோடா கடை இருக்காம். காலை பத்து, பதினோரு மணிக்குச் சூடா பகோடா போடுவாங்களாம். நேரம் அறிஞ்சு, வாசனை அறிஞ்சு, டக்கென்று அந்த நேரம் பார்த்துப் போய் ஒரு ரூபாய்க்கு அதுவும் கடனா—பகோடா வாங்கிச் சுடச்சுட, எண்ணெய் கூட வழியாமல், சாப்பிட்டு விடுவானாம் அந்த மாதிரி சாப்பிட்டால், பகோடா செரிக்கப் பல மணீ நேரம் ஆகுமாம். பசிக்கார்தாம். மத்தியான சாப்பாட்டைத் தள்ளிப் போட அவன் கண்டுபிடித்த வழி இது. அதைக் கேட்டப்போ, என் மனசு பட்டபாடு அந்தக் கடவுளுக்குத் தான் தம்பி தெரியும். ஒரு தகப்பனோட கடமையைக் கூடச் செய்ய முடியவில்லையே என்று எனக்கு எவ்வளவு அவமானமாப் போச்சு தெரியுமா? நிலம் இருந்து என்ன? பொண்ணுங்க கல்யாணத்துக்குப் பட்ட கடன், பிள்ளை படிப்புக்குப் பட்ட கடன் எல்லாம் இந்த பூமியை வச்சுத் தான் எனக்கு செறுத்துப் போச்சு தம்பி. பிள்ளை பட்ட ணத்தில் வேலை பார்க்கிறான். அவன் சம்பளம் அவனுக்குக் காணலை. பட்டண வாசம் குபேர வாசம்னு சொல்வாங்களே! ஏதோ சொந்த வீடு கட்டிக்கப் பணம் தராங்களாம். இவன் கொஞ்சம் போடணுமாம். பணம் கேட்டு எழுதியிருக்கான். ஆக, பூமியை வித்து, கடனைப் பைசல் பண்ணிட்டு, பிள்ளையோட போய்ச் சேர்ந்துடலாம்னு நினைக்கேன்.”

அவர் சொல்லி நிறுத்தினார்.

“தாகத்துக்கு ஏதாவது கெடைக்குமா?” என்றார். மணி ஒலித்துப் பையனை அழைத்து அவருக்குக் காப்பி வாவழைத்துக் கொடுத்தான் மூர்த்தி.

“தம்பி! நிலம், உங்க கைக்கு வந்தபிறகு என்ன செய்யறதா உத்தேசம்? நான் இதைக் கேட்கப்படாது. பெண்ணைக் கட்டிக் கொடுத்த பிறகு, அப்பனுக்கு அவள்

மேல் என்ன பாத்தியதை? இருந்தாலும் மனசு துடிக்கிறது. நீங்களும் வெள்ளாமை பண்ணுவீங்களா?"

மூர்த்தி அதுகுறித்து யோசித்திருக்கவில்லை எனினும் சொன்னான்.

“வெள்ளாமைதான் பண்ணப் போறோம்,”

“செய்யுங்கள்! மகராஜனாய் இருப்பீர்கள்! சில பேர் செய்கிற மாதிரி, பூமியை அழிச்சு வீடு கட்டுகிறார்களே, அந்தப் பாவத்தை நீங்கள் செய்து விடாதீர்கள். ஆத்தா முகத்தில் பள்ளம் தோண்டிக் கல் அடுக்கிறது பாவம் இல்லையா? நாட்டில் நிலமா இல்லை? அங்கே வீடுகளைக் கட்டிக் கொண்டு குடியிருந்தால் என்ன? விளை நிலத்தை வீடாக்குகிறார்கள். பாவிகள்! இந்தக் காடு, கட்டாந்தரையைப் பண்படுத்தி, பூமியாக்க நமது முன்னோர்கள் என்ன பாடுபட்டிருப்பார்கள்? அவர்கள் நெற்றி வியர்வையை விதைத்து அல்லவா மண் மாதாவிடம் வரம் கேட்டார்கள். அரசாங்கம் கூட இதையெல்லாம் கவனிக்க மறுக்கிறதே என்ன பாவம்! என்ன பாவம்!”

மூர்த்திக்கு அப்பாவின் நினைவு வந்தது, அவர்கூட இப்படித்தான், ஒருமுறை செருப்புக் காலோடு பூமிக்கு வந்து விட்ட அவனைப் பார்த்து, எவ்வளவு வேதனைப்பட்டார் அப்பா! ‘பூமி தான் நம்மைப் போல விவசாயிக்குக் கோயில் தம்பி. கோயிலுக்குள் செருப்புப் போட்டுக் கொண்டு நுழையலாமா?’ என்றவர் அவர். இந்த மாரிசாமிக்குப் பூமி, அன்னையென்றால் அப்பாவுக்கு அது கோயில், குழந்தையெல்லாம்.

கூடலரசன் வியாபாரப் பேச்சைத் தொடங்கினார், வழக்கத்தில் உள்ள விலைக்குக் கூடுதலாக ஏக்கர் ஒன்றுக்குப் பத்தாயிரம் தருவதாகச் சொன்னார் கூடலரசன்,

மாரிசாமி நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்.

“கூடுதலாகவா? எதுக்குங்க?” என்றார் அவர் ஆச்சர்யமுடன்,

“உங்களுக்கு உபயோகமாக இருக்கட்டும் என்று தான்.”

“உபயோகம்னா? எனக்கு விளங்கலையே!”

“உங்களுக்குக் கஷ்டம் இருக்கும்.”

“என் கஷ்டம் எப்பவும்தான். அதுக்காக நான் உங்க ளிடமிருந்து யாகசம் வாங்கறது நியாயமா? தம்பி நீங்கள் சொல்லுங்களேன்?”

மூர்த்தி மௌனம் சாதித்தான்.

“ஊரில் என்ன விலையோ அதைக் கொடுங்கள், போதும். அதற்கு மேல் சல்லிக்காசு எனக்கு வேண்டாம்.”

உறுதியாக இருந்தார் மாரிசாமி.

பத்திரம் பதிய ஒரு தேதியும் முடிவாயிற்று.

கூடலசான் ஆயிரத்து ஒரு ரூபாய் பணம் எடுத்து அவரிடம் கொடுத்தார்.

“இது எதுக்குங்க?”

“அச்சாரமாய் இருக்கட்டும்.”

“அச்சாரம்னா?”

“நிச்சயப்படுத்திக்கொள்கிறதுக்கு என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்.”

“அதுதான் நிச்சயம் ஆயிடுச்சே.”

“அதை உறுதிப்படுத்திக்கத்தான்.”

“உறுதி மனசுக்குள்ளே இருக்குங்க. வாய் வார்த்தை சொன்ன பிறகு அப்புறம் என்னங்க அச்சாரம்? பேச்சு மாறுகிற மனுஷன் ஒரு மனுஷனா? அயோக்கியனுக் கல்லவா பத்திரமும் சாட்சியும்? யோக்கியனுக்கு எதுக்கு?”

மாரிசாமி அச்சாரம் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை.

“பேசிய தொகையைப் பத்திரத்தில் கையெழுத்துப் போட்டுவிட்டு வாங்கிக்கொள்கிறேன்” என்றார்.

அடுத்த சில நாட்களுக்குள்ளேயே பத்திரமும் கையெழுத்தாகிப் பதிவாயிற்று. பதிவாளர் முன்

கையெழுத்துப் போடப் பேனாவைக் கையில் எடுத்த மாரிசாமியின் கைகள் நடுங்கின. அது முதுமை காரண மாய் ஆல்ல! கண்களில் இருந்து அவரை அறியாமல் நீர் பெருகி வழிந்தது, கையெழுத்தைப் போட்டுப் பேனாவை மேஜை மேல் வைத்தவர் மேல் துண்டால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு குலுங்கினார். எல்லாம் சில நிமிஷங்கள் தான். தானாகவே தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டார் போலும்.

“மன்னிச்சுக்குங்க, தம்பி! ஏதோ குழந்தையாட்டம் பொங்கிட்டேன். குழந்தைதான். பூமிகூட குழந்தைதான். குழந்தையை விகிற மாதிரி வித்துட்டேன்” என்றவர் சிரித்தார்.

7

மூர்த்தியை மாமா பாராட்டினார் போன் மூலம்தான்.

“பாராட்டும்படியாக நான் ஒன்று செய்திடலையே, மாமா. கூடலரசன் தான் பாராட்டுக்குரியவர். எனக்கு மிகவும் உதவிகரமாய் இருந்தார்” என்றான் மூர்த்தி.

அதோடு மற்றொரு விஷயத்தையும் சொன்னார்.

“கோகிலா விமானத்தில் புறப்பட்டு விட்டாள். மாலை நான்கு மணிக்கு அவள் அங்கு இருப்பாள்.”

“எதற்கு மாமா கோகிலா? ஏதாவது சிக்கல் என்றால் தானே அந்த அம்மாள் இங்கு வருவதாக இருந்தது?”

“நோய் வந்த பிறகுதான் மருந்தா? நோயே வராமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டாமா? இரண்டு பேரும் அவள் எண்ணப்படி சாவகாசமாகப் புறப்பட்டு வாருங்கள். உன்னைப் பார்க்க முதல்வர் கூட ஆசைப்பட்டார்.”

“முதல்வரா? என்னையா?”

“ஆம். விவரம் போனில் வேண்டாம். கோகிலா நேரில் சொல்வான். முடித்துக் கொள்கிறேன்.”

மூர்த்திக்கு உடம்பு முழுக்க மின்சாரம் ஏறிஇறங்குவது மாதிரி இருந்தது.

“நீங்கள் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள். சரியாக நான்கு மணிக்கு வருகிறேன். அம்மையார் சரியாக நாலு மணிக்கு வந்து விடுவார்” என்று கூடலரசன், உணவு மேஜையைக் காட்டி, “சாப்பாடு தயார். சூடாகப் போட்டுச் சாப்பிடுங்கள்” என்றவர், அவனைப் பார்த்து, “உங்களைச் சரியாகக் கவனித்துக் கொள்ளும்படி அய்யா உத்தரவு போட்டிருக்கிறார். ஏதோ என்னால் ஆனதைச் செய்தேன்” என்றவாறே புறப்பட்டுப் போனார்.

அவன் சாப்பிடத் தொடங்கினான்.

அவனுக்குப் பலப்பல யோசனைகள் வந்து போயின. மக்களைச் சாதியும் மதமும் பிரித்தது போதாதென்று இப்போது அரசியலும் புதுவகைச் சாதியாகத் தோன்றி யிருக்கிறதோ என்று எண்ணம் இட்டான் அவன் பத்திரங் களில் கையெழுத்துப் போட்டு முடித்த மாரிசாமி சொன்னது அவன் நினைவுக்கு வந்தது. “தம்பி, நிலத்தைக் கடன் தொல்லை தாங்காமல்தான் விற்கிறேன். ஆனாலும், எவரிடம் வேண்டுமானாலும் விற்று விடுகிறவன் இல்லை நான். நம் சாதி சனத்துக்கு மட்டும் தான் விற்பது என்றிருந்தேன். என் ஜசை நிறைவேறி விட்டது.”

இது என்ன வகைக் கொள்கை? விற்பது என்று வந்த பின் யாரிடம் விற்பதால் என்ன? விநோதினி ஒரு முறை சொன்னது அவன் நினைவுக்கு வந்தது. “இந்தப் பகுதி யில்தான் அந்தப் புரட்சிகர டைரக்டர் இருக்கிறார். அவர் படங்களில் ஜாதி ஒழிப்பு, சீர்திருத்தம் எல்லாம் இருக்கும். அவர் சுமார் எட்டு வீடுகளைக் கட்டி வாடகைக்கு விட்டிருக்கிறார். எட்டிலும் தன் ஜாதிக்காரர்களை

மட்டுமல்ல, தன் கோத்திரக்காரர்களை மட்டும்தான் வைத்திருக்கிறார்.' "

விநோதினியே கடைசியாகச் சொன்னது அவனுக்குள் சரியென்றிருந்தது.

'நம் இரத்தத்தோடேயே மனிதரை விட்டு மனிதரைப் பிரிக்கும் நஞ்சு கலந்து விட்டது. 'நாம் சட்டைகளை மட்டும்தான் அடிக்கடி மாற்றிக் கொள்கிறோம். உடம்பைக் கழுவி கொள்கிறோம். கெட்டுப்போன ரத்தத்தை எப்போது சுத்தம் பண்ணப் போகிறோம்?'

வெளியே வெயில் காய்ந்துகொண்டிருந்தது. ஜன்னல் திரைகளை எல்லாம் இறக்கிவிட்டு, கூடுமான அளவில் இருளை ஏற்படுத்திக் கொண்டு உறங்கமுயன்று கொண்டிருந்தான் மூர்த்தி...

ஓர் அழகிய நந்தவனம். பொன்மயமான மணல் பரப்பு. தென்னைகள் அடர்ந்த ஒரு தோர்ப்பில் ஓர் இளைஞனும் ஒரு யுவதியும் கைகோத்தபடி நடந்து செல்கிறார்கள். சிரமப்பட்டு மூர்த்தி அந்த இருவரின் முகத்தையும் பார்க்கிறான். அந்த இளைஞன் மூர்த்தியையே பிரதி எடுத்த இன்னுமொருமூர்த்தி. அந்த யுவதி அச்சுஅசலாய் விநோதினி. இருவரும் மண்ணில் நடந்தார்கள். எனினும் மண், பஞ்சு மெத்தையேபோல் குழைந்திருந்தது. கைக் கெட்டும் தூரத்தில் இருவரும் நிலவைத் தட்டிக் கொண்டு அவர்கள் நடந்தார்கள். தட்டலில் நிலவு உடைந்து, நட்சத்திர மிட்டாய்களைச் சிந்தின. மேகம், ஒரு ரதமாக, அதில் அவர்கள் பயணம் செய்தார்கள். தழுவிய கைகளை எந்தச் சக்தியும் பிரிக்க முடியாது என்று அவர்கள் தீர்மானித்திருந்தார்கள். அவர்கள் எண்ணத்தைச் சிதறடிப்பது மாதிரி. அவர்களை வழி மறித்துக் கொண்டு ஒரு பூதம் நின்றிருந்தது; பனைக்கும் உயரமான பூதம். கோரைப்பல்லும், சவுக்கு மர இலைகளைப் போன்ற முடிகளும், விரல் அளவு நீண்ட நகமுமாய் இருந்தது அந்தப் பூதம். அதன் உடல் முழுதும் அரசியல் கட்சி கொடி.

களைப்போல் பற்பல வண்ணங்களில் கொடிகள் நட்டு வைக்கப் பட்டுப் பறந்து கொண்டிருந்தன. அந்தப் பூதத்தைக் கண்டு அஞ்சி நிற்கிறார்கள் அவர்கள். கண் இமைக்கும் நேரத்தில். அந்தப் பூதம் அந்தப் பெண்ணைத் தூக்கிக் கொண்டு செல்கிறது. போகும் பூதத்தின் முதுகுப் புறத்தைப் பார்த்தபடி அச்சத்தால் உறைந்து போய் நின்றிருக்கிறான் அவன். முதுகுப்புறம் அசப்பில் அவன் மாமாவின் தோலவே தோன்றுகிறது..

திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டான் மூர்த்தி.

கதவு தட்டப்படும் ஓசை கேட்டபடியே இருக்கிறது. கதவைத் திறந்தான். வெளியே கோகிலாவும், கூடலரச னும் நின்றிருந்தார்கள்.

கூடலரசன் சொன்னார்.

“நாலு மணிக்கே வந்து விட்டேன், மூர்த்தி. நீங்கள் நன்கு உறங்கிக் கொண்டிருந்தீர்கள். தொந்தரவு படுத்த வேண்டாம் என்று போய் விட்டேன். அம்மாவையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்து விட்டேன். சரி, நீங்கள் பேசிக் கொண்டிருங்கள். நான் போய் இன்னும் ஒரு மணி நேரம் சென்று திரும்புகிறேன்” என்றபடி புறப்பட்டுப் போனார்.

கோகிலா பயணக் களைப்பு - தெரியாமல் இருந்தாள். நெற்றியில் வந்து விழுந்த முன் மயிர் மட்டுமே. அவள் பயணம் செய்து வந்தவள் என்பதை உணர்த்திற்று.

“ஸோ...” என்றபடி கட்டிலில் சாய்ந்தபடி அமர்ந் தாள் கோகிலா. “வெற்றி மேல் வெற்றி என்பார்களே, அது மாதிரி எடுத்த காரியத்தில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறீர் கள். உங்கள் மாமாவுக்கு மட்டுமல்ல. முதலமைச்சருக்கும் உங்கள் மேல் கவனம் விழுந்திருக்கிறது...” என்றபடி அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள் கோகிலா அவளுக்கு வயது முப்பத்தெட்டு என்று ஒரு பேச்சின்போது மாமா சொன்னது அவன் நினைவுக்கு வந்தது. வயது சிலருக்கு

எவ்வளவு வசீகரத்தை ஏற்படுத்தி விடுகிறது? காய், பழமாவது போல் சிலபெண்களுக்கு, முதுமையின் முதல் ரேகை எட்டித் தொடும் இந்த நாற்பதுகளை ஒட்டிய வயதிலும் எவ்வளவு வசீகரத்தை ஏற்படுத்தி விடுகிறது! கோகிலா அந்த அளவு வசீகரமாக இருந்தாள்!

கூந்தலைப் பிரித்தபடி அவள், ஜன்னல் வழி வானத் தைப் பார்த்தபடி சொன்னாள்.

“முதல்வர் கவனம் உங்கள் மேல் விழுந்தது, உங்களுக்கு நல்லது. உங்களுக்கு மட்டும் தான் உங்கள் மாமாவுக்கு இல்லை.”

மூர்த்தி திடுக்கிட்டான்.

“என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

“உங்களுக்கே போகப் போகத் தெரியும்.”

அவன் அவளைப் பார்த்தபடி, மேஜையை ஒட்டிய நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தான்.

“மூர்த்தி. நீங்கள் வாங்கிய நிலம் போதாது. இன்னும் கொஞ்சம் கூடுதாகத் தேவை. உங்கள் மாமா, உங்கள் பெயரில் நிலம் வாங்கியிருப்பதாக யாரே ஒரு மொட்டைக் கடிதம் மத்திய அரசுக்கு எழுதியிருக்கிறார்கள். எங்கிருந்து எதிர்ப்பு வரும் என்பதை நம்மால் யூகிக்க முடியும். இந்தப் பகுதியில் தளைய சிங்கம் என்கிற ஓர் அரசியல்வாதி இருக்கிறார் அல்லவா? அவரை நான் சந்திக்க இருக்கிறேன், அவரைப் பார்க்கத்தான் கூடலரசன் போய் இருக்கிறார். ஆசாமி ரொம்ப நேர்மையானவர் என்று கூடல் சொல்கிறார் நோமைக்கும் ஓர் எல்லை இருக்குதானே? அது என்ன என்பதை நாம் இன்று பார்க்கப் போகிறோம். சரி, புது இடம், புது மனிதர்கள், புது காரியங்கள். இதெல்லாம் உங்களுக்குப் பிடித்திருக்கிறதா?”

மூர்த்தி யோசித்து விட்டுச் சொன்னான்.

“தெரியவில்லை. கோகிலா. சமயங்களில் நாம் ஏதோ நல்லது செய்வதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால்”

விநோதினியிடம் பேசுகிறபோது, தப்புச் செய்து கொண் டிருப்பதாகப் படுகிறது...”

கோகிலா அவனைப் பார்த்து அழகாகச் சிரித்தாள். சிரிப்புக்கும், மகிழ்ச்சிக்கும் எப்போதும் வயது ஏறுவ தில்லை என்று அந்தக் கணத்தில் தோன்றியது அவனுக்கு.

“விநோ, ஒரு லட்சியவாதி, அப்படி லட்சியம் ஏற்றிருப்பவர்கள், எப்போதும் மண்ணை, தங்கள் இருப்பை, தங்கள் சுகத்தை, நலத்தை நினைப்பதில்லை. அவர்கள் கனவுகளில் வாழ்பவர்கள். யதார்த்தம் அவர் களுக்கு எப்போதும் துன்பத்தைத் தருவதாய் இருக்கும். வேங்கையும், மானும் ஒரு குளத்தில் நீர் அருந்தவேண்டும் என்று அவர்கள் எதிர்பார்ப்பார்கள். சாத்தியமா அது? ஏன், விநோ ஒரு லட்சியத்தைச் சீராட்ட நான்தான் செலவு பண்ண வேண்டியிருக்கிறது. ஐந்து நட்சத்திர ஓட்டலில் அமர்ந்து, ஷேக்குலேரா படித்தபடி, அவள் சாப்பிடும் ஒரு கப் பானத்தின் விலை அறுபத்து எட்டு ரூபாய்! ஒயினும், காப்பியும் சேர்ந்து தயாராகும் பானம் அது. அதன் பெயர்கூட எனக்கு நினைவில் இல்லை. மாதம் ஒன்றுக்கு ஐயாயிரத்துக்கும் மேலே புத்தகத்துக் காகச் செலவு செய்கிறாள். ஏ.சி. இல்லாமல் அவளால் தூங்க முடியாது. எப்போதும் தன் பையில் ஆயிரத்துக்கும் குறையாத பணம் இருக்க வேண்டும் அவளுக்கு. அப்படி அவள் இருக்கலாம். ஏனென்றால், அவள் கோகிலாவின் மகள். நான் ஒரு நாடக நடிகையின் மகள். உங்களுக்குத் தெரியுமா, மூர்த்தி, நான் அப்படி இருக்க முடியாது. ஒரு சல்லிக் காசின் மதிப்பும் எனக்குத் தெரியும். கரன்சிகளின் மதிப்பு, மனிதர்களின் மதிப்பைவிட உயர்ந்தது என்பதை நான் அறிவேன். அவள் கருத்துப்படி அசிங்கமான, மக்கள் விரோத அரசியலில்தான் எனக்குப் பணம் கிடைக் கிறது. கறுப்புப் பணம், கறுப்புப் பணம் என்கிறார்களே, கறுப்பில்தானே அரசாங்கமே நடக்கிறது. கறுப்புப் பணம் தானே பேரணியாகி, தேர்தல் செலவுகளாகி, சட்டமன்ற

உறுப்பினர்களாகி, அமைச்சர்களாகவும் ஆகியிருக்கிறது? வெறும் பத்தாயிரம் ரூபாய் செலவு செய்து தேர்தலைச் சந்தித்து வெற்றி பெற்ற ஒரு மனிதரை எனக்கு நீங்கள் காட்டுங்கள்...”

மூர்த்தி வெட்டிக்கொண்டு கேட்டான்.

“நம்மைச் சுற்றிலும் அயோக்கியத்தனம் நடக்கிறது என்பதற்காக, நாமும் அப்படி...”

கோகிலா கை அசைத்துக்கொண்டே எழுந்தாள்.

“பொறு இளைஞனே... நான் குளிக்கும் நேரம் வந்து விட்டது. ஓர் அரைமணி பொறு” என்றவள் தன் பெட்டியைத் திறந்து டவலையும், பிரஷ்ஷையும் பேஸ்ட்டையும் எடுத்தாள்.

“நான் வெளியே இருக்கிறேனே...” என்றபடி எழும் போனான் மூர்த்தி.

“தேவையில்லை. சும்மா இருங்கள்” என்றபடி குளியல் அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போனாள் கோகிலா.

மிகச் சிறப்பாக ஆடை அணிந்திருந்தாள் கோகிலா. ஆடை அணிதல் என்பது அழகை அணிதல் என்பார் தமிழ் ஆசிரியர். எல்லோரும் உடுத்தும் சேலை, அணியும் ரவிக்கை, அவளுக்குத் தன் அழகையும் சோபையையும் அளித்தது. அனைத்துக்கும் ரஸனை வேண்டும் என்பது எவ்வளவு அரிய கண்டுபிடிப்பு.

சிவப்புப் புடவையும், சிவப்பும் மஞ்சளும் கறுப்புமாகக் கலந்து ரவிக்கையும் அணிந்திருந்தாள் அவள். சந்தன மணம் கமழ; கூந்தலைச் சீவிச் சிக்கிகொடுத்துக்கொண்டே அவள் சொன்னாள்.

“மூர்த்தி உங்களுக்குத் தெரியுமா? நான் சிறையில் பிறந்தவள். என் அம்மாதான் பார்வதி. அந்தக் காலத்து நாடகப் பிரியர்கள் அனைவரும் அவளை அறிவார்கள். சுதந்திரப் போராட்டம் தீவிரமடைந்திருந்த காலத்தில்,

மேடையில், 'கொக்கு பறக்குதடி பாப்பா, வெள்ளைக் கொக்கு பறக்குதடி பாப்பா... இந்த நாட்டுச் சொந்த மக்களைச் சுரண்டிக் கொழுக்க வந்த வெள்ளைக் கொக்கு பறக்குதடி பாப்பா!' என்று பாடியதற்காகக் கைது செய்யப் பட்டுக் கோவை சிறையில் அடைக்கப்பட்டவர். கைதாரும் போதே கர்ப்பினியாக இருந்தார். சிறையில் நான் பிறந்தேன். சுந்தரரம்பாள்தான் எனக்குப் பெயர் வைத்தவர். சிறையை விட்டு அம்மா என்னைச் சுமந்து கொண்டு வெளியே வந்தபோது, ஓர் ஆத்மா அவரை வரவேற்க வரவில்லை. என் அப்பா, அம்மா சிறைக்குப் போன மறுமாதமே வேறு ஒருத்தியோடு வாழத் தொடங்கி விட்டார். அம்மா தன்னையும் என்னையும் வளர்க்கப்பட்ட பாடு எனக்குத் தெரியும். நாடகம் நசிந்து சினிமா செழித்த காலம் அது. அம்மா இரண்டு மூன்று பேர்களோடு இருந்து என்னை வளர்த்தார். நான் நடிகை ஆனேன். கௌரவமான குடும்பத்துப் பெண்கள் சினிமாவுக்கு வரத் தயங்கியதால் எனக்கு அந்த வாய்ப்புக் கிடைத்தது என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன். சினிமா மட்டும் என்ன? அங்கும் மனிதர்கள்தானே இருக்கிறார்கள். என்னைச் சுலபமாகப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும் என்ற நினைவிலேயே குழந்தை முதல் கிழவர் வரை இருந்தார்கள் என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன். அவர்கள் தொந்தரவு சகிக்கமுடியாமல் தான், நான் முதல்வரை நாடிப் போனேன். ஆம், நானாகத்தான் போனேன். நான் அவருடன் சினேகமாக இருக்கிறேன் என்று தெரிந்ததுமே, என்னைச் சுற்றி வந்தவர்கள், விலகத் தொடங்கினார்கள்...அப்படித்தான் நான் இந்தச் சூழலில் கொண்டு வரப்பட்டேன்.''

அவள் அவனைப் பார்த்து மீண்டும் சிரித்தாள். அவன் மனசுக்குள் அவளைப் பற்றிய இரக்கமே சுரந்தது.

“இப்படி வாழ நேர்ந்து விட்டமைக்காக நீங்கள் வருந்துகிறீர்களா கோகிலா?”

அவள் யோசித்து விட்டுச் சொன்னாள்.

“இல்லை.... எனக்கு எப்போதுமே, நான், வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டு செல்வதாகத் தோன்றுவதில்லை மாறாக, வாழ்க்கைதான் என்னை வழிநடத்திச் செல்வதாகத் தோன்றும். அப்படித்தான் நடக்கிறது. அது எனக்கு என்ன தருகிறதோ அதைப் பெற்று அமைதி அடைவது மட்டுமே என் செய்கை. நான் வருத்தப்படவும் இல்லை. சந்தோஷப்படவும் இல்லை.”

கதவைத் தட்டி விட்டுக் கூடலரசனும், மற்றும் ஒரு மனிதரும் அறைக்குள் நுழைந்தார்கள். அந்த மனிதர் தளையசிங்கம் தான்.

“வணக்கம்” என்று எழுந்து நின்று கரம் குவித்து வணங்கினாள் கோகிலா. அந்த வணக்கத்தில், பணிவு, அன்பு, இது உனக்கு மட்டுமே ஆன தனி அங்கீகாரம் என்பது போன்ற பல பொருள்களும் அடங்கிக் கிடந்தன. வந்தவர் மிரண்டு போன மாதிரி இருந்தார்.

“கூடலரசன்... உங்கள் ஊர்க் கோயில் பிரசித்திபெற்ற தாயிற்றே! மூர்த்தியை அழைத்துப் போய்க் காட்டுங்களேன்.”

குறிப்பை அறிந்து இருவரும் வெளியேறினார்கள்.

8

அறைக்குள் கோகிலாவும் தளையசிங்கமும் தனித்து விடப்பட்டார்கள்.

தளையசிங்கமும் ஒரு வகையான அதிர்ச்சியில் இருந்தார். ஒரு காலத்தில் வாயில் எச்சில் வழியத் தான் அண்ணாந்து திரையில் பார்த்து மெய்மறந்த ஒரு சினிமா நடிகை, தன்னைக் கூப்பிட்டுப் பேசும் அதிர்ஷ்டம்

தனக்கடிக்கும் என்று அவர் எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார் தான். இரண்டாவது, முதல்வருக்கே மிகவும் வேண்டப் பட்ட அந்தப் பெண்மணி, சின்னஞ்சிறு வட்டாரத்தில், ஒரு சின்னஞ்சிறிய கட்சியின் செயலாளராக இருக்கும் தன்னைக் கூப்பிட்டுச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு தனக்கு ஏற்படும் என்பதை அவர் எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார். முழு சுரணை இன்றியே, “வணக்கம்” என்று பதில் மரியாதை யைத் தெரிவித்துக் கொண்டார் தளையசிங்கம்.

“உட்காருங்கள் மிஸ்டர் தளையசிங்கம்” என்று கட்டிலின் ஒரு பகுதியைச் சுட்டினாள் கோகிலா. அறை யின் ஒரு பகுதியை அடைத்துக் கொண்டிருந்தது இருவர் படுக்கும் அந்தக் கட்டில். அதை அடுத்து, வசதியான இரு சோபாக்கள் போடப்பட்டிருந்தாலும், தளையசிங்கத் தைப் படுக்கையிலேயே அமரச் சொன்னாள் கோகிலா. படுக்கையின் ஒரு முனையில் சௌகர்யமாகச் சாய்ந்து அமர்ந்தாள் கோகிலா. எதிர் முனையில் பட்டும்படாதவாறு அடக்கமாக அமர்ந்தார் தளையசிங்கம்.

“மிஸ்டர் தளையசிங்கம், உங்களைப் பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ரொம்ப நேர்மையான உண்மை யான அரசியல்வாதி என்று சென்னைக்கு இங்கிருந்து வரு பவர்கள் எல்லாம் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். நீங்கள் எதிர் கட்சிக்காரர். இருந்தாலும், நல்லது யாரிடமிருந் தாலும் பாராட்ட வேண்டும் அல்லவா? மாற்றான் தோட் டத்து மல்லிகையும் மணக்கும் என்று அண்ணா சொன்னது இதைக் குறிக்கத்தானே? முக்கியமாக அதற்காகத்தான் உங்களைப் பார்க்க அழைத்தேன். நல்லவர்களைப் பார்ப் பதே அரிதாகி விட்டதே. இந்த நாளில்...” என்றவள் சிரித்தாள்.

“ஏதோ மக்களுக்கு என்னால் ஆனதைச் செய் கிறேன்” என்றார் அவர், அடக்கமாக.

“பாருங்கள் நீங்கள் எவ்வளவு அடக்கமாகப் பேசு கிறீர்கள். எப்போதும் முற்றிய கதிர்தான் தலை வணங்கி

நிற்கும். முளைத்து மூன்று இலை வராததுதான் சும்மா கிடந்து துள்ளும் முதல்வர் கூட, ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் உங்களைப் பற்றிச் சந்தோஷத்துடன் குறிப்பிட்டார்.”

“என்ன, என்ன, முதல்வர் என்னைப் பற்றிப் பேசினாரா?”

“ஆமாம் தளையசிங்கம். நான், தெய்வநாயகம், ஒரு அமைச்சர், டி. ஜி. பி. மோகனசுந்தரம் ஆகியோர் இருந்த ஒரு சமயத்தில், முதல்வர் உங்களைக் குறித்தும் பேசினார் என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன்...”

தளையசிங்கத்தின் முகத்தில், ஹோலிப்பண்டிகையின் போது, பலப்பல வர்ணம் பூசி நிற்கிற ஒருவனைப் போன்று. பலப்பல உணர்ச்சிகள் வந்து போயின. தாம் உண்மையிலேயே பெரிய மனிதர்தான் போலும் என்கிற ஓர் எண்ணம் அவருக்குள் ஏற்பட்டது. அதன் பயனாய், கொஞ்சம் நிமிர்ந்து சௌகர்யமாய் அமர்ந்தார் அவர்.

“என்ன சாப்பிடுகிறீர்கள். காப்பி, டீ அல்லது ஏதாவது குளிர் பானம்?” என்று கோகிலா அவரை உபசரித்தாள்.

“அதெல்லாம் ஒன்றும் வேண்டாம்” என்றார் தளையசிங்கம், கௌரவமாக.

“இல்லை மிஸ்டர் தளையசிங்கம் அப்பா! என்ன பெயர்? பெயரிலேயே சிங்கம் ஒளிந்திருக்கிறதே... உங்களை எதனாலோ எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது...” என்று ரகசியம் பேசுகிறவளைப் போலச் சொன்ன கோகிலா டெலிபோனை எடுத்து “இரண்டு அருமையான காப்பி” என்று உத்தரவு கொடுத்தாள். தளையசிங்கம் பல் வரிசை மஞ்சள் கறையோடு வெளிப்பட்டது.

“உங்களிடம் மிகவும் முக்கியமான விஷயம் ஒன்று பேச வேண்டியிருக்கிறது. தளையசிங்கம் சார். முதல்வர். உங்களிடம் தனிப்பட்ட முறையில் இதைப் பேசச் சொல்லியிருக்கிறார். சுமார் ஆயிரம் பேருக்கு வேலை வாய்ப்பு—

உங்கள் பகுதியில்—ஏற்படுத்தத்தக்க ஒருபுதிய திட்டத்தை முதல்வர் மனத்தில் கொண்டிருக்கிறார் பலப்பல ஏக்கர் நிலம் வேண்டும். உங்கள் பகுதி மக்கள் பலனடைய வேண்டும் என்பதே எங்கள்நோக்கம். நீங்கள் முன்னிருந்து விற்கத் தயாராக இருக்கிறவர்களிடம் பேசவேண்டும். மறுப்பவரை இணங்கச் செய்ய வேண்டும் கலெக்டர் உங்களுக்கு உதவுவார். எதிர்காலச் சௌகர்யங்களை நினைத்துப் பார்த்து இதை நீங்கள் செய்ய வேண்டும். நான் சொல்வது உங்களுக்குப் புரியும் என்று நினைக்கிறேன்.”

தளைய சிங்கத்துக்கு அது புரியாமல் இல்லை. அவர் முன்கை எடுத்தால் காரியம் மிகச் சுலபமாகவே முடியும். உண்மையில் விற்க விருப்பப்படும் விவசாயிகளையும் தடுத்து நிறுத்திக் கொண்டிருப்பவர் அவர்தான்

“நீங்கள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும் ஏதோ ஓர் அந்நிய நாட்டுத் தனியார் கம்பெனி இங்கு கடல் பாலம் கட்டவும், நட்சத்திர ஓட்டல் கட்டவும் அந்த இடத்தை நீங்கள் வாங்குவதாகவும், அதுவும், நம் மாவட்டத்துத் தலைவர் தெய்வநாயகம் தன் மைத்துனன் பெயரில் அதை வாங்கி, அந்த அந்நிய நாட்டுக் கம்பெனிக்குப் பலமடங்கு லாபம் வைத்து விற்க இருப்பதாகவும் நான் கேள்விப்பட்டேனே...”

காப்பி எடுத்துக் கொண்டு வந்த பையனிடமிருந்து, காப்பியைப் பெற்று, அவன் சென்றவுடன் கோகிலா தளையசிங்கத்தைப் பார்த்து மதுரமாகச் சிரித்தாள். பிறகு சொன்னாள்.

“சாப்பிடுங்கள்.”

அவர் சாப்பிட்டார். சிந்தித்தபடியே!

“உங்களிடம் சொல்வதற்கென்ன. மிஸ்டர் தளைய சிங்கம். ஒரு சமயம், உங்களுக்கு ஏதேனும் அபாயம் ஏற்படுமோ என்று கூட நான் அஞ்சிக் கொண்டிருந்தேன்...”

“அபாயமா...எனக்கென்ன அபாயம் வர முடியும்?”

“ஏதோ ஒரு வழக்கில் உங்களைச் சம்பந்தப்படுத்தி யிருக்கிறார்களே... முதல்வர் டி. ஜி. பியூடன் பேசினார் என்றேனே. அது என்ன என்று நீங்கள் கேட்கவில்லையே! உங்கள் தம்பி ஏதோ மர்மமான முறையில் இறந்து விட்டதாகவும், அது கொலையாக இருக்கலாம் என்றும், வாரிசு இல்லாத அவர் சொத்தை, நீங்கள் அனுபவிப்பதாகவும், உங்கள் தம்பி மனைவி உங்களுடன் அதாவது உங்கள் வீட்டிலேயே இருப்பதாகவும், எல்லாம் நான் கேள்விப்பட்டேன். டி. ஜி. பி. அதாவது டைரக்டர் ஜெனரல் ஆஃப் போலீஸ், அதாவது, போலீஸ் துறையில் நம்பர் ஒன் ஆசாமி, முதல்வரைப் பார்க்க வந்திருந்தார் என்று சொன்னேனே, அப்போது அந்தப் பேச்சு அடிப்பட்டது...”

“மேடம்!” என்றார் தளையசிங்கம் அவசரமாய். மேலே மின்விசிறி மிக வேகமாகச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தது. எனினும் கைக் குட்டையை உருவி முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டார், அவர்.

“அது கொலை இல்லை மேடம். வரப்பில் தடுக்கி விழுந்தல்லவா என் தம்பி செத்தான். அவன் மனைவி, பாவம், சின்னப் பெண், கஷ்டப்படுகிற குடும்பத்துப் பெண் என்றல்லவா நான் அழைத்துக் கொண்டு வந்து வைத்துக் கொண்டு கஞ்சி ஊற்றுகிறேன். ஐயோ, இது என்ன பழி?”

“நான் நம்புகிறேன், மிஸ்டர் தளையசிங்கம். என், முதல்வர்கூட நம்புகிறார். ஆனால், விவகாரம் என்று வந்தால், அது எப்படிச் கிளைத்து, எப்படிச் காய்ந்து, பழுக்கும் என்பதையும் நாம் அறிவோம் தானே...? உங்கள் தம்பி தடுக்கி விழுந்தார் என்கிறீர்கள். உண்மையாக இருக்கலாம். ஆனால், மருத்துவக் குறிப்பு நெஞ்சில் பலத்த அடிபட்ட காரணத்தால், இருதயம் நின்றது என்றல்லவா இருக்கிறது? கீழே விழுந்தாலும் அந்த மாதிரி அடிபடும் சாத்தியம் உண்டுதான். மருத்துவ அறிக்கை

மேலும், கூர் இல்லாத தட்டையான ஆயுதத்தால் தாக்கப் பட்டாலும், இம்மாதிரி மரணம் சம்பவிக்கும் என்றும் கூறுகிறது! அந்த நேரத்தில் நீங்கள் ஒருத்தர்தான், அந்த இடத்தில் மம்மட்டியோடு இருந்திருக்கிறீர்கள்.”

“அம்மா, நான் வாய்க்கால் வெட்டிக் கொண்டி வந்தேன்” என்றார் தளையசிங்கம், அழாக்குறையாக.

“எனக்குப் புரியாதா, தளையசிங்கம், ஆனால், சாட்சியங்கள்? அவை உங்களுக்குச்சாதகமாக இல்லையே. நம் சட்டத்தைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியாதா? ஒருத்தனை ‘யோக்கியன் என்று நாம் சொன்னால்’ ‘இன்னும் அவனுக்கு அயோக்கியத்தனம் செய்ய வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்காது’ என்றோ, ‘அவன்செய்த அயோக்கியத் தனம் வெளியே வராமல் இருக்கலாம் அல்லவா?’ என்றும் தானே சட்டம் சொல்லும், அப்புறம், அந்த இளம் பெண்ணைவேறு வீட்டில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். மனைவியை இழந்த நீங்கள். பொறுங்கள் உங்கள் வயது நாற்பத்தாறு. ஐப்பசி மாச அடைமழையில், பிறந்தவர் நீங்கள் என்று எனக்குத்தெரியும். விவகாரங்களுக்கு வயது ஒரு தடையா என்றல்லவா சட்டம் கேட்கும். நீதி தேவதைக்குக் கண்ணைக் கட்டி வைத்திருப்பதை நீங்கள் பார்த்ததில்லையா?”

நாணயத்துக்கு அடையாளமாக எப்போதும் வெள்ளைச் சட்டையும், கௌரவத்துக்கு அடையாளமாகத் தோள்துண்டும், உண்மை உழைப்புக்கு அடையாளமாகப் புகழையும், நல்ல வாழ்க்கைக்கு அடையாளமாக ஆரோக்கியத்தையும் கொண்டிருந்த தளையசிங்கம் தலை கனிழந்து அமர்ந்திருந்தார். குன்றிப் போய் அச்சம், அவமானம் போன்ற பல உணர்ச்சிகளில் ஆட்பட்டிருந்தார்.

“மிஸ்டர் தளையசிங்கம்...நிலைமையைச் சொன்னேனே தவிர, நாங்கள் இருக்கும் வரை என்ன நடத்து

விடும் என்கிறீர்கள்? எனக்கு அதுபற்றி ஒன்றுமில்லை. உங்கள் அரசியல் வாய்ப்பு தட்டிப் போய்க் கொண்டு இருக்கிறதே என்பதுதான் என் கவலை.”

தளையசிங்கம் அமைதியாக எழுந்து, மேஜை மேல் இருந்த கண்ணாடிக் கூலாவில் இருந்த தண்ணீரைக் கிளாசில் ஊற்றி ‘மடக் மடக்’கெனச் சத்தம் வரக் குடித்தார்.

“எனக்கும் உங்கள் கையால் ஒரு டம்ளர் தண்ணீர் கொடுங்களேன்.”

அவர் மிகப் பவ்யமாகத் தண்ணீரைக் கொண்டு வந்து கோகிலாவக்குக் கொடுத்தார்.

“ரொம்ப நன்றி” என்றபடி கிளாசிலிருந்த தண்ணீரைத் தாக்கிக் குடித்தாள் கோகிலா. குடித்து விட்டு அவரைப் பார்த்து அழாககச் சிரித்தாள்.

“தளையசிங்கம், நீங்கள் எதிர்க் கட்சிக்காரர்தான். இருக்கட்டுமே! ஆனால், எங்களுக்கு உங்கள் தகுதி தெரியும். உங்களுக்குப் பின்னால் வந்த பையன்கள் எல்லாம் எம். எல். ஏ.வாகச் சட்டமன்றத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். நிஜமான அரசியல் உழைப்பாளி நீங்கள். இன்னும் மம்மட்டி பிடித்துக் கொண்டு வேலை செய்கிறீர்கள்; எந்தக் கட்சியாகத்தான் இருக்கட்டுமே. இது என்ன நியாயம்? உங்கள் கட்சி வேட்பாளர் பட்டியல் வந்தபோது நான் முதல்வர் பக்கத்தில்தான் இருந்தேன். அவர் கொதித்துப் போனார் என்னைப் பார்த்து, ‘என்ன கோகிலா, நீங்களே சொல்லுங்கள். தளையசிங்கம் போன்ற உண்மை அரசியல்வாதிக்குச் சீட் கூடக் கிடைப்பதில்லை, வெறும் மேனா மினுக்கிகளுக்குச் சீட் கொடுக்கப்படுகிறதே, அந்தமனுஷர் நம்மிடம் வந்து தொலைந்தாலாவது, நாம் ‘சீட்’டும் கொடுக்கலாம். ஏன் ஒரு பதவி கூடக் கொடுக்கலாம், மந்திரி பதவி. அவர் சார்ந்த ஜாதிக்கு ஒருத்தருக்குப் பதவி கொடுத்துத்தானே ஆகவேண்டும்.

அவரை விட்டால் வேறு யார்? ஆனால், அந்த மனுஷர் கட்சி மாறமாட்டாரே...மகா ரோஷக்காரனாயிற்றே' என்று சொன்னார். சத்தியமாகச் சொல்கிறேன். உங்களை நாங்கள் எங்களவராகத்தான் பார்க்கிறோமே தவிர எதிரியாகப் பார்க்கவில்லை. எங்கள் வருத்த மெல்லாம், நரியும், நண்டும் மீண்டும் நாட்டாண்மை பண்ண, சிங்கங்கள் கை கட்டி ஜீவிக்கின்றனவே என்பது தான். எனக்கொரு சந்தேகம். ஏன் சார், நீங்கள் 'சீட்டே' கேட்கவில்லையா?"

தளையசிங்கம் விருட்டென்று நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்.

"கேட்கவில்லையா? கேட்டேன் மேடம். எங்கள் கட்சி மாநிலத் தலைவரே என்னை விண்ணப்பம் கொடுக்கச் சொன்னார். கொடுத்தேன் மாநிலக் கவுன் சிலும் அதை அங்கீகரித்தது கடைசியில் மேலிடத்தில் அது நிராகரிக்கப்பட்டுவிட்டது "

"ச்ச்ச்..." என்று தன் அனுதாபத்தைக் காட்டினாள் கோகிலா.

"நாங்கள் ஒரு நல்ல அரசியல்வாதியை இழந்து விட்டோம்" என்றவள், திடீரென்று நினைத்துக் கொண்டது போலக் கேட்டாள்.

"ஆமாம்...உங்கள் பையனுக்கு இன்ஜினீயரிங்கில் 'சீட்' கிடைத்ததா? முயற்சி செய்தீர்களே..."

தளையசிங்கம் ஆச்சர்யத்தால் ஸ்தம்பித்துப் போனார்.

"அது எப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்?"

"உங்களைப் பற்றி எனக்கு எல்லாம் தெரியும்" என்று கண்ணைச் சுழற்றியபடி சொன்னாள் கோகிலா. இந்த மாதிரி கண்ணைச் சுழற்றி, 'பக்'கென்று சிரிப்பது கோகிலா ஸ்டைல் என்று பழைய சினிமா ரசிகர்கள்

அறிவர். அந்த சேஷ்டைகளே அந்தக் காலத்து இளைஞர்களை ஆவி இழக்கச் செய்த ஒன்று. தளையசிங்கமும் அந்தக் காலத்துச் சினிமா ரசிகர்தானே!

“தளையசிங்கம் நாளையே கலெக்டரைப் பாருங்கள். அவர் காலேஜ் ஸீட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்வார். அவரும் துணைவேந்தரும் ஒரு ஜாதி தெரியுமா? கொஞ்சம் தூரத்துச் சொந்தமும் கூட! பாவம், உங்கள் பையன்! தாயில்லாப் பிள்ளை. அவன் எதிர் காலத்தை நீங்கள் கவனிக்க வேண்டாமா?”

பல்லாண்டுகளுக்கு முன் மறைந்த மனைவியை நினைத்துக்கொண்டு கண்கலங்கினார் அவர்.

மனித மனம் இரும்பாலோ, வைரத்தாலோ, எஃகாலோ ஆனது அல்ல. மிக மெல்லிய, நுண்ணிய உணர்ச்சி நரம்புகளால் ஆனது. பூவின் முச்சும் அதைப் பல வீனப்படுத்திவிட முடியும். விசுவத்தை ஜெயித்தவன் கூடத் தன் தவ வலிமையை இழக்க நேரும்போது, தளையசிங்கம் எம்மாத்திரம்?

அடுத்த சில நாட்களில் அவரே முன்னின்று பேசி, கிரயம் தீர்த்துப் பலப்பல ஏக்கர்களைக் கிருஷ்ணமூர்த்தி பெயருக்கு மாற்றினார்.

கோகிலா புறப்படும் போது, அவளிடம் நெருங்கி வந்து தளையசிங்கம் சொன்னார்.

“முதல்வரோடு பேசி, என்னை உங்கள் கட்சிக்கு அழைத்துக்கொள்ளுங்கள் மேடம்.” கிருஷ்ணமூர்த்தி அவரைப் பார்க்கப் பிடிக்காமல் காருக்குத் திரும்பினான்.

கோகிலா அவரைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னாள்.

“என் முதல் வேலையே அதுதான். நம் கட்சிக்கு வருகிறீர்கள். அடுத்த தேர்தலில் போட்டியிடுகிறீர்கள். ஜெயிக்கிறீர்கள். மந்திரி ஆகிறீர்கள். சரிதானா?”

ஆனந்தம் பொங்கக் கார்க் கதவைத் திறந்துவிட்டார் தளையசிங்கம். கோகிலர் அமர்ந்தாள். இருகை கூப்பி வணங்கினார் அவர். தெய்வ சந்நிதியில்தான் அக்கையை வணக்கத்தைப் பார்த்திருக்கிறான் சிருஷ்ணமூர்த்தி.

அவன் மனம் வலித்தது.

9

“டீச்சர்! டீச்சர்” என்று மெல்லிய குரலில் அழைத்தாள். குரலை விடவும் மெல்லிய அந்தப் பெண்.

ஒரு கார்ப்பவுண்டுச் சுவருக்குள் இருந்து மூன்று போர்ஷன் வீடுகளில், மூன்றாவதாகச் சற்று ஒதுங்கினாற் போன்ற வீடு அது. மூன்றுக்கும் பொதுவான குளியல் அறைகள் மற்றும் டாய்லட்டுகள் அந்த வீட்டுக் கதவுக்கு நேராகவே அமைந்திருந்தது. கதவைத் தட்டிய பெண். தட்டுதலுக்குத் தன் கை நடுவிரலைப் பயன்படுத்தினாள். கை, வலி எடுத்திருக்கக் கூடும். ஆகவே தட்டுவதை நிறுத்திவிட்டு, “டீச்சர், டீச்சர்” என்று மட்டும் அவள் குரல் கொடுத்தாள்.

சில நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு, கதவைத் திறந்து கொண்டு எட்டிப் பார்த்தாள் அந்த டீச்சர். உப்பி, சிவந்திருந்த கண்களும், கலைந்தகேசமும் அவள் உறக்கத்திலிருந்து எழுந்து வந்ததை உணர்த்தின.

“வா... செண்பகம்” என்று கதவைத் தட்டிய பெண்ணை அழைத்தவாறே தெருவைப் பார்த்தாள் கமலா டீச்சர். தெருவில் ஒருபாதி விழுந்திருந்த வெயிலைக் கொண்டு நேரத்தை நிதானிக்க முயன்றாள் அவள்.

“டேம் என்னடி இருக்கும்?”

“முணை முக்கால் டீச்சர்.”

‘கடிகாரத்தைப் பார்த்துச் சொல்கிற மாதிரி, கரெக்டா சொல்றே?’

“வீட்டை விட்டுச் சரியா முன்றரை மணிக்குப் புறப் பட்டேன், டீச்சர். நடந்து வர்றதுக்குப் பதினைந்து நிமிஷம். அப்போ முணை முக்கால் தானே இருக்குப்?”

“சமர்த்துத்தான். வாடி உள்ளே...”

செண்பகம், ஓர் ஆச்சரியக் குறி மாதிரி மெலிந்த தன் உடம்பையும். எலி வாலைப் போன்ற ஜடையையும் சுமந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான். “பால் வாய்பி வரட்டுமா, டீச்சர்?” என்று சுவாதீனமாகச் செல்லிய படி, அடுப்படியில் இருந்த எவர் சில்வர் குவளையை எடுத்தான்.

கமலா, ஆணியில் மாட்டியிருந்த கைப்பையை எடுத்து, சில்லறையைத் திரட்டி, உள்ளங்கையில் வைத்துக் கொண்டு எண்ணைத் தொடங்கினாள்.

“எவ்வளவு வேணும்?”

“ரெண்டு ரூபாய் வேணும் டீச்சர்.”

“அவ்வளவு என்னத்துக்கு?”

“பால், சர்க்கரை, காப்பிப் பொடி எல்லாம் வர்ங் கணுமே. வீட்டில் ஒன்றுமே இல்லையே...”

“இன்னும் ஒருநாள் தானே? நாளைக்குத் தேதி முப்பது. ஒண்ணாம் தேதிதான் சம்பளம் வந்துடுமே.”

“நீங்க இந்த மாதிரி மாசக் கடைசியிலே கஷ்டப் படறதைப் பார்க்க மனசுக்குச் சங்கடமா இருக்கு டீச்சர் கொஞ்சம் பணம் சேர்த்து வச்சா என்னை?”

கமலாவுக்கு அவளை மீறிக்கொண்டு சிரிப்பு வந்து விட்டது. விடாமல் சிரித்தாள். கண்ணில் நீர் வரும் வரை.

சிரித்துக் கொண்டேயிருந்தாள். செண்பகத்தின் முகம் விழுந்து விட்டது. டீச்சரிடம் சிறந்த விஷயம் ஒன்றைச் சொல்ல முயன்று, அது சிரிக்கும்படியான விஷயமாகி விட்டதே என்று வெட்கித்துப் போனாள், அந்த எட்டாம் வகுப்பு மாணவி.

சிரித்து ஒய்ந்த கமலா சொன்னாள்.

“அடி அசடே! வாங்குற சம்பளம் உன்னைப் பிடி என்னைப் பிடின்னு இருக்கும். இதில் எப்படிச் சேர்த்து வைக்க? வீட்டு வாடகை, மின்சாரம், ரெண்டு வேளை சாப்பாடு இதுக்கும் கட்டி வரல்லே. ஏதோ நல்லு டியூஷன் எடுத்தா கொஞ்சம் காசு பெயருர்னு நினைச்சா, எல்லாம் உன்னைப் போலவே, ஏதோ சொல்வாங்களே வசனம், இனம் இனத்தோட சேருர்னுட்டு. அது மாதிரி சம்பளம் கொடுக்க ஐவேஜி இல்லாத பொண்ணுங்களா வந்து சேர்றீங்க...இலவசமா அட்வைஸ் வேறே...அரசாங்கம் சொல்ற புத்திமதியைக் கடன் வாங்கி. தேவைக்கே சம்பளம் கொடுக்க வக்கத்த அரசாங்கம், சேமியுங்கோ, சேமியுங்கோன்னு என்னை மாதிரி ஏழை பாழைகளை அவமானப்படுத்தறது போறாதுன்னு நீ வேறே..அதுசரி எவ்வளவு வேணுர்னு கேட்டே...ரெண்டு ரூபாயா? அவ்வளவு சில்லறை தேறல்லையேடி என்ன பண்ணலாம்?”

செண்பகத்தின் முகம் கவலையால் விழுந்து போயிற்று.

“உங்களுக்குக் காப்பி வேணுமே டீச்சர்.”

“காப்பி இல்லைன்னா என்ன, குடியா முழுகிடும்? அல்லது செத்துப் போயிடுவேனா?”

செண்பகம் அழும் நிலைக்குப் போய்விட்டாள். இந்த டீச்சர், இன்னொரு டீச்சரைப் போலவா இருக்கிறார்! படிக்கிற பெண்கள் மீதுதான் எவ்வளவு அன்பு? பெண்கள் படித்துச் சொந்தமாகக் காசு சம்பாதித்து தன் காலில்

நிற்கிற நிலை என்று உருவாகிறதோ, அன்றுதான் அவர் களுக்குச் சுயமரியாதையும்; ஆண்களிடமிருந்து மரியாதையும் கிட்டும் என்கிற டீச்சர் இவள். தன்னை அண்டிப் பிழைக்கிற பெண்ணிடம் ஆண், எவ்வாறு நடந்து கொள்வான் என்று வகுப்பில் சொல்வான் அவள். அனாவசியமாக மற்ற ஆண் டீச்சர்களுடன் சேர்ந்து அர்த்தமற்றுக் கெக்கே பிக்கே என்று சிரிக்காத டீச்சர் இவள். கொண்டை, குடைபோன்ற ஆசிரியைகளுக்கே உரிய லட்சணங்கள் எதுவுமின்றி, அடுத்த வீட்டு அக்கா மாதிரி எளிமையாகப் பள்ளிக்கூடம் வருகிற டீச்சர் அவள்.

“டீச்சர்...கோவிச்சுக்கலைன்னா ஒன்று சொல்லட்டுமா?”

“சீ...எனக்கு எப்படி கோபம் வந்து நீ பார்த்திருக்கே, சும்மா சொல்லு.”

“நான் வேண்ணா எங்க வீட்டுக்கு ஒரு நடை போய், ஒரு தம்ளர் காப்பி கொண்டு வரட்டுமா? பாவம். காலலே சாப்பிட்டிருப்பீங்க. அதோட, ராத்திரிக்குத் தானே சாப்பிடுவீங்க. இடையில், ஒரு கப் காப்பி கூட இல்லாமே எப்படி டீச்சர்?”

கமலாவின் முகம் சிவந்தது சில்லறையை ஒரு கையில் வைத்திருந்தவள் அதை மறு கையில் மாற்றிக் கொண்டாள். அவள் விரல்கள் நடுங்கின. போல் தோன்றியது உதடுகள் கோணின. கண்களிலிருந்து சொட்டுக் கண்ணீர் சிந்தியது சில்லறையைப் பைக்குள் போட்டு அதை மீண்டும் ஆணியில் மாட்டிவிட்டு, முந்தானையால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“இப்படி சொல்ல நீ ஒருத்தியாச்சும் எனக்கு இருக்கியே... அதுவே போதும்” என்றவள், சற்று நிதானித்தாள்.

“ஒண்ணு பண்ணுவோமா? சூடா ஏதாச்சும் பண்ணி ராத்திரிக்குச் சாப்பிடலாம்னு தோணுது. மத்தியர்னம் வடிச்சதையே ராத்திரிக்குப் போட்டுக்கலார்னு நினைச்சிருந்தேன். சோம்பேறித்தனம்தான் நீயும் வந்துட்டே! போய், மூலைத்தெரு கடையிலே, கொஞ்சம் பருப்பு, வெங்காயம், பச்சைமிளகாய், ரெண்டு தங்காளிப்பீழம். ஏதாவது ஒரு காய் வாங்கியாந்துடு. கமலா டீச்சர் கணக்குன்னு சொல்லு. சம்பளம் ஒண்ணாந்தேதி வந்துடுமாம், நேரில் வந்து கொடுப்பாங்கன்னு சொல்லு...”

செண்பகம் பையை எடுத்துக் கொண்டு மன வருத்தத்துடன் கடைக்குக் கிளம்பினாள். அவள் வரும்வரை கூம்மா இருக்க வேண்டாமே என்று கட்டுரை நோட்டை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தாள் கமலா. ‘விடுமுறையில் நீங்கள் சென்று வந்த ஊரைப் பற்றி’ வியாசம் எழுதச் சொல்லியிருந்தாள் அவள். அவள் வகுப்பில் மொத்தம் நார்பது பெண்கள் படித்தார்கள். நார்பதில் முப்பத்தேழு பெண்கள் மகாபலிபுரம் போனதாகவே எழுதியிருந்தார்கள். கமலா, மாதிரிக்கு மகாபலிபுரத்தைச் சொல்லிக் கட்டுரை எழுதும் முறையை விளக்கிக் கற்றுக் கொடுத்திருந்தாள். கொஞ்சமும் கற்பனையும், உண்மையும் இன்றி மாணவிகள், அவள் சொல்லித் தந்ததையே திருப்பி எழுதியிருந்தார்கள்.

அவள் மனம் சலித்தது. கற்பனைதான் இல்லை. மொழி அறிவு கூட அந்தக் குழந்தைகளிடம் இல்லையே என வருத்தமாய் இருந்தது. நகர சபை நடத்தும் பள்ளிக் கூடத்துக் குழந்தைகள் அவர்கள். மிக ஏழ்பையும், அதனினும் அதிக வித்தியாசம் இல்லாத கீழ் பத்திய தர வகுப்பையும் சேர்ந்தவர்கள். வீடு அவர்கள் படிப்புக்கு அனுசரணையாக, இருப்பதில்லை. பெற்றோர்களுக்கு அவர்கள் கவலையில் குழந்தையைக் கவனிக்க நேரம்

இருப்பதில்லை. குழந்தைகளுக்கோ, தாங்கள் எதற்காகப் படிக்கிறோம் என்றே தெரிவதில்லை

அந்த நேரத்தில்தான், வாசலில் நிழலாடியது.

எட்டிப் பார்த்தாள், கமலா. இருவர் நின்றிருந்தது தெரிந்தது

கமலா எழுந்து வந்து, வந்தவர்கள் அறியாத முகபாவனையோடு, ஆனால் மரியாதைக்கு “வாங்க” என்றாள்

வந்தவர்களில் பெண்மணி சொன்னாள்.

“நான் கோகிலா. இவர் கிருஷ்ணமூர்த்தி.”

“உங்களை எங்கேயோ பார்த்த மாதிரி இருக்கே...”

“சினிமாவில் பார்த்திருப்பீர்கள்”

“ஓ... அந்தக் கோகிலாவா நீங்க? வாங்க, உள்ளே வாங்க...”

கமலா கூடத்தில் பாயை விரித்து அவர்களை அமரச் செய்தாள்.

“உங்களைப் பற்றிய நிறைய கேள்விப்பட்டிருக்கேன். அரண்மனையில் கூட நீங்கள் தீவிரமாக இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள்” என்றாள் கமலா. பிறகு கிருஷ்ணமூர்த்தியின் பக்கம் திரும்பி, “இவர் யாரென்று சொல்லவில்லையே...” என்று வினவினாள்.

“இவர்தான் இப்போது தெய்வநாயகத்தின் பி. ஏ. வாக இருக்கிறார்.”

“ஓ!...” என்று ஆச்சர்யத்தால் கமலாவின் கண்கள் விரிந்தன.

“உங்களுக்குத் தெய்வநாயகத்தை தெரியுமா?” என்று கேட்டான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

“யாருக்குத்தான் அவரைத் தெரியாது, பெரிய பிரமுகர் ஆயிற்றே அவர்.”

“சௌக்யமாய் இருக்கிறீர்களா கமலா?” என்று அவசரமாய் இடைமறித்தாள் கோகிலா.

“என் சௌக்யத்துக்கென்ன, நான் நன்றாகவே இருக்கிறேன்...” என்று சொன்ன கமலாவின் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தாள். கோகிலா, உண்மையில் அவள் நிறைவோடுதான் அந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னதாகப் பட்டது அவளுக்கு கோகிலாவின் மனம் சுருங்கிற்று.

“மெட்ராஸ் பக்கம் வருவதே இல்லைபோல் இருக்கிறது, இப்போதெல்லாம்?”

“ஆமாம். கோகிலா. பயணம் செய்யறதில் மனம் சலிச்சுப் போய் விட்டது. எங்கு போனாலும் நாம் நம்மைத்தானே கொண்டு போறோம். புதுசு புதுசா இடங்களைப் பார்க்கிறோம். புதுசா பார்க்கிற போது, கண்ணும் மனசும் புதுசை பட்டுமே ஒத்துக்கிறதா? பழசோடு சேர்த்து வச்சுத்தானே ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறது? அப்புறம் எதுக்குப் பயணம் எல்லாம்? தனிரவும், மனுஷர்கள் எங்கு போனால்தான் என்ன, எந்த உச்சாணிக் கொம்பில் இருந்தால்தான் என்ன? எந்த பாஷையைப் பேசிக்கிட்டு, என்னத்தைச் சாப்பிட்டுக்கிட்டு இருந்தா தான் என்ன? மனுஷங்க மனுஷங்கதானே? நான்இன்னும் என் எனயே பார்த்துத் தீரலை. அப்புறம் எதற்கு மற்றவங்களைப் பார்க்கிறது?”

ஆரஞ்சுத் தோல் உரிந்து, சுளை சுளையாக வருவது மாதிரி, எளிமையாகவும், அழுத்தமாகவும், ஆனால் அதே சமயம் இயல்பாகவும் பேசிக் கொண்டிருந்தாள் கமலா. கிருஷ்ணமூர்த்தி, அவர்கள் உரையாடலில் எந்தஇடந்தில் எங்கு பங்கு கொள்வது என்று தெரியாமல் அமர்ந்திருந்தான்.

“அம்மா செளக்கியமா?” என்றாள் கோகிலா.

“பரவாயில்லையே...என்னைப் பற்றி, எல்லாம் தெரிந்து வைத்திருக்கிறீர்களே...என் அம்மாவைப் பற்றி யெல்லாம் யார் உங்களுக்குச் சொன்னது?”

“தெய்வநாயகம்தான் சொன்னார்.”

“அப்படியா? அம்மா நன்றாகத்தான் இருக்கிறாள் அந்தப் பிடிவாதம் அப்படியேதான் இருக்கிறது. நான் தனியாக வாழக் கூடாதாம். கணவனிடம் போய்த்தான் ஆகவேண்டுமாம். கணவன் கல்லாகத்தான் இருக்கட்டுமே மன்னி என்பவள் அவனை வழிப்பட்டுத்தான் ஆக வேண்டுமாம். நான் கணவனைப் பிரித்து இருப்பது அவளுக்கு வருத்தம். என்ன பண்ணுவது? இந்த நிலை எனக்கு மட்டும் சந்தோஷம் தருகிறதா? என்ன செய்வது கோகிலா, தனித்தனியா ஒவ்வொருத்தருக்கும் மனசும் முளையும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதே!”

கோகிலா வீட்டைக் கண்களால் துழாவினாள். சுண்ணாம்பு மறைந்து, அழுக்கும் கறையும் கொண்டதாய் இருந்த சுவரும், சுருட்டி வைக்கப்பட்ட பாயும், அத்தியாவசியப் பாத்திரங்களுமே கொண்ட அந்த வீடு வறுமையை உரத்த குரலில் முழங்கிக் கொண்டிருந்தது.

கோகிலா விடைபெற்று வாயிலை கடக்கும்போது, செண்பகம் காய்கறிப் பையுடன் வந்தாள். பையைச் சமையல் உள்ளில் போட்டு விட்டு “யாரு டீச்சர் அவங்களளாம்?”

“அந்த அம்மா தாண்டி கோகிலா நீ அவங்க நடிச்ச படம் பார்த்திருக்க மாட்டே அந்தக் காலத்து நடிகை. ரொம்ப நல்லா நடிப்பாங்க இப்போ அரசியல் பண்ணறாங்க அந்தப் பையன், தெய்வநாயகம்தான் ஒரு தலைவர் இருக்காரில்லையா: அவரோட பி ஏ. வாம்.”

“ஹை...நடிகையா டீச்சர்! நான், பாருங்க லேட்டர் வந்து தொலைஞ்சுட்டேன்.”

“அவங்களைப் பார்த்து உனக்கு என்ன ஆகப் போகுது?”

“இல்லை டீச்சர். நடிகைன்னா பார்க்க ஆசை இருக்காதா?” என்றவள், ஒரு கணம் ஏதோ யோசனையில் இருந்துவிட்டு சொன்னாள்.

“அந்த அம்மாவை, நீங்க சொன்னீங்களே அந்த தெய்வநாயகம் வச்சுக்கிட்டு இருக்காருன்னு சொல்றாங்க...”

தூணில் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்த கமலா, செண்பகத்தை பார்த்துச் சிரித்தாள்.

“ஏய்...நூறு வாட்டி ‘இம்போசீஷன்’ எழுதினாலும், cut (கட்), கட்டட், கட்டட் அப்படின்னே எழுதறே... ஆனா, ஊரிலே யார் யாரை வச்சுக்கிட்டு இருக்காங்கன்னு சரியாச் சொல்றே. யார் யாரை வச்சுக்கிட்டு இருந்தா உனக்கென்ன?”

“இல்லை டீச்சர். தேரடித் தெருவிலே ஒரு பொதுக் கூட்டம் நடந்தப்போ, ஒருத்தர் அப்படிப் பேசினாரு...”

“இவன்களுக்கெல்லாம் வேறே வேலை என்ன? இவனுங்க மனசு பூரா விகாரம்தான் அடைச்சுக்கிட்டிருக்கும்! அதனால் மத்தவங்க விகாரமே கண்ணுக்குத் தெரியுது. தெய்வநாயகம் அந்தக் கட்சிக்கு எவ்வளவு பாடுபட்டார்னு எனக்குத் தெரியும். இந்த மாவட்டத்துக்கு அவர் எவ்வளவோ செய்திருக்கார். அதெல்லாம் எவன் கண்ணுக்கும் தெரியலே. அந்தப் பெண்ணோட சினைகம் வச்சிருக்கிறதுதான் பெரிசா தெரியுது.”

“தெய்வநாயகம் நல்லவரா, டீச்சர்.”

“யார்தான் முழுக்க முழுக்க நல்லவர். அல்லது முழுக்க முழுக்கக் கெட்டவர்? எல்லாம் கலந்துதான் இருக்கும். கொஞ்சம் தண்ணி கொடேன், உன் கையாலே...”

செண்பகம் எழுந்து உள்ளே போய்த் தண்ணீர் எடுத்து வந்தாள்.

“டீச்சர்...நீங்க இப்படி சொல்றீங்க...ஆனா, அவ ரோடு வாழ மாட்டேன்னு அவர் கட்டின மனைவி தனியா இருக்காளாமே...”

கமலாவின் முகத்தில் புன்னகை பாவியது.

“அது புருஷன் பெண்டாட்டி விவகாரம்டி, அவளுக்குப் பிடிக்கலை. தனியா போயிட்டா.”

தண்ணீரைக் குடித்தாள் கமலா.

“டீச்சர்...உங்களுக்கும் இந்த அரசியல்வாதிங்க விஷயமெல்லாம் நல்லாத் தெரியுதே! அழுத்தலா இருந்துக் கிட்டே, எல்லோரையும் தெரிஞ்சு வச்சிருக்கீங்க...”

“சீச்சி. எனக்கு யாரையும் தெரியாதும்மா! தெய்வநாயகத்தை மட்டும்தான் எனக்குத் தெரியும். ஏன்னா, அவர் என் கணவர்.”

திடுக்கிட்டாள் செண்பகம்.

10

கிருஷ்ணமூர்த்திக்கும் கூட மிகுந்த அதிர்ச்சியும் ஆச்சர்யமுமாகத்தான் இருந்தது.

“என்ன சொல்கிறீர்கள், கோகிலா?”

“உண்மையைத்தான் சொல்கிறேன். கமலா டீச்சர், தெய்வநாயகத்தோட மனைவிதான்.”

“அப்படியானால், மாமா ஏன் அந்த அம்மாவைப் பிரிந்து வாழ்கிறார்?”

“ரெண்டு பேருக்கும் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. பிரிந்துவிட்டார்கள். இதில், நீங்கள் இவ்வளவு அதிர்ச்சியடைய என்ன இருக்கிறது?”

“இல்லையா? ஒரு தலைவர். பெயர் சொன்னால் எல்லார்க்கும் தெரியும் நிலையில் இருப்பவர். அவர், இப்படி கட்டின பெண்டாட்டியைக் கண் கலங்க விட்டு விடுவது எந்த வகையில் சரி?”

அவர்கள் சென்னையை அடுத்த ஒரு மணியில் அடைய இருந்தார்கள். கோகிலா வெளியே பார்த்தாள். விடிந்து கொண்டிருந்தது. கரி அடுப்பில் யாரோ தீ மூட்டியது மாதிரி வானம் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. கோகிலா கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பார்த்துச் சொன்னாள்.

“நாம் வார்த்தைகளில் வாழ்கிறோம். கிருஷ்ணமூர்த்தி. இந்தக் கண் கலங்க விடுதல், கைவிடுதல், கற்பழித்தல், ஒடிப் போதல், எல்லாம் சாயம் வெளுத்து நைந்து போன வார்த்தைகள் என்பதை நீங்கள் உணர வேண்டும். தெய்வநாயகமும் கமலாவும் கணவன் மனைவியாக இணைந்தவர்கள். ஒரு கட்டத்தில், அந்த உறவை மேலும் தொடர முடியாது என்று அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். ஏதோ ஒரு பிணக்கு. சரி, பிரிந்து கொள்வோம் என்று தீர்மானித்து, கௌரமாகப் பிரிந்து கொண்டார்கள். மனம் ஒப்பவில்லையென்றால் பிரிவதுதானே மனித நாகரிகம்? இடையில் நீங்கள் புகுந்து கண்ணீர் விடுவது அவர்களுக்காகவா, உங்களுக்காகவா? அவர்களுக்காக என்றால், அது வீண். நீங்கள் உங்களுக்காக, பெரும்பாலானவர்கள் செய்வது மாதிரி, எதிர் காலத்தில் உங்கள் மனைவி உங்களை விட்டு நீக்கி விடுவாளோ என்கிற

அச்சத்தில், இறந்த காலத்து யார் மனைவிக் கோ வருத்தம் தெரிவிக்கிறீர்கள். இதெல்லாம் வேண்டாமே!”

கிருஷ்ணமூர்த்திக்குச் ‘சுரீர்’ என்றது. இது என்ன விட்டேத்தியான பேச்சு அவளை அழைக்க வேண்டும் போல் தோன்றியது அவனுக்கு. யாருக்கு உள்ளேதான் ஒரு மிருகம் இல்லை? இந்த நாளில்தான் அது விழித்துக் கொண்டு எதிராளியைக் காயப்படுத்துவதில்லை?

“மாமா, கமலா டீச்சர் பிரிவுக்கு நீங்கள்தான் காரணம் என்று ஊரில் பேசிக் கொள்கிறார்கள்!”

ஓர் அஸ்திரம் மாதிரி இந்த வார்த்தைகள் கோகிலா வின் மேல் பாயும் என்று எதிர்பார்த்தாள் அவன். ஏமாந்து தான் போனான். அவள் பிரதியாகச் சிரித்தாள்.

“ஊரார் பேசுபவையெல்லாம் உண்மையாக எடுத்துக் கொண்டால் வாழ வே முடியாது கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் உண்மையைத் தேடுவதில்லை. வதந்தியை ரசிப்பவர்கள் யாரேனும் ஒரு பெண்ணைக் குறித்துக் கிளுகிளுப்புக்காகப் பேச வேண்டும் அவர்களுக்கு. உங்கள் மாமாவும் கமலாவும் பிரிந்தார்கள் என்பதுதான் விஷயம். அந்தப் பிரிவு என்னால் அல்ல. கோகிலா என்கிற ஒருத்தி இல்லை என்றாலும் அவர்கள் பிரிவார்கள். பிரிவுக்குப் பிறகுதான் நான் அவரோடு சேர்ந்தேன்.”

ஏதோ ஒரு பெரிய ஏரியையொட்டிச் சென்று கொண்டு இருந்தது ரயில்.

“இருந்தாலும் கோகிலா, ஏற்கெனவே மணமான ஒருத்தரோடு நீங்கள் இணைந்திருப்பது சரிதானா?”

கோகிலா அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். சிங்கமும் பாப்பும் சண்டை பேரட்டால் எது ஜெயிக்கும் அப்பா என்று கேட்கிற குழந்தையைப் பார்த்து அப்பா சிரிக்கிற வகையான சிரிப்பு அது.

‘கிருஷ்ணமூர்த்தி! மனித இயல்பைச் சட்டமும் சம்பிரதாயமும் மாற்றி விடும் என்று நீங்கள் நம்புகிறீர்களா? சமூகம் ஓர் ஒழுங்காகச் சில விதிகளை ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கிறது. அதை நான் விமர்சிக்க விரும்பவில்லை. எப்போது விதிகள் உருவாகின்றனோ, அப்போதே விதிவிலக்குகளும் உருவாகும் தானே? மனித மனத்தின் ரஸாயனத்தை யார்தான் தடுத்து நிறுத்திவிட முடியும்?’

“இந்தாலும், கமலா டீச்சர் பாவம் இல்லையா?”

கோகிலா தெளிவாகச் சொன்னாள்.

“உலகத்தில் யார்தான் பாவம் இல்லை. கிருஷ்ணமூர்த்தி? கமலாவின் மேல் பரிதாபப்படும் நீங்கள் என்மேல் ஏன் பரிதாபப்படவில்லை? நானும் மனுஷிதானே? எனக்கும் ஒரு கணவர் இருந்தார். அது ஒரு காலம்...”

கோகிலா வெளியே பார்த்தாள்.

மரத் தொடர்கள் அவளுடன் ஓடிவந்து கொண்டிருந்தன. அவளின் நினைவுத் தொடரைப் போல. அவள் கண்கள் கலங்கியதை அவன் பார்த்தான். மனித உறவின் மகத்தானதும் மென்மையானதுமான ஓரிடத்தைத்தான் தொட்டு விட்டதை உணர்ந்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி. தேங்கி, கன்னத்திலும் வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்தபடி கோகிலா சொன்னாள்.

“எனக்கும் ஒருகணவர் வாய்த்தார், கிருஷ்ணமூர்த்தி. சரி, இந்தத் துடுப்பு என்னைக் கரையேற்றும் என்றுதான் நானும் நம்பி அவரை ஏற்றுக் கொண்டேன். எனக்குக் கல்யாணம் ஆனபோது எனக்கு என்ன வயசு தெரியுமா? பதினாலு. அவர் ஏதோ கமிஷன் ஏஜெண்ட் என்று அப்பா சொன்னது தெரியும். கொஞ்ச நாட்கள் கழித்துத்தான் தெரிந்தது. அவர் எதுவுமே செய்யாதவர் என்பது, எந்தத் தொழில் செய்யவும் அவர் தகுதியற்றவர்

என்பது. நகைகளையெல்லாம் அவிழ்த்துக் கொண்டு போய்க் குடித்துத் தீர்த்தார். தான் ஒன்றுக்கும் உகவாத வன் என்கிற நினைப்புத் தோன்றும் போதெல்லாம், என்னை அவர் அடித்து வைத்தார். அவரிடம் ஒரு குழந்தைக்கும் தாயானேன். வீட்டு வேலை செய்தேன், பத்துப் பாத்திரம் தேய்த்து அண்டாத் துணிகளைத் துவைத்துப் போட்டேன். ஒரு டி. அப்போது அதன் விலை ஒன்றரை அணா. ஒரு கப் டி கிடைக்காதா என்று பறந்த காலம் எனக்கு இருந்தது கிருஷ்ணமூர்த்தி. திடீரென்று ஒருநாள் அவர் காணாமல் போனார். ஏதோ ஒரு பிழைப்பு என்று தான் நடிக்க ஆனேன். கொஞ்சம் காசும் புகழும் சேர்ந்தது. கணவரும் வந்து சேர்ந்தார். நான் அப்போதும் அவரைப் புறக்கணிக்கவில்லை. ஆதரிக்கவே செய்தேன். குடித்துக் குடித்தே அவர் ஒருநாள் செத்தார். எங்கள் இல்லற வாழ்வு எத்தனை நாட்கள் என்கிறீர்கள்? இப்போது எனக்கு முப்பத்தாறு கல்யாண வாழ்க்கை அதிகம் போனால் இரண்டு, இரண்டரை வருஷம். நீங்கள் சொல்லுங்கள், எனக்கு ஒரு துணை வேண்டாமா? உங்கள்மாமா உதவினார். அவ்வளவு தான்...”

“கமலா டீச்சர் ஷாமாவை விட்டு எதற்குப் பிரிந்தார், தெரியுமா கோகிலா உங்களுக்கு?...”

“அதை எப்படிச் சொல்லமுடியும்? பிரிவு நேர்ந்தமைக்கான காரணத்தை அந்த இருவரைத் தவிர வேறு யார் உணர முடியும்? என்னையும் உங்களையும் போன்ற மூன்றாம் மனிதர்கள் உண்மையை அறிதல் கடினம். குருடர் யானையைப் பார்த்த மாதிரிதான். ரொம்ப நுணுக்கமான விஷயம் அது... நான் கமலா டீச்சரின் வாழ்க்கையைத் தட்டிப் பறித்து விட்டதாகத் தயவுசெய்து நினைக்காதீர்கள்...”

ரயில் சென்னையை அடைந்து முச்சிரைக்க நின்றது.

“வருடத்தில் பத்து மாதங்கள் பணி விழும், பணியும் கட்டி கட்டியாக விழும். ஓர் ஐரோப்பிய நாட்டைச் சேர்ந்தவர். பால் எலுலார். அந்த நாட்டின் மிகப் பெரும் நிறுவனத்தின், மிகப் பெரும் மனிதர் அவர். அவரிடம் ஒழுங்காக, நான் உனக்குச் சொன்னபடி, இங்கிலேஷில் பேசிக் காரியத்தை முடித்துக் கொடுக்க வேண்டியது உன் பொறுப்பு. ஜாக்கிரதை” என்றார் மாமா.

“ஆகட்டும் மாமா” என்றான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

“இரண்டு பேர் அவனை அணுகாமல் நீ பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். ஒருத்தன் கலைக்கோவன். பதவியைச் சொல்லி, ஆளை அசத்தி, ‘கலாசாரத் தூது’ என்ற பெயரில் அயல்நாடு செல்லத் துடிக்கிற ஆள். அவனை ஜாக்கிரதையாக வெட்டிவிடு. இரண்டாவது, இந்த ராகினி சாம்பசிவம். சமூக சேவகி என்கிற பெயரில், வெளிநாட்டுக் காரன் எவன் வந்தாலும், அவன் மேல் உரசி உரசிப் பேசி நிதி கறக்கிற ஜந்து. அவளைத் தூரத்திலேயே வைத்து விடு.”

“சரி மாமா.”

மாமா இருநூறு ரூபாய்க்கு ஓர் ஏலக்காய் மாலையும், இருபத்தி ஐந்து ரூபாய்க்கு ஒரு ரோஜா மாலையும் வாங்கிக் கொண்டு வந்திருந்தார். பால் எலுலார், விமான நிலையத்திலேயே இந்த மலர் மாலை உபசாரத்தில் மயங்கித்தான் போனான்.

“இந்தியர்கள், விருந்துபசாரத்தில் மிகவும் உயர்ந்தவர்கள்” என்று எங்கோ புத்தகத்தில் எழுதி வைத்திருந்த பொய்யை மனசார நம்பிச் சொன்னான் அவன், ஆங்கிலத்தில்.

“தம்பி, இது ஆட்டுக்குப் போடுகிற மாலை, அடுத்தது கத்திதான்” என்றார் மாமா, தமிழில்.

பால், 'திருப்பி : கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பார்த்து
'என்ன?' என்றான்.

“ஒன்றுமில்லை . நாங்கள் எங்கள் அண்டை வீட்
டார்க்கு எப்போதுமே நண்பர்களாக இருக்க விரும்பு
பவர்கள் என்று சொல்கிறார் அவர்” என்றான் கிருஷ்ண
மூர்த்தி.

பால் தலையசைத்து மாமாவுக்கு நன்றி சொன்னான்.

அரசு சார்பாக அரசின் விருந்தினராக அவன் வந்தி
ருந்தான். எனினும், மாமா ஏதோ அவனைத்தம் வீட்டுக்கு
வந்த விருந்தினனாகவே கருதி உபசரித்தார். நட்சத்திர
ஒட்டலில் 'சூட்' ஒன்று அவனுக்கு ஏற்பாடாகியிருந்தும்,
மாமா அவனுக்கு வீட்டு இட்லிகளையே காலைப் பல
காரத்துக்கு எடுத்துப் போனார்.

ஹாட் பேக்கில் வைக்கப்பட்டு எடுத்து வந்த ஆவி
பறக்கும் இட்லிகளைத் தான் அறிந்த ஆங்கிலத்தில்
'மல்லிகை இட்லி' என்று விளக்கினார் மாமா. மல்லிகை
யால்கூட இட்லி செய்ய முடியுமா என்று பதிலுக்கு கேட்
டான் பால். மல்லிகை பயன்படுத்தப்பட்டது வெறும்
உவமைக்காகத்தான் என்று கிருஷ்ணமூர்த்தி விளக்க
வேண்டியிருந்தது.

பால், தமிழகத்தில் தங்கியிருத்த சில வாரங்களில்,
மாமா மிகமிகச் சாமர்த்தியம் காட்டுவதாகக் கிருஷ்ண
மூர்த்திக்குத் தோன்றியது பாலை முதல்வரைச் சந்திக்க
அழைத்துப் போகும் பணியை மாமாவே முன்னின்று ஆற்றி
னார். முதல்வரின் அறைக்குள் அவர்கள் இருவரையும்
அனுப்பி வைத்து விட்டுக் கிருஷ்ணமூர்த்தி காத்திருந்
தான். அனைத்துக்கும் அர்த்தம், பாலை அவர்கள் கூட
சுவாராஸ்யமாய் இருக்கட்டுமே என்று ராகினி சாம்பசிவத்
தையும் சேர்த்துக் கொண்டு மகாபலிபுரத்துக்கு அழைத்து
சென்ற அன்றுதான் கிருஷ்ணமூர்த்திக்குப் புரிந்தது.

ராகினி, பாலுக்கு ரதங்கள் ஒவ்வொன்றையும் தன் கற்பனைக் கைவண்ணம் சேர்த்து விளக்கிக் கொண்டிருந்தாள். மாமாவும், கிருஷ்ணமூர்த்தியும் ஒரு கல்லின் மேல் அமர்ந்தார்கள்.

“பால் பணியாற்றும் கப்பெனி. தமிழகத்தில் ஒரு பெரிய தொழிற்சாலையைத் தோற்றுவிக்கப் போகிறது.”

“அரசு அனுமதித்து விட்டதா?”

“மத்திய அரசு கொள்கை அளவில் அதை ஒப்புக் கொண்டு விட்டது. நம் முதல்வரிடம் அதற்கான அனுமதியையும் பெற்றுத் தந்து விட்டேன்.”

“ரொம்ப நல்ல காரியம், மாமா. தொழிற்சாலை அமையப் போவது ரொம்பவும் பின்தங்கிய நம் மாவட்டத்தில் என்பதையும், நம் மாவட்டத்து மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கிடைக்கும் என்பதையும் அறியும்போது ரொம்பவும் சந்தோஷமாக இருக்கிறது.”

மாமாவின் முகம் பிரகாசமடைந்தது.

“மக்கள் அவ்விதம் எண்ணுவார்கள் அல்லவா? அது, அடுத்த முறை நம் தொகுதியில் தேர்தலில் நிற்கும், ஜெயிக்கவும் போதும் ஆனால் பணம்? பணமில்லாமல் எப்படி அரசியல் பண்ணுவது? ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காய். பால் மூலமாக எனக்கு இரண்டு. இலாபம். ஒன்று தொழிற்சாலை; அதன் மூலம் உயரப் போகும் என் செல்வாக்கு. இரண்டு எனக்குக் கிடைக்கப் போகும் சுமார் ஐம்பது லட்சம்.”

“ஐம்பது லட்சமா? எப்படி மாமா பணம் வரும்?”

“நீயும் கோகிலாவும் சேர்ந்து வாங்கிக் கொடுத்தீர்களே, சில நூறு ஏக்கர்கள் அத்தனைக்கும் பினாமிகளாக நான் உன்னையும், கோகிலாவையும், இன்னும் இரண்டு பேர்களையும் தானே போட்டிருக்கிறேன். அத்தனை

நிலங்களையும் நீங்கள் பாலுக்கு, அவன் சார்ந்த கம்பெனிக்கு விற்கிறீர்கள்.”

“விற்கிறோம். ஆனால் பணம்?”

“பொறு. ஏக்கர் எவ்வளவுக்கு வாங்கினீர்கள்?”

“சுமார் முப்பத்தையாயிரத்திலிருந்து ஐம்பதாயிரம் வரை கொடுத்திருக்கிறோம்.”

“ஆனால், பாலைப் பொறுத்தவரை, அவை பொன் னினையும் பூமி என்றே நாம் குறிப்பிட்டுச் சொல்வோம். ஒரே தாக்கலாக இத்தனை நிலம் தமிழகத்தில், அதுவும் அவன் புறப்படுவதற்குள் எப்படிக் கிடைக்கும்? நாம் அவன் அவசரத்தை, தேவையைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறோம். அவ்வளவுதான். ஏக்கர் இரண்டிலிருந்து, இரண்டரை லட்ச ரூபாய் வரை போகும் என்பது என்கணக்கு. ஆகவே நம் பங்கு ஐம்பது லட்சத்துக்குக் குறையாது.”

“மீதி?”

“அது மேலிடத்துக்கு!”

கிருஷ்ணமூர்த்தி அமைதியாகி விட்டான்.

அவர்கள் மாலை சென்னை திரும்பி வீடு வந்து சேர்கையில், அவர்களுக்காக ஒரு தகவல் காத்திருந்தது.

முதல்வர் மாமாவையும் கிருஷ்ணமூர்த்தியையும் உடனே சந்திக்க விரும்பிச் செய்தி அனுப்பி இருந்தார்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி பரபாப்படைந்தான்.

அந்தப் பெரிய, குளிர்ந்த அறையில் அமர்ந்திருந்தார் முதல்வர்.

கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பார்த்ததும், “வாங்க” என்றார் அவர். அவன் அவரை வணங்கினான். பதிலுக்கு அவரும் அவனை வணங்கினார்.

“உட்காருங்கள்” என்றார். அவன் நாற்காலியின் முனையில் அமர்ந்தான்.

“பயணம் எல்லாம் சௌகரியமாக இருந்ததா?” என்றார்.

“இருந்தது, சார். எம். எல். ஏ. மிகச் சிறப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டார். அதோடு...” என்றவன் சட்டென்று நிறுத்திக் கொண்டான். கோகிலா அங்கு வந்ததும். பணி செய்ததும் அவரிடம் சொல்லலாமா! கூடாதா என்று ஒரு குழப்பம் ஏற்பட்டது அவனுக்கு.

“அதோடு?” என்று அவன் வார்த்தையையே பிடித்து மீண்டும் கேட்டார் அவர். அவரிடம் உண்மை சொல்வது என்று முடிவெடுத்தான் அவன்.

“கோகிலா வந்ததால் என் வேலை சுலபமாயிற்று.”

முதல்வர் அதற்கு ஏதும் பதில் சொல்லாததைக் கவனித்தான் அவன்.

“சரி...உங்களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன்! எதிர்காலத்தில் என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?”

“மாமாவுக்கு இப்போது உதவிபாளனாக இருக்கிறேன், சார். எதிர்காலத்தைப் பற்றி நான் சரியாக யோசிக்கவில்லை.”

“யோசிக்க வேண்டிய வ ய தி ல் இருக்கிறீர்கள். எத்தனை காலம் அப்படியே உதவியாளனாகவே இருப்பீர்கள்? உங்கள் மாமா, ஆளுங்கட்சியில் சிறப்போடு இருக்கிற வரை சரி. அப்புறம்?”

அவன் குனிந்து யோசித்தான்.

“உங்களுக்கு அரசியலில் ஆர்வம் இருக்கிறதா?”

அவன் சொன்னான்:

“சென்னைக்கு வரும் வரை எனக்கு அரசியலில் ஆர்வம் கிடையாது சார். இங்கு வந்ததும் தான், மாமா காரணமாகக் கொஞ்சம் ஈடுபாடு அரசியலில் ஏற்பட்டது. ஆனால்...”

“ஆனால் என்ன?”

“அடிக்கடி நாம் த ப் பு ச் செய்து கொண்டிருக்கிறோமோ என்று தோன்றுகிறது. அதேசமயம் அரசியலில், இளைஞர்களும், சமூக அக்கறை கொண்டவர்களும் ஈடுபாடு காட்டாததால்தான் அரசியல், அயோக்கியர்களின் கடைசிப் புகலிடம் ஆகிவிடுகிறது என்றும் தோன்றுகிறது. ஆனால், எனக்கு எது அரசியல் என்று விளங்கவில்லை. நான், மாமாவுக்காக இதுவரை செய்த காரியங்கள் எதுவும் அரசியலா என்று தோன்றுகிறது. ஏதோ, மண்டி வியாபாரி ஒருவருக்கு, கொள்முதலுக்கு அலையும் மாணேஜர் மாதிரிதான் நான் செயல்படுகிறேனோ என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.”

முதல்வர் சிரித்தார். அப்போது போன் மணி சிணுங்கியது. அவர் ரிஸீவரை எடுத்தார்.

“சொல்லுங்கள்” என்றார்.

“.....”

“தெய்வநாயகம் சொல்கிற நிலம் தானே. அதையே அவர் சொல்கிற விலைக்கு வாங்கிக் கொள்ளுங்கள். அதில் பிரச்னை இல்லை.”

“...”

“நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்.”

ரிசீவரை வைத்து விட்டு அவர் தொடர்ந்தார்.

“கோகிலா மகளோடு உங்களுக்குச் சினேகம் உண்டா?”

அவன் திடுக்கிட்டான்.

“உண்டு சார்”

“அவள் உங்களைப் பாதிக்க இடம் கொடுத்து விடா தீர்கள். அவள் அரசியலைப் புத்தகத்தில் படிப்பவள். காகிதப் பூ மாதிரி அது களத்தில், மண்ணில் கால் ஊன்றிச் செய்ய வேண்டிய பணி அரசியல். புத்தகம் மேய்கிற அறிவு ஜீவிகள், வெறும் வைக்கோல் அடைத்த கன்றுக்குட்டியைப் போன்றவர்கள். அவர்கள் மாடுகள் பால் கரக்கத் தற்காலிகத் தேவைக்குரியவர்கள். என்னைக் கேட்டால் நீங்கள் தீவிரமாக அரசியல் பணிகளில் ஈடுபட வேண்டும் என்றே சொல்வேன். உங்களுக்கு அரசியல் அறிவு, இளமை, காரிய சாதூர்யம் எல்லாம் இருக்கிறது. மனப் பூர்வமான செயல் மட்டும்தான் இல்லை.”

அவர் சொன்ன பாராட்டுரைகளின் அவன் மகிழ்ந்தான்.

“நீங்கள் சொன்னபடி செய்கிறேன் சார்.”

அவர் மகிழ்ச்சியுடன் புன்னகை செய்தார். ஒரு நிமிஷம் போசித்தார். பிறகு சொன்னார்.

“நம் கட்சி பெரிய பேரணி ஒன்றை ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று உத்தேசித்திருக்கிறது. பேரணியும், அதன் முடிவாக ஒரு பொதுக்கூட்டமும் கடற்கரையில் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். திடீரென்று ஒரு பேரணிக்கும் கூட்டத்துக்கும் என்ன அவசியம் என்று நீங்கள் கேட்க வேண்டுமே...”

“அதைத்தான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். சார்.”

“மச்சுள் இன்னும் நம் பக்கம்தான் என்பதை இந்தப் பேரணி உணர்த்த வேண்டும். அந்தப் பேரணி, பொதுக் கூட்டப் பொறுப்பை நீங்கள் ஏற்கிறீர்கள். ஏற்று எனக்கு வெற்றியீட்டித் தருகிறீர்கள்.”

முதல்வர் அவன் முகத்தை ஆவலுடன் பார்த்தார்.

திடீரென்று தலையில் ஒரு கிரீடம் கனிழ்ந்தது மாதிரி இருந்தது அவனுக்கு. அவருக்கு மேலே ஒரு படி சென்று ஏதாவது சொல்லவேண்டு என்று கிருஷ்ணமூர்த்திக்குத் தோன்றியது.

“திடீரென்று ஒரு பேரணியை நடத்தினால் நன்றாக இருக்குமா, சார்? ஒரு சரியான காரணம் வேண்டுமே...”

“குட்...இப்போதான் நீங்கள் என் அலைவரிசையில் இயக்கக் தொடங்கியிருக்கிறீர்கள்...நீங்களே ஒரு காரணமும் சொல்லுங்கள்.”

“பொதுவாகத் தமிழர்கள் உணர்ச்சி வசப்படுபவர்கள். அவர்களின் உணர்ச்சியைத் தொடுவது மாதிரி அந்தப் பேரணியின் காரணம் அமைந்திருக்க வேண்டும். அப்படிப் பார்த்தால், விலைவாசிதான் சரியான காரணமாக இருக்க முடியும். விலைவாசி உயர்வு எதிர்ப்புப் பேரணி நடத்தலாய் சார். நம் மக்களுக்கு அது பிடிக்கும். பணக்காரர்கள் மீது பழியைச் சுமத்தலாம். மத்திய அரசின் கொள்கைகளைத் தாக்கலாம். அவர்களுக்கும் ஓர் எச்சரிக்கை கொடுத்த மாதிரி இருக்கும்.”

“பிரமாதம்” என்றார் அவர், மிக மகிழ்ச்சியுடன், அவரின வெள்ளைப் பல் வரிசை துவங்கியது.

“தெய்வநாயகமும், கோகிலாவும் உங்களைப் பற்றிச் சொன்னது தப்பு இல்லை. ஏன், குறைத்தே சொல்லி

யிருக்கிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது...' என்றவர் தொடர்ந்து, 'நீங்கள் ஒரு பெரிய புத்திசாலி' என்றார்.

ஜிவ்வென்று வானத்தில் பறப்பது மாதிரி இருந்தது கிஷ்ணமூர்த்திக்கு.

அவர் சொன்னார்.

'ராமசாமியைப் பாருங்கள். பணம்: கார் மற்றும் மற்ற வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பார் அடுத்த வாரம் ஞாயிறு அந்தப் பேரணி என்று முடிவு செய்வோம். செய்தாயிற்று அதற்கான சூழ்நிலையைத் தயார் செய்வது என்பாறுப்பு.'

சில நிமிஷங்கள் அமைதியில் சென்றன.

முதல்வர் எழுந்ததைப் பார்த்து அவனும் எழுந்தான்.

'கிருஷ்ணமூர்த்தி... இப்படி சோபாவில் வந்து அமருங்கள். உங்களிடம் கொஞ்சம் பேச வேண்டியிருக்கிறது...'

அவனுக்குப் பக்கத்திலேயே, அவரும் அமர்ந்தார். இயன்றவரை தன்னை சுருக்கிக்கொண்டு, பவ்யமாக அமர்ந்தான் அவன்.

முதல்வர் சொன்னார்.

'கிருஷ்ணமூர்த்தி! மாவட்ட அரசியல் சரியாக இல்லை. உங்கள் மாவட்ட அரசியலைத்தான் சால் கிறேன். 'சென்ற முறை இருபத்து மூன்று எம்.எல்.ஏ.க்களைக் கொடுத்த மாவட்டம் அது. தெய்வநாயகம் சரியாக தான் இயங்கினார். இப்போதெல்லாம் மாவட்ட அரசியலில் அவருக்கு ஆர்வம் குறைந்து விட்டது நிறைய எதிரிகள் வேறு அவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் பேச்சு, நம்மோடு இருக்கட்டும். அவரை எதிர்க்க என்றே, ஒரு பெரும் அணி ஒன்று மாவட்டத்தில் உருவாகியிருக்கிறது. அவர் என் இனிய நண்பர். நெடுங்காலம்

என்னுடன் இருப்பவர். நல்லவர். வல்லவர். ஆனால், எதிர்ப்பு என்று கிளம்பிய பன, அதை 'சீரியசாக' எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது என் கடமை அல்லவா? தொண்டர்களின் உணர்வைப் பெரிதாக எடுத்துக்கொள் பவன் நான் அவரை எதிர்ப்பவன் இருளாண்டி. சக்தி வாய்ந்த இளைஞன். ஆனால், இருளாண்டி, அந்த மாவட்டத்து மெஜரிட்டி ஜாதியைச் சேர்ந்தவன். உங்களுக்குப் புரியும். உங்கள் மாமா வகிக்கும் பொறுப்பை விரவில் நீங்கள் ஏற்க நேர்ந்தாலும் ஆச்சர்யமில்லை. தகுதியான மணிமகுடம் தகுதியான தலையைத்தான் அலங்கரிக்க வேண்டும் நான் சொல்வது சரிதானே?"

அவனுக்குத் திகைப்பாக இருந்தது.

"நீங்கள் என்ன யோசிக்கிறீர்கள் என்று எனக்கு விளங்குகிறது. எப்படி மாமாவின் இடத்தில் அமர்வது என்று யோசிக்கிறீர்கள்.. சரிதானே? அரசியலில் இதெல்லாம் சகஜம்தான், கிருஷ்ணமூர்த்தி தர்மருக்குப் பதவி பெரிதா? இருந்தும் கௌரவரிடம் போரிட முன் வந்தார். அது அவருடைய கடமை. அதற்காகவே அவர் வில்லை எடுத்தார். ஒரு கட்டத்தில் மீபார் இதெல்லாம் அவசியமாகிறது. உறவு, நட்பு, எல்லாம் இரண்டாம் பட்சம்தான். நீங்கள் இளைஞர். பெரிய நிலைகளையெல்லாம் நீங்கள் அடையப் போகிறீர்கள். நீங்கள் புறப்படலாம்."

கிருஷ்ணமூர்த்தி பிரமை நீங்காமல் வெளியே வந்தான். காரில் ஏறியதும், பயணம் செய்ததும், வீட்டில் வந்து இறங்கியதும் அவன் நினைவில் இல்லை.

மாமா தெரு வாசற்படியிலேயே அவனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தார்.

"என்ன ஆச்சு, கிருஷ்ணமூர்த்தி?" என்றார் ஆவல் மீதுற.

“சும்மா பேசிக் கொண்டிருந்தோம், மாமா ஏதோ ஒரு பெரிய பேரணி நடத்த வேண்டும் என்றார். அது பற்றி மட்டும் தானே பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.”

“மட்டும் தான்? என்றால்? வேறு என்ன பேசினீர்கள்?” என்றார் மாமா.

சுதாரித்துக் கொண்டான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

“நில விஷயம் நல்லபடி முடிந்தமைக்காகச் சந்தோஷம் தெரிவித்தார். உங்களை மிகவும் ாராட்டினார். உங்கள் மேல் மிகுந்த மரியாதை இருக்கிறது மாமா, அவருக்கு.”

மாமாவின் முகம் மலர்ந்தது. மாமா அந்த வார்த்தைகளைத்தான் எதிர்பார்த்தார். மனித சுபாவமே அது தானே! நாம் விருப்புகிற விஷயத்தையே எதிராளியும் பேச வேண்டும் என்றுதானே நாம் எதிர்பார்ப்போம்.

“வேறு ஏதாவது குறிப்பாகப் பேசினாரா?”

“இல்லை.”

“அப்புறம். அவர் அறையில் நாற்பத்து மூன்று நிமிஷங்கள் இருந்திருக்கிறாய். வேறு ஒன்றும் பேசவில்லை என்கிறாயே...?”

“உண்மைதான் மாமா. வேறு ஒன்றும் பேசவில்லை.”

“சரி” என்றார் மாமா. அரை மனத்துடன்.

சரியாக அந்த நேரம் போன் ஒலித்தது. கிருஷ்ணமூர்த்தி எடுத்தான்.

“நான் கோகிலா. கிருஷ்ணமூர்த்தி தானே?”

“ஆமாம்.”

“உடனே புறப்பட்டுப் பெரியார் ரோடு, பதினேழாம் நம்பர் வீட்டுக்கு வாருங்கள். நான் அங்குதான் இருக்க

கிறேன். காந்தி சிலை அருகில் இருக்கும் பெரியார் ரோடு, மாமா கேட்டால், முதல்வரின் பி. ஏ. கூப்பிடுகிறார் என்று சொல்லுங்கள். ராமசாமியும் என்னுடன் இருக்கிறார். சரியா?"

அவன் போனை வைத்தான்.

"யார்?" என்றார் மாமா.

"முதல்வரின் பி. ஏ." என்றான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

மாமாவின் முகத்தில் பிரகாசம் சட்டென்று வடிந்தது.

"என்ன சொல்கிறான்?"

"உடனே புறப்பட்டு வரச் சொல்கிறார்."

அவன் புறப்பட்டான்.

12

கோகிலா அவ்வளவு அவசரமாக அழைத்ததன் காரணம் புரியாது, தனிப்போடு அவள் சொன்ன முகவரிக்குச் சென்ற கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு, அவளையும் அவள் அமர்ந்திருந்த தோரணையையும் கண்டு சற்று எரிச்சலாக கூட இருந்தது. சிறப்பாகக் கல்யாணத்தை முடித்து, பெண்ணை புருஷன் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்த பெண் வீட்டார் மாதிரி ஆசுவாசமாக அவர் அமர்ந்திருந்தான்.

"என்ன, வருங்கால மாவட்டச் செயலாளர், வருங்கால எம். எல். ஏ., வருங்கால அமைச்சர் யோசித்தவாறு இருக்கிறார்?" என்றாள் கோகிலா ஒரு நாடக பாவனையில். மனசில் இருந்ததைச் சொன்னான் கிருஷ்ணமூர்த்தி. கோகிலா சிரித்தாள். மேல் வரிசையில் சரியாக ஆறு பற்கள், வெள்ளித் துண்டங்களாக மினுங்க அவள்சிரிப்பது இன்னும் அழகாகத்தான் இருந்தது என்று எண்ணமிட்டான் அவன். மகிழ்ச்சிக்கும் துன்பத்துக்கும் வயதாவதில்லையே?

“வாழ்க்கை அனுபவம் அற்ற இளைஞர் எவ்வாறு சிந்திப்பாரோ, அப்படியேதான் நீங்களும் சிந்திக்கிறீர்கள்.”

“என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

“பின் என்ன? கல்யாணம் முடிந்தது என்று பெண் வீட்டார் ஆசுவாசமாக அமர முடியாது கிருஷ்ணமூர்த்தி. அவர்களின் கவலையே அப்புறம்தான் தொடங்குகிறது. யாரோ ஒருவனுக்கு, அவன் குலம் கோத்திரம், வசதி, வருமானத்தை மட்டுமே கணக்கில் கொண்டு, பெண்ணைக் கட்டிக் கொடுத்தனுப்பியிருக்கிறோமே, அவன் அவளைக் கண் கலங்காமல் வைத்துக் காப்பாற்றுவானா என்கிற திகில் அப்புறம்தான் பெண்ணைப் பெற்றவர்களுக்கு ஏற்படுகிறது...”

கோகிலா சொன்னதை அவன் ஒப்புக் கொண்டான். சின்னஞ்சிறு விஷயம் முதல் பெரிய விஷயம் வரைக்கும், அனைத்தையும் பற்றி எப்படித் தெளிவாகச் சிந்தித்துக் கருத்து வைத்திருக்கிறாள் அவள் என்கிற பிரமிப்பே அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

“அது சரி கோகிலா. வருங்கால மாவட்டச் செயலாளர், அது, இது என்றெல்லாம் சொல்கிறீர்களே, என்ன சங்கதி?”

“எல்லாம் எதிர் காலத்தில் உங்கள் தலைக்கு வரப் போகும் மணிமுடிகளைச் சொல்கிறேன். மணி முடியை, மணிமுடியாகக் கொள்வீர்களா, அல்லது முடி முடி ஆக்கிக் கொள்வீர்களா என்பது உங்கள் கையில்தான் இருக்கிறது. முதல்வர் வைத்திருக்கிற பரீட்சையில் நீங்கள் பாஸ் செய்வீர்களா இல்லையா, என்பதைப் பொறுத்தது அது.”

“பரீட்சை?”

“ஆமாம். விலைவாசி உயர்வு எதிர்ப்புப் பேரணியை நீங்கள் எவ்வாறு வெற்றிகரமாக்குகிறீர்கள் என்பதைப் பாராளுத்தது அது. அதுதான் அவர் உங்களுக்கு வைத்திருக்கிற பரீட்சை.”

சட்டெனக் கவலை வந்து அப்பிக் கொண்டது அவனுக்கு. கோகிலா அவனை ஆராய்வது மாதிரி நோக்கி விட்டுச் சிரித்தபடி சொன்னாள்.

“கவலைப்படாதீர்கள். நான் எதற்கு இருக்கிறேன்? நான் உங்களுடன் இருப்பேன். இருக்கும்படி எனக்குக் கட்டளையும்த இருக்கிறது” என்றபடி பிரீப்—கேஸ் ஒன்றை எடுத்து அவன் முன் வைத்தாள்.

“இது என்ன?”

“சக்தி! பாதாளம் மட்டும் பாய்கிற பணம். இந்தப் பணத்தைக் கொண்டுதான் நீங்கள் பேரணியை நடத்தப் போகிறீர்கள். ராமசாமி இன்னும் சில நிமிஷங்களில் வந்து விடுவார். இருவரும் கிளம்புகிறீர்கள் — பணத்தோடு. தமிழகம் முழுவதும் பயணம் செய்கிறீர்கள். அதாவது பறக்கிறீர்கள். மழை மாதிரி இந்தப் பணத்தைத் தூவுகிறீர்கள். அப்புறம் நீங்களே பார்பீர்கள். செத்த பிணம் கூட இதன் வாசனை பட்டதும் எழுந்து நிற்பதை.”

பேச்சொழிந்து பேர்யிற்று கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு. கோகிலா கேட்டாள்:

“மாமா எப்படி இருக்கிறார்?”

“ஆய்... அதைத்தான் சொல்ல நினைத்தேன். ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறார். என்னையும் அந்நியன் போல் பாவிக்கிறார்.”

“அப்படித்தான் இருப்பார். அவர் பயத்தில் உழல்கிறார்.”

“பயமா?”

“அவர் பீடத்தில் உங்களை ஏற்றி வைக்கிறாரே? முதல்வர். பயம் வராமல் இருக்குமா?”

“மாமா என்ன தப்பு செய்தார்?”

“உங்கள் மாமா, அப்பாவி கிராம ஜனங்களை ஏமாற்றி நிலம் வாங்கி, ஒன்றுக்குப் பத்தாக அந்நிய மூலதனக் கம்பெனிக்கு விற்றுக் கோடி கோடியாகப் பணம் பண்ணினார் என்று ஒரு தமிழ்ப் பத்திரிகையாளர் எழுதி விருக்கிறார். ஆகவே, அவரைத் தன் பக்கத்தில் தெரியும் படி நெருக்கமாக வைத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை முதல்வர்.”

அவன் அதிர்ச்சி அடைந்தான். இது என்ன விபரீதம்?

“கோகிலா. நடந்தது அனைத்தும் முதல்வரின் ஒப்புதலின் பேரில்தானே நடந்தது?”

“அதற்கு என்ன சாட்சி வைத்திருக்கிறீர்கள்? முதல்வர், ஒரு பெரிய கட்சியின் தலைவர் ஆறு கோடி மக்களின் முதல்வர். அவரைச் சுற்றி ஆயிரம் பேர் அவர் பெயரைச் சொல்லித் தவறு செய்யலாம். அதற்கெல்லாம் அவர் எப்படிப் பொறுப்பேற்பார்?”

“என்ன இப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? அந்தத் தவறில் நானும் தானே பங்கேற்று இருக்கிறேன். அந்தப் பத்திரிகையாளர் நந்தன் அவர் கட்டுரையில் என்னையும் அல்லவா சேர்த்துத் தாக்கியிருக்கிறார்?” பதைபதைப்புடன் சொன்னான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

“உங்களுக்கு அதனால் என்ன லாபம்? உங்களுக்குச் செப்புக் காசு அதில் பங்கில்லை என்பது முதல்வருக்குத் தெரியாதா? தவிரவும், ஏதாவது ஒரு கறை நம் மேல் ஒட்டிக்கொண்டு தான் இருக்கும். பத்திரிகையாளர்கள் சொல்வதையெல்லாம் ஒரு பொருட்டாக எடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள். நிலபேர ஊழலை எடுத்துச் சொன்ன நந்தனை முதல்வர் கவனித்துக் கொள்வார். நாளை காலை முதல்வர் பத்திரிகையாளர்களைச் சந்திக்கிறார்.”

“எதற்காம்?”

“மத்திய அரசு நம் மாநிலத்திடம் கொண்டுள்ள மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மையைக் கார்ட்டமாகச் சாடப் போகிறார் முதல்வர். அதே சமயம் தமிழக மக்கள் தங்கள் உணர்வை வெளியிட நடத்த இருக்கும் பேரணிக்குத் தன் தார்மிக ஆதரவையும் அளிக்க இருக்கிறார் முதல்வர்.”

“கோகிலா! மக்கள் இந்தப் போராட்டத்தை ஆதரிப்பார்களா?” என்றான் கிருஷ்ணமூர்த்தி தயக்கத்துடன்.

“மக்களை நீங்கள் நன்றாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும், கிருஷ்ணமூர்த்தி! மக்களின் நாடி நரம்புகளின் உணர்வோட்டத்தைப் புரிந்து கொண்டவன்தான் நல்ல அரசியல்வாதியாக விளங்க முடியும். ‘நல்ல’ என்றால் மகாத்மா காந்தி மாதிரி அல்ல. வெற்றிகரமான அரசியல்வாதிகளைச் சொல்கிறேன் என்ன கேட்டீர்கள்? மக்களா? அவர்களுக்கு நம்மைப் பற்றியோ, மத்திய அரசுக் கொள்கையைப் பற்றியோ என்ன கவலை இருக்க முடியும், கிருஷ்ணமூர்த்தி? அவர்களுக்கு அவர்களின் கவலையே மலை போல் குவிந்து கிடக்கிறதே! அவர்களுக்குத் தங்கள் பிரச்சினைகளில் இருந்து தப்பிக்க ஒருவடிகால் வேண்டும். நம் போராட்டங்கள் அவர்களுக்கு வடிகால். நாலு மணி நேரம் வெயிலில் வறுபட்டு, ஒழிக, ஒழிக என்று கத்திக் கொண்டு போனால், அவர்களுக்கும் ‘டென்ஷன்’ நீங்கி நிம்மதி ஏற்படுகிறது. அரசியல்வாதிகளுக்கும் லாபம் இருக்கிறது.”

கிருஷ்ணமூர்த்தி, கண்களை மூடிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான்.

“அப்படியென்றால், மக்களுக்கு நம்மைப் பற்றிய கவலை இல்லை என்கிறீர்களா?”

“நமக்கு அவர்களைப் பற்றிக் கவலை இருக்கிறதா, என்ன?”

ராமசாமி அதே சமயம் அங்கு தோன்றினார். அரசியல்வாதிகளுக்கே உரிய அதீத வெள்ளை வேஷ்டியும், சட்டையும், மடித்துப் போட்ட துண்டுமாக அவர் இருந்தார்.

“ஆகா! தம்பி, நம்ம ஏரியாவுக்குப் புதுசு. நீங்கதான் பழக்கப்படுத்தணும்” என்று கோகிலாவிடம் சொன்னவர் கறை படிந்த மஞ்சள் பற்களைக் காட்டிச் சிரித்தார்.

ஒரு வாடகைக் காரில் கிருஷ்ணமூர்த்தியுடன் ராமசாமியும் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“சார்...முதலில் நாம் எங்கு போகிறோம்?” என்றான் கிருஷ்ணமூர்த்தி ராமசாமியைப் பார்த்து.

“முதலில் என் வீட்டுக்கு. நான் வீடு திரும்ப நாலைஞ்சு நாள் ஆகும் அண்ணை! வீட்டுப் பொம்பளைகளுக்குக் கொஞ்சம் பணத்தைப் போட்டு விட்டுப் போனால் தானே நல்லது?”

முதலில் கே. கே நகரில் இருந்த அவர் வீட்டுக்குச் சென்றார்கள் அவர்கள். ஐயாயிரம் ரூபாயைப் பெட்டியில் இருந்து எடுத்து அவர் வீட்டில் கொடுத்தார். அடுத்ததாக, கோடம்பாக்கம் சென்றார்கள். அடுக்கடுக்காக, மூன்று வீடுகளைக் கொண்ட ஒரு போர்ஷனில் அவர்கள் நுழைந்தார்கள். ஒரு வீட்டின் முன் நின்று கதவைத் தட்டினார், ராமசாமி.

சற்றேறக்குறைய இருபது வயதும், மாநிறம், கட்டுறுதி கொண்ட உடம்பும், கொண்டவளாக ஒரு பெண் கதவைத் திறந்தாள். ராமசாமியைக் கண்டவுடன் பரிச்சயமான் ஒரு புன்னகையைத் தவழ விட்டு, பிறகு கிருஷ்ணமூர்த்தியைக் கண்டதும் வினாக்குறி முகத்தில் தோன்ற நின்றாள் அவள்.

“நம்ம சிநேகிதரு. கட்சிக்காரர்தான். தலைவருக்கு ரொம்ப நெருக்கமானவரு. தெய்வநாயகம் மச்சினன்.”

அவன் அவனைப் பார்த்து “உள்ளே வாங்க” என்று விட்டு நகர்ந்தான். உள்ளே பிரம்பு பின்னிய இரண்டு நாற்காலிகளே இருந்தன. ஆளுக்கொன்றாக அதில் அமர்ந்து கொண்டார்கள். ராமசாமி அவன் கையில் இருந்த பெட்டியை வாங்கி, ஒரு நூறு ரூபாய்க்கற்றையில் இருந்து கொஞ்சம் பணத்தை பிய்த்து எடுத்தார்.

“அண்ணே! ஒரு ஐபர்யிரம் எடுத்துக்கறேன்” என்றபடி, பணத்தை எண்ணி அவள்கையில் கொடுத்தார். அந்தப் பெண் அந்தப் பணத்தைக் கைநீட்டி வாங்கிக் கொண்டாள்.

“பார்வதி...வீட்டுச் செலவுக்கு வச்சுக்கோ. நான் இன்னும் ரெண்டு மூன்று நாளைக்கு இங்க வர முடியாது. இன்னா...?”

“சரி. சாப்பிட்டுப் போக முடியாதா? வெரால் கெண்டை குழம்பு வச்சிருக்கே. இன்னிக்கு இங்கே வருவீங்கன்னு நெனைச்சேன்.”

“கிணத்துத் தண்ணி, நீ! வெள்ளமா கொண்டு போயிடும், உன்னை” என்று விட்டுக் கிருஷ்ணமூர்த்தி யைப் பார்த்து, “என்ன, சொல்றீங்க, அண்ணே?” என்றார் ராமசாமி.

கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு இரண்டு விதங்களில் அருவருப் பாய் இருந்தது. ஒன்று, ராமசாமி என்கிற சுமார் ஐம்பது வயதுக்காரர் தன்னை ‘அண்ணே’ என்று அழைப்பது. இரண்டாவது, அந்தப் பெண்ணின் கண்ணும், அதன் பாஷையும்.

அவர்கள் புறப்பட்டுக் காரில் வந்து அமர்ந்தார்கள்.

“சார்...இந்தப் பத்தர்யிரம் ரூபாயையும் எந்த வகையில் கணக்கு எழுதுவது?” என்றான் கிருஷ்ண மூர்த்தி.

ராமசாமி, ஏதோ ஹாஸ்யத்தைக் கேட்ட மாதிரி பகபகவென்று சிரித்தார்.

“அண்ணே இதுக்கெல்லாம் கணக்கு ஏது அண்ணே? யாரு உங்களைக் கணக்கு கேட்கப் போறாங்க? காரியம் சுத்தமா நடக்கணும். நடந்துட்டா, பணத்தைப் பற்றி ஞாபகமே வராது யாருக்கும். தவிரவும், இதுக்கெல்லாம் கணக்கு எளுதப்படாதுங்க. இந்தப் பணமே கணக்கில் வராத பணமுங்க. கொடுத்தவனும் கணக்கில் வைக்காதவன் வாங்கிய கையும் கணக்கு இல்லாதது செலவு செய்யற நாமும் கணக்கு வச்சுக்கப் படாதுங்க... நீங்க எவ்வளவோ படிக்க வேண்டியிருக்கு, அண்ணே.”

“போகிற வழியில் ஒரு பெரிய பெட்டிக் கடையில் வண்டியை நிறுத்தப்பா” என்றார் ராமசாமி, டிரைவரிடம்.

பாண்டிபஜாரில், ஒரு கடை மூன் வண்டியை நிறுத்தினான் டிரைவர். ஐந்து பாக்கெட் ‘55’ சிகரெட் வாங்கி அடுக்கிக் கொண்டார் ராமசாமி. அதற்கு அவர் டிரைவரிடம் இரண்டு நூறு ரூபாயைக் கொடுத்ததைப் பார்த்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி. மீதிச் சில்லரையை அவன் திருப்பித் தராததையும், ராமசாமியும் திருப்பிக் கேட்காததையும் நினைத்துக் கொண்டான் அவன்.

அடுத்தபடியாக நகரின் பெரிய துணிக் கடையின் மூன் வண்டியை நிறுத்தச் சொன்னார் ராமசாமி.

“ஊருக்குப் போகிறோம், அல்லவா? கொஞ்சம் மாற்றுத் துணி வாங்குவோம், அண்ணே” என்றார் அவர்.

மிகவும் உயர்ந்த தரத்தில் இரண்டு டஜன் ஜட்டியும், பனியனும், பன்னிரண்டு டெரிகாட்டன் வேஷ்டியும், பன்னிரண்டு அரைக்கை ரெடிமேட் சட்டைகளும் வாங்கினார் அவர் கிருஷ்ணமூர்த்திக்கும் மிக உயர்ந்த பேண்ட்களும், சட்டைகளும் உள்ளாடைகளும் பன்னிரண்டு ஜாத வாங்கினார் அவர்.

மிக நவீன மாதிரிகளிலும், அழகிய வடிவிலும் தன்முன் வந்து விழும் சட்டைகளையும், பேண்ட்களையும் பார்க்கையில் அவனால் மறுக்க முடியவில்லை.

“அடுத்து எங்கு போகிறோம்?”

“...ஹோட்டலில் அறை பேடுகிறோம்”—அவர் ஒரு நட்சத்திர ஹோட்டல் க் குறிப்பிட்டார். “குளித்துச் சாப்பிடுகிறோம். கட்சி முக்தியஸ்தர்களைப் போன் பண்ணி ‘சூட்’டுக்கே வரவழைத்துப் பேசி விடுவோம்’ என்று மடமடவென்று சொல்லிக் கொண்டு போனார் அவர்.

அதுகாறும் சேர்த்து வைத்திருந்த அத்தனை நெறி முறைகளையும், அந்த இரவில் தான் இழக்கப் போவதை அறியாது அவருடன், ஊசி வழி நூலாகப் பின் தொடர்ந்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

13

அதை அறை என்று சொல்வது தவறு. கதவைத் திறந்ததும் ஒரு பெரிய பங்களா விரிந்தது தடித் தடியாக, உட்கார்ந்தால் ஆளை உள் வாங்கிக் கொள்கிற சோபாக்கள். ஏராளமான டர்க்கி டவல்கள். எழுதுவதற்குப் பேப்பர், பேனா கவர் துளி அழுக்குப்படாத வெள்ளை வெளேர் படுக்கை, வட்டக் கறை, எண்ணெய்ப் பசை, அழுக்கற்ற தலையணை, கடைக் கோடியில் கதவைத் திறந்தால் ஒரு மொட்டை மாடி. அந்த மூன்றாவது மாடியிலும், செயற்கையாக செய்த மூன்று நான்கடி குன்று. குன்றை ஒட்டி, ஓர் எட்டு முழ வேஷ்டியை விரித்தாற் போன்ற ஒரு சின்னஞ்சிறு குளம்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி பிரமித்து நிற்பதைப் பார்த்து ராமசாமி சொன்னார்.

“இதன் ஒரு நாள் வாடகை என்ன தெரியுமா?”

“தெரியாது.”

அவர் சொன்னதைக் கேட்டதும், அவன் விக்சித்துப் போனான். ஒரு பெரிய அரசு அதிகாரியின், ஒரு சீயர் பேராசிரியரின் மாசச் சம்பளம் அவர் சொன்ன தொகை அந்த ‘சூட்’-ின் ஒரு நாள் வாடகை அது தின்பது, குடிப் பதற்குத் தனி. இந்த நாட்டை ஏழை நாடு என்கிறார்கள் அது எவ்வளவு பெரிய பொய் ஒரு நாளைக்குப் பதினைந்தாயிரமும், முப்பதாயிரமும் செலவு பண்ணும் மனிதர்கள் வாழ்கிற நாடு ஏழை நாடாகுமா?

“என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார் ராமசாமி.

சொன்னான்.

“ஐயையே எந்த நேரத்தில்என்ன யோசிக்கிறது. சொர்க்கத்துல வந்து உட்கார்ந்துகிட்டு, கோமணத்துணியைப் பற்றியா யோசிக்கிறது விடுங்க சனியனை, பொறனியை அனுபவிங்க ” என்றவர், அவனைப் பார்த்துக் கெளரவம் இல்லாத சிரிப்பொன்றைச் சிந்தினார்.

பதினொரு மணிக்கு மேல் ராமசாமி வெந்நீரில் ஆவி பறக்கக் குளித்தார். மேலும் கீழுமாக, டர்க்கி டவலைக் கட்டிக் கொண்டு அனுபவித்தார். அப்படியே டெலிபோனுக்கு முன் அமர்ந்து பத்து இருபது பேருக்குத் தொடர்பு கொண்டு பேசினார். பிறகு அவனைப் பார்த்துச் சென்னார்.

“ஆட்களையெல்லாம் உடனே வரச்சொல்லியிருக்கேன். இன்னும் அரை, ஒரு மணியில் வந்திடுவார்கள். அதற்குள் நாம் தயாராகிவிட வேண்டும் நீங்கள் குளித்து, ரெடி. ஆகுங்கள்” என்றார்.

அவன் குளித்து உடைமாற்றி வத்தபோதும் ஸ்டீவர்ட் யூனிபார்ம் அணிந்த ஒருவனிடம் அவர் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

“நல்ல வேளை, சந்துரு. நீயே டீட்டியில இருக்கே. எங்கே இல்லாமே போயிடுனியோன்னு இந்நதுச்சு. நம்ம ஆட்கள் பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் வருவாங்க. நாலுவிதமான பாட்டில், சோறு, பிரியாணி, சிக்கன், எல்லாம் கொடுத்துடு உனக்குத்தான் தெரியுமே. நம்ம ஆட்கள் வாயைத் திறந்தா சிக்கன்தானே கேப்பாங்க. எல்லாம் ஒண்ணு. ஒண்ணரைக்கு முடிஞ்சிடும். அப்புறமா, எல்லாப் பயலும் போன பிறகு, வழக்கம் போல எங்களைக் கொஞ்சம் கவனி. சார், புதுசு. நல்லாப் படிச்சவரு பெரிய இடத்து உறவு. புரியுதா?”

சந்துரு, கிருஷ்ணமூர்த்தியை அரைச் சிரிப்போடு பார்த்தான். கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு வெட்கமும், அவமானமும் பிடுங்கித் தின்றன.

“கிருஷ்ணமூர்த்தி சந்துருவைப் பார்த்து வச்சுக்குங்க. ஆள் கில்லாடி! ராத்திரி ரெண்டு மணிக்கு எழுப்பிப் புலிப் பால் வேணுப்து கேளுங்க...என்ன புலி! வரிப்புலியா, கழுதைப் புலியான்துதான் கேட்பான். அரை மணியிலே, ஆழாக்குப் பால் ஆஜர். கெட்டிக்காரன்.”

சந்துரு, ராமசாமி சொல்வதை அனுபவித்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்..

அடுத்த அரை மணியில், மாவட்டச் செயலாளர் மற்றும் அவர்களுக்குத் துணை, இணைப் பொறுப்பில் இருக்கும் எதிர் காலத் தலைவர்கள் ஒவ்வொருவராக வரத் தொடங்கினர் சொல்லி வைத்தாற் போல எல்லாருமே, “என்ன, ராமசாமி அண்ணை...ராத்திரி நல்ல நேரமா பார்த்து எங்களைக் கூப்பிட்டிருக்கீங்க.. பாட்டிலுக்கும் பிரியாணிக்கும் சொல்லுங்க” என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்ததுதான் கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு

ஆச்சர்யமும் அதிசயமுமாய் இருந்தது. கூடவே கிருஷ்ணமூர்த்தியிடம், அண்ணனைக் கொஞ்ச நாளா பார்த்துக்கிட்டு வர்தோம். தலைவர்கிட்டே நெருங்கறீக. கூடிய சீக்கிரமே பெரிய பொறுப்புக்கூட அண்ணனுக்கு வரும். நம்மளை மறந்துடப் படாது. நாங்க எல்லாம் தலைவருக்குப் போஸ்டர் ஒட்டி. அடி தடி வம்பு வழக்கிலே கட்சியை வளர்த்தோம். பழசு மறக்க மாட்டாருதலைவர். நீங்களும் எங்களையெல்லாம் மறந்துடக் கூடாது" என்று ஒரு பாட்டம் அழுவது மாதிரி சொன்னதும் அவனுக்கு என்னமோ போல இருந்தது.

வந்திருந்தவர்களிலேயே வயதானவரும், கட்சியின் மிகப் பழைய மனிதருமான வெள்ளை முத்து உணர்ச்சி வசப்பட்டுச் சொன்னார்.

“ஒரு விஷயத்தை நாம் கவனிக்க வேணும். தலைவ ரோட நெருங்கி இருந்தவங்க எல்லோருமே வசதியாயிட் டாங்க. தலைவருக்குத் தெரிஞ்சும், தெரியாமயும் பணம் பண்ணிக்கிடாங்க. நம் அமைச்சர்களிலே, எத் தை பேர் பினாமி பேரில் சினிமாத் தியேட்டர் கட்டியிருக் காங்க. தங்கக் கட்டிகள் வச்சிருக்காங்க என்கிறதும் நமக்குத் தெரியும். தொண்டர்களுக்கும் தெரியும். நான் வயிறு எரியலை. நம் ஆளுகை புழைக்கட்டும். ஆனா, தொண்டர்கள் மதியிலே ‘நமக்கு என்ன கிடைக்குது?’ என்கிற மாதிரி ஒரு சின்ன வருத்தம் இருக்குது. அதனால், போராட்டம், பேரணி அது இதுன்னு கூப்பிட்டா கொஞ்சம் தாராளமா சில்லறை எதிர்பாக்கிறாங்க...உட்கட்சி ஜன நாயகம்னு சொல்றதில்லையா? அது போல் பணம் சீரா பங்கிடப் படணும். ராமசாமி அண்ணே, கவனிக்கிறீங் களா?”

“புரியுது. புரியுது. பணம் விஷயம் பத்திக் கவலைப் படாதீங்கண்ணே. அடிச்சு விட்டுறுவம். ஆளுகளைத் தயார் பண்ணுங்க...லாரி ஆளுகளுக்கு இவ்வளவுன்னு

தனியாப் பேசிக் குடுத்துடுவோம் வெளியூர்த் தொண்டர்
களுக்குப் போக்குவரத்துச் செலவையும் சரிக்கட்டிடுவம்”
என்றார் ராமசாமி

“எம்பா வெயிட்டர் என்ன மூந்திரிப் பயிரையே
காணோம் பார்ட்டின்னா, முந்திரி வறுவல் இல்லர்மே
என்னப்பா?” என்றது ஒரு புள்ளி.

“சிக்கனில் மொத்தம் எத்தனை விதம் இருக்கு? நீ
என்னப்பா, எப்பவும் இந்த வெறும் வதக்கலையே
தாறே?” என்று சலித்துக் கொண்டது.

நள்ளிரவைத் தாண்டியும் கூட்டம் நடைபெற்றுக்
கொண்டிருந்தது. ஒரு கட்டத்தில், ராமசாமி சொன்
னார்.

“சரி...நாம் கூட்டத்தை முடிச்சுக்கிடுவமா? இன்னும்
கொஞ்ச நாழியிலே விடிஞ்சுடும் போல இருக்கே.”

“நமக்கு விடிஞ்சா போதுமா, அண்ணே! நாட்டுக்கு
விடிய வேண்டாமா?” என்றார் ஒருவர்.

“பொதுக் கூட்டத்தில் இதைப் பேசு, கை தட்டுவான்.
இப்போ, கிளம்பு.”

“இருங்க அண்ணே, ஒந்தி சரக்கு வாங்கிக் கொடுத்
திருக்கீங்க... அனுபவிச்சுக் குடிக்க விட மாட்டேங்
கறீங்க.”

“அட கௌம்புங்கப் பா வேணும்னா, பாட்டிலைக்
கையில் எடுத்துக்குங்க.”

கிளாசில் மிச்சமிருந்த திரவத்தை அவர்கள் ஒரே
மூச்சில் விழுங்கினர். சிலர் பை கொண்டு வந்திருந்தனர்.
ஓரிருவர் மேல் தூண்டில் பணத்தைச் சுருட்டி எடுத்துக்
கொண்டு சென்றனர்

அவர்கள் சென்ற சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் கதவைத்
தட்டாமல் திறந்து கொண்டு இரண்டு பெண்கள் உள்ளே

நுழைந்தனர். திருமென மல்லிகை மணமும், இன்னதென நிர்ணயித்துச் சொல்ல முடியாத கதம்ப மணமுமாய் அறை வாசனைகளால் கமழ்ந்தது.

கடலையே வெறிக்கப் பார்த்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள் விநோதினி. வட்ட வடிவமான மேசையின் எதிரில் தலை கவிழ்ந்தவாறு இருந்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி. கடல் இறைந்து கொண்டிருந்தது. காற்று குழந்தையின் சுவாசம் போல் மிகச் சீராக வந்து கொண்டிருந்தது.

அவன் வெயிட்டரைக் கூப்பிட்டு ஏதோ சொன்னான்.

“என்னவோ சொல்ல வேண்டும் என்று அழைத்தீர்கள். பேசாமலேயே இருக்கிறீர்களே...” என்றாள் விநோதினி.

உணவு மேஜையின் மேல் விரல் நகத்தால் கீறிக் கொண்டே அவன் சொன்னான்.

“ஒரு தவறு நிகழ்ந்து விட்டது.”

“தவறு ஒன்றுதானா நிகழ்ந்தது? தவறுக்கு மேல் தவறாக அடுக்கடுக்காக அல்லவா செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? சரி, சொல்லுங்கள்.”

“வட்ட, மாவட்டச் செயலாளர்களைச் சந்திப்பதற்காக ராமசாமி ஹோட்டலில் அறை போட்டார். எல்லோரும் வந்திருந்தார்கள். பேசினோம்...”

அவனை வெட்டிக் கொண்டு அவள் சொன்னாள்.

“குடித்துக் கும்மாளம் போட்டீர்கள்.”

அவன் தலை அசைத்தான்.

“அன்று தான் முதன் முதலாகக் குடித்தீர்களா?”

“சத்தியமாக அன்றுதான் முதன் முதலாகக் குடித்தேன். ராமசாமிதான் சொன்னார். பீர்தானே, பரவாயில்லை. சும்மா குடியுங்கள், மயக்கம் வராது என்று தவிர

1-2 * சுகபோகத் தீவுகள்

வும் சபையில் நான் மட்டிலும் குடிக்காமல் இருந்தால் நன்றாக இருக்காதே என்று...”

அவள் கை தட்டினாள்.

“அப்புறம், அப்புறம்...” —தயங்கினான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

“சல்லாபமா?”

அவன் தலையை கனிழ்த்தான்.

“சொல்லுங்கள்... இவற்றைச் சொல்லத் தானே என்னைக் கூப்பிட்டீர்கள்.”

“இரண்டு பெண்கள் வந்தார்கள். மாநிறமாய் ஒருத்தி. பெயர் மனோன்மணியாம். இரண்டாவது சிவப்பாய், ரொப்பச் சின்னப் பெண்ணாய், கல்லூரி மாணவி போல் இருந்தாள். பெயர் வனிதா என்றாள்...”

“சரி...அப்புறம்...”

அவன் அமைதியாய் இருந்தான்.

“சத்தியமாக அன்றுதான் முதன் முதலில் இதை அனுபவித்தீர்களா? ராமசாமி சொல்லியிருப்பார். பெண் தானே, பரவரையில்லை. சும்மா அனுபவியுங்கள். எந்தத் தவறும் வராது என்று. தவிரவும் சபையில் நீங்கள் மட்டிலும் இதைச் செய்யாமல் இருந்தால் நன்றாக இருக்காதே என்று...”

அவன் சிறுத்துப் போனவனாய் இருந்தான்.

“சரி...காப்பி ஆறிப் போகிறது, சாப்பிடுங்கள்.”

“மிஸ்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தி. நான் என் அம்மாவை விட்டு வெளியேறி விட்டேன். உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியாதே. கோகிலா என்னிடம் இது பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையே.”

“நாங்கள் இது பற்றி வெளியில் யாரிடமும் எதுவும் பேசுவதில்லை என்று முடிவு செய்திருக்கிறோம்.”

“என்னிடம் கூட நீங்கள் இதுபற்றி எதுவும் சொல்ல வில்லையே?”

“என்னிடம் கூட என்பதற்கு நீங்கள் எனக்கு யார்? உங்களுக்குச் சபை இருக்கிறது. மது, மாது அப்புறம் ஆகாயப் பயணம். மாவட்டச் சுற்றுப் பயணம். உங்களை நான் எங்கு வந்து சந்திப்பேன். ஹோட்டலிலா? அது என்னால் முடியாதே. பத்து ரூபாய் மலிகைப் பந்தைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டல்லவா நான் அங்கு வர வேண்டும். வரலாமா!”

“விநோதினி...”

“ஏன்? அந்தக் கல்லூரி மாணவி போல் இருக்கிற, சிவப்பாய் இருக்கிற வனிதா வருகிற இடத்துக்கு நான் வரக் கூடாதா?”

“இப்படியெல்லாம் பேசாதீர்கள் விநோதினி.”

“சரி. ஏன் ஏன் அம்மாவை விட்டுப் பிரிந்தேன் என்று என்னைக் கேட்கவில்லையே?”

“சொல்லுங்கள்.”

“என் அம்மா செய்கிற காரியங்கள் எனக்குப் பிடிக்க வில்லை, கிருஷ்ணமூர்த்தி. ஒருதாய் என்கிற முறையில், அவள் ரொம்ப உயர்ந்தவள்தான். என்மேல் அவள் வைத்திருக்கும் அன்பு, ஒப்பற்றது. அத்தனை அவமானங்களைச் சுமந்து கொண்டு, ஒரு காசுக்கும் பயனற்ற அப்பாவையும் வைத்துக் கொண்டு அவள் என்னை வளர்த்தபாடு இருக்கிறதே. அதை வார்த்தைகளால் சொல்ல முடியாது. நான் அவளுக்கு ஏழேழு ஜென்மத்துக்கும் கடன்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் கிருஷ்ணமூர்த்தி, என் ரத்தத்தில் அவள் எனக்குப் புகட்டிய பால் ஓடினாலும், அவள் ஊட்டிய சோறு ஓடினாலும், அவள் என்மேல் காட்டிய அன்பு ஓடினாலும், தவறுகளை என்னால சகித்துக் கொள்ள முடிய வில்லை. தவறு செய்கிறவர் என் அம்மாவாகவே இருக்கட்டும். என்னால் அதைச் சகித்துக் கொள்ள முடிய

வில்லை. தவறு செய்கிற அம்மாவின் பக்கத்திலேயே இருந்தால், நான் அதைக் கண்டிக்க வேண்டியிருக்கும். தேவையான அளவுக்குக் கண்டித்தாகி விட்டது. என் எண்ணம் என்ன என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அவளால் அதை விலக்க முடியாது. தவறுகளைத் தவறு என்று கருதாத நிலைக்கு அவள் போய்விட்டாள். ஆகவே, நான் அவளை விட்டு வெளியேறுவது என்று முடிவுக்கு வந்தேன்...”

உள்ளங்கையே அளவான கைக்குட்டையால் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டாள் விநோதினி.

“கோகிலா அப்படி என்ன தவறு செய்தார், பெரிதாக?”

“நீங்களும் அரசியல் அழுக்குக் குட்டையில் ஊறின மட்டைதானே, கிருஷ்ணமூர்த்தி. எதைத் தவறு இல்லை என்கிறீர்கள்? மக்காச் சோளத்தை மகத்தான உணவு என்பதுபோல் மாயையை உருவாக்கி, ஒரு வியாபாரி சோள மாவைக் கரைத்து பானம் செய்து விற்கிற வியாபாரத்துக்குத் துணை போய், கொள்ளை லாபம் கமிஷனாகப் பெற்றீர்களே, அது தவறு இல்லையா? நெல்லும் கரும்பும் பயிரிட்டுக் கொண்டு இருந்த விவசாயிகளின் அமைதியைக் கெடுத்து, அவர்களுக்குப் பணம் கொடுத்துக் கடன்காரர் ஆக்கி, அவர்களின் சுதந்திரத்தையும் கெடுத்ததோடு, நெல் உற்பத்தியைக் குறைத்து, அடுத்த மாநிலத்தில் தமிழகத்தைக் கை ஏந்த வைத்தீர்களே, அது தவறு இல்லையா? ஏழை விவசாயிகளின் வயிற்றில் அடித்து, குறைந்த விலைக்கு நிலம் வாங்கி அந்நிய நாட்டுக் கம்பெனிக்கு விற்றுக் கோடிக்கணக்கில் பணம் பண்ணினீர்களே, அது தவறு இல்லையா? அரசியலை, ஒழுக்க சீலர்கள் கையில் இருந்து பிடுங்கி, அற்பர்கள், குடிகாரர்கள், ஸ்திரீலோலர்கள் கையில் ஒப்படைத்திருக்கிறீர்களே, அது தவறு இல்லையா?...இந்தப் பாவங்களில் எல்லாம் பங்கு கொள்கிற ஒருத்தியோடு—அவள் பெற்றவளாகவே இருக்க

கட்டுமே, என்னால் எப்படிச் சேர்ந்து வாழ முடியும்? சொல்லுங்கள்!”

அவள் தலை கவிழ்ந்தவாறு மணலில் கால் புதைய நடந்து வது கொண்டிருந்தாள்.

அவன் கேட்டான்.

“விநோதினி... நீங்கள் சொல்கிற எல்லாத் தவறுகளிலும் நானும் பங்கு கொண்டிருக்கிறேனே, என்னையும் நீங்கள் பிரிவிர்களா?”

விநோதினி அப்படியே அந்த மணலில் அமர்ந்தாள். தன் கால்களின் மேல் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு அவள் தழுதழுக்கும் குரலில் சொன்னாள்.

“என்ன பண்ண கிருஷ்ணமூர்த்தி. நான் உங்களை நேசிக்கிறேனே! நான் யாரையெல்லாம் நேசிக்கிறேனோ, அவர்களைப் பிரியவேண்டியது என் விதியாய் இருக்கிறதே. நான் என்ன செய்ய?”

மிகுந்த மனவேதனையோடு விநோதினியின் தோள்களைப் பற்றினான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

14

இதுதான் காதலா?

நடுத்தெருவில் யாரோ புறங்கழுத்தில் தாக்கியது போலத் திடுக்கிட, திகைத்து நிற்க வைக்கிற இந்த உணர்ச்சிக்குப் பயர்தான் காதலா? முதிர்ந்த பக்தன்களிலும் நினைவிலும் இறைவனையே நினைத்துக் கொண்டிருப்பதுபோல, தான் விருப்பம் அந்த ஜீவனையே நினைத்துக் கரைவதுதான் காதலா? நினைவையும்

ஓழித்து, அந்த இன்னொரு ஜீவனே தானாக உருமாறி கொள்ளும் சித்து உவலைக்குப் பெயர்தான் காதல். அது ஓர் ஆக்ரமிப்பு, பலாத்காரம் இல்லாத ஆக்ரமிப்பு. எந்த விதிகளும் எழுதப்படாது மனமுவந்து செய்து கொள்ளும் சரணாகதி.

இன்னும் விநோதினி, மடக்கிய தன் கால்களின் மேல் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள். ஒரு வழியாக அவன் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“கிருஷ்ணமூர்த்தி! இப்போது நீங்கள் செய்து கொண்டிருக்கும் காரியங்களைக் காட்டிலும். மேலான நல்ல காரியங்களை நீங்கள் செய்ய முடியும். செய்ய வேண்டும் என்பது என் ஆசை. முதன் முதலில் உங்களைப் பார்த்தபோது, நீங்கள் உங்கள் மாமாவுடன் இருந்தீர்கள். எனக்கு அவரைப் பிடிக்காது. ஆகவே, உங்களையும் நான் அலட்சியப்படுத்தவே நினைத்தேன். ஆனால், நினைத்ததை ஏனோ என்னால் செயல்படுத்த முடியவில்லை. என்னையும் மீறி உங்கள் மேல் எனக்கு ஈடுபாடு ஏற்பட்டது. உங்களைப் பற்றி நினைப்பது எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. உங்களை யாராவது பாராட்டினால், பாராட்டியவரை எனக்குப் பிடித்தது. உங்கள் விரோதியை நான் பகைத்தேன். ஏன் இப்படி? என்னை நான் எப்போதும் இழப்பதில்லை, கிருஷ்ணமூர்த்தி. எனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றால், என் அம்மாவைக்கூட நான் பகைத்துக் கொள்பவள். அப்படிப்பட்ட நான், சிந்தனையால், உங்களிடம் ஈர்க்கப்பட்டேன். எப்போதும் உங்களுடன் இருக்க வேண்டும் என்றே நான் மனம் விரும்புகிறது. இரண்டு நாள்கூட உங்களைப் பார்க்காமல், உங்கள் குரலைக் கேட்காமல் என்னால் இருக்க முடியவில்லை. உங்களைப் பார்க்காமல், கேட்காமல் இருக்கையில், உங்களை நான் இழப்பது மாதிரி எனக்குப் படுகிறது. அம்மா சொன்னாள், ‘எது செய்தாலும் யோசித்து முடிவெடு’ என்று. தனியாக என்ன யோசிப்பது?

எப்போதும் உங்களைத்தானே நான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஓர் அழகிய பாட்டைக் கேட்டால், என்னுடன் இருந்து அதை ரசிக்க நீங்கள் இல்லையே என்று இருக்கிறது. நல்ல சுவையான உணவு கிடைக்கும் போது, கூட இருந்து உண்ண நீங்கள் இல்லையே என்று படுகிறது. நல்ல கருத்துக்களைப் படிக்க நேரும் போது, அதைப் பகிர்ந்து கொள்ள நீங்கள் இல்லையே என்று தோன்றுகிறது. நல்ல ஆடையை, புதுசு கட்டிக் கொண்டால், அதை நீங்கள் பார்க்க வேண்டும் போல் இருக்கிறது. உங்கள் கைகளோடு என் கைகளைப் பிணைத்துக் கொண்டு, அதிகாலைகளில், முன்னிரவுகளில் கடற்கரையில் நடக்க வேண்டும் போல் தோன்றுகிறது. கடற்கரை மணலில் அமர்ந்து, ஆள் அரவமற்ற நள்ளிரவில் உங்களுடன் பேசிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று மனம் குடைந்து கொள்கிறது. இதன் வேரைத் தோண்டிக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்று, இருந்தது. கண்டுபிடித்து விட்டேன். அது நீங்கள் தான்.”

பரவச மழையில் நனைந்தபடி அமர்ந்திருந்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

ஆனந்தம் என்பது இதுதானே! தான் நேசிக்கப் படுகிறோம் என்று அறிக்கையில் ஏற்படுகிற இன்பத்தை நிகர்த்த வேறு இன்பம் எது? .

கிருஷ்ணமூர்த்தி சொன்னான்.

“விநோதினி. நானும் இதுபோன்ற அவஸ்தையைத் தான் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். உங்களால் மிக அழகாக அதைச் சொல்லிவிட முடிகிறது. என்னால் முடியவில்லை. ஆனால், நாம் இருவருமே நம்மைப் பற்றியே, ஒருவரை ஒருவர் நினைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்.” என்றவன் சில கணங்கள் கழித்துச் சொன்னான்.

“நானும் உங்களை நேசிக்கின்றேன், விநோதினி, மிக ஆழமாகவே நேசிக்கிறேன் இது சுமுகமாக நடந்து முடிய வேண்டும்...”

“முடியும் கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆனால்...”

“என்ன ஆனால்...”

“எனக்கு உங்களிடம் ஒன்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இப்போது நீங்கள் செய்து கொண்டிருக்கும் வேலை எனக்கு அறவே பிடிக்கவில்லை.”

“அரசியலைச் சொல்கிறீர்களா?”

“நீங்களும் உங்கள் மாமாவும் செய்வது அரசியல் தானா? அரசியல் என்றால் நல்லதுதானே. மக்களுக்குப் பொருளாதார, சமூக உத்தரவாதம் தருகிற பெரிய கலை அல்லவா, அரசியல். இப்போது அதுவா நடக்கிறது? முதல் போடாத தொழிலாக அல்லவா இங்கு அரசியல் நடக்கிறது. இருக்கிற ஐந்தாண்டுகளில் எவ்வளவு சுருட்டலாம் எனபது அல்லவா உங்கள் கவலை? திருடர்கள் கூட ஒளிந்தும், இருட்டிலும் சஞ்சரிக்கிறார்கள். திருடர்கள், திருடர்களாக மட்டும்தான் இருக்கிறார்கள். அரசியல் பண்ணுவதில்லை. இந்த அரசியல்வாதிகள், ஒரு பக்கம் திருடிகொண்டும், மறுபக்கம் அதிகாரத்தில் அமர்ந்து கொண்டும் எப்படி இரட்டை வேடம் ஏற்கிறார்கள்? அதை வது, குற்றவாளிகளே நீதிபதிகளாக எப்படி இருக்க முடிகிறது? ஆகவே, கிருஷ்ணமூர்த்தி, ஒன்று உண்மை அரசியல்வாதியாக இருங்கள் அல்லது பகிரங்கமாகத் திருடுங்கள். என் துணைவர் ஓர் அரசியல்வாதியாக இருக்கலாம். அதில் தப்பில்லை. அவர் ஒரே சபயம் அரசியலும் பண்ணிக் கொண்டு, திருடனாகவும் இருக்க முடியாது.”

“என்னைத் திருடனாகவா நினைக்கிறீர்கள்?”

“பின், நீங்கள் என்னவென்று உங்களை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? நீங்கள் எம். ஏ படித்த திருடன். இங்கிலீஷ் பேசுகிற, காந்தியம், திராவிடம், கம்யூனிசம்

சோஷலிஸம் பேசுகிற திருடன்.. ஒன்றுமறியா விவசாயிகளை ஏமாற்றி அவர்கள் நிலத்தைப் பறித்து, அந்நிய தேசக் கம்பெனிக்கு விற்கிற தேசத் துரோகி. சே, ஏன் உங்களுக்கு வெட்கமே வருவதில்லை?"

கிருஷ்ணமூர்த்திக்குக் கோபம் கிளர்ந்தது. அவன் அவளைப் புண்படுத்த வேண்டும் என்று நினைத்தான்.

"விநோதினி, நானும் மாமாவும் திருடர்கள் என்றே வைத்துக் கொள்ளுங்கள். தேசத் துரோகியாகவே நாங்கள் இருக்கிறோம். பரவாயில்லை. உங்கள் அம்மா யார்? கோகிலாவை இதே பெயரிட்டு அவர் முன் அழைப்பீர்களா? அந்தத் தேசத் துரோகி சம்பாதிக்கிற பணத்தைக் கொண்டு போய், ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டல்களில் உணவு சாப்பிடுகிற நீங்கள், இப்படி விமர்சனம் செய்கிற யோக்யதையை இழந்து விட்டீர்கள்."

விநோதினி அவன் கண்களை உற்றுப் பார்த்தாள் பிறகு சிரித்தாள்.

"நீங்கள் என்னைக் கோரப்படுத்த எண்ணுகிறீர்கள், கிருஷ்ணமூர்த்தி. உங்கள் முயற்சியில் நீங்கள் தோற்றுத் தான் போவீர்கள். எனக்குக் கோபமே வராது. ஏனெனில் என் அம்மாவின் பொய்களை அவள் முகத்துக்கு எதிரே விமர்சிக்கிற முதல் பெண் நான்தான். அதனால்தான் அவளைப் பிரிந்து வந்திருக்கிறேன்."

"சாரி விநோதினி."

அவர்கள் எழுந்து நடந்தார்கள். பெரிய ஆரஞ்சுப் பழம் மாதிரி விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்த அந்த ஒளியில் அவள் முகத்தைப் பார்த்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

அவள் எதையோ தீவிரமாகச் சிந்திப்பது மாதிரி தோன்றியது.

"என்ன யோகிக்கிறீர்கள்?"

"மீண்டும் நாம் எப்போது சந்திக்கப் போகிறோம் என்று எனக்குத் தோன்றியது!"

“என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

“இன்னும் சரியாகப் பதினைந்து நாட்களில் நான் டில்லீக்குப் பயணமாக இருக்கிறேன், அங்கு என் தோழி ஒருத்தி இருக்கிறாள். அவளுடன் தங்கியிருந்து கொண்டு வேலைக்கு முயற்சி செய்யப் போகிறேன். ஏதாவது ஒரு போதிக்கும் வேலை. எம் ஃபில். ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு விட்டது. எப்படியும் ஒரு வேலை செய்ய வேண்டும் தானே?”

“அதை இங்கு செய்யலாம் தானே?...”

“செய்யலாம்தான். இங்கிருந்தால் மீண்டும் மீண்டும் என் அம்மாவை, அல்லது உங்களைச் சந்திக்க வேண்டி வரும். உங்கள் இருவரையும் சந்திக்க நான் தவிர்த்தாலும், உங்களைப் பற்றிய செய்திகள் எனக்கு வந்து என்னைச் சிரமப்படுத்தும்”

“ஆக, சுத்தமாக எங்களை வெறுத்து விட்டுச் செல்கிறீர்கள் என்று சொல்லுங்கள்”

“செல்கிறேன். ‘வெறுத்து விட்டு’ என்பதை மறுக்கிறேன்.”

“நீங்கள் கோபப்படுகிறீர்கள்.”

“எனக்கு உங்கள் மேல் கோபம் இல்லை. ஆனாலும், நீங்கள் உங்கள் இப்போதைய வேலைகளை மாற்றிக் கொள்ளாத பட்சம் நாம் என்றும் சேர்ந்து வாழும் நிலைமை வராது, கிருஷ்ணமூர்த்தி.”

ஓர் ஆட்டோவை நிறுத்தினாள் விநோதினி.

“நான் விடைபெறுகிறேன். சந்திப்போம். கடிதம் எழுதுவேன் எப்போது உங்கள் கதையை நீங்கள் கழுவிக்கொள்ள முன்வருகிறீர்களோ, அப்போது எழுதுங்கள். நான் வந்து விடுவேன்”

அவள் ஆட்டோவுக்குள் ஏறி அமர்ந்தாள்.

அவளைப் பார்த்து இரு கைகளையும் கூப்பிட்டு “வணக்கம்” என்றான்.

ஆட்டோ கண்ணுக்கு மறையும் வரை அதையே பார்த்தவாறு விக்கித்து நின்றான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

நந்தன், கடைசி ரயிலில் வந்து தோளில் மாட்டி இருந்த ஜோல்னா பைசகிதம் இறங்கினார் ஸ்டேஷன் கழுனித் துடைத்து வைத்த தட்டு மாதிரி ஆள் அரவம் அற்று சுத்தமாக இருந்தது.

ஸ்டேஷனை விட்டு வெளியே வந்தார் வழக்கமாக, முக்கையன் டிக்கடையில், படு ஸ்ட்ராங்காக, சர்க்கரை இல்லாத டி, அந்த நோத்தில் குடிக்க வேண்டும் அவருக்கு. நந்தனைப் பார்த்தவுடன் முக்கையன் டியைப் போட்டுக் கொண்டு அவரிடம் நீட்டினான். ஒரு ஸ்டூலில் அமர்ந்து நிகானமாக டியை அருந்தினார் அவர் பக்கத்துப் பெட்டிக் கடையில் மாலைப் பத்திரிகைப் போஸ்டர்கள் தொங்கின. ஆளுங்கட்சிப் பத்திரிகை போஸ்டர் கவிர மற்றவற்றில், 'முதல்வர் நில பேர ஊழல்' என்ற வாசகமும், 'மாவட்டச் செயலாளர் தெய்வநாயகம் கைது' என்ற வாசகமும் பெரிய எழுத்தில் இருந்தன. சுமார் ஆறு மாத கால உழைப்பின் பலன் அன்று வெளிவந்ததைக் குறித்து மனத்துக்குள் மகிழ்ந்தார். பெட்டிக் கடையில் ஒரு பாக் கெட் சிகரெட் வாங்கிக் கொண்டு நடந்தார்.

காற்று சி லென்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. முரட்டுக் கதர் ஜிப்பாவையும் ஊடுருளிக் காற்று தாக்கியது. குளிரைச் சமாளித்துக் கொண்டு நடந்தார்.

கரும்போர்வை மாதிரி இருந்தது அந்தத் தார் ரோடு. ரயில் கேட்டைக் கடந்து, மார்க்கெட்டைக் கடந்து ஏரிப் பள்ளத்தைக் கடந்து, மேடேறி இறங்கினால், கலிங்கா காலனி வரும். அங்குதான் இருந்தது அவர் வீடு.

அன்றுதான், அந்த ஊழல் அச்சேறுகிறது என்று தெரிந்து கொண்டு; அரசு, போலீஸ் தரப்பில் இருந்து எத்தனை மிரட்டல்கள் தான் அவருக்கு வந்தன. ஆசிரியர் உறுதியானவராய் இருந்ததால் அவர் உழைப்பு அரங்

கேறியது. நாட்டுக்கு ஒரு பெரிய பணியைச் செய்த நிம்மதி அவருக்கு ஏற்பட்டது. அந்த மகிழ்ச்சியில் நின்று. பையிலிருந்து சிகரெட் பாக்கெட்டை எடுத்து ஒன்றை எடுத்துப் பொருத்திக் கொண்டு, நெருப்புக் குச்சியைக் கிழித்தார்.

பற்றவைத்துக் கொண்டு நிமிர்கையில், பத்தடி தூரத்தில் நான்கு பேர் நிற்பது தெரிந்தது. அவர்களின் தோற்றம் சட்டென ஓர் அச்சத்தை அவரிடம் ஏற்படுத்தியது. சுற்றிலும் மனித நடமாட்டமே இல்லாதது. அவர் நினைவுக்கு வந்தது. அவர் ஏரிப் பள்ளத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தார். மனைவி அடிக்கடி சொல்வது நினைவுக்கு வந்தது 'நடு ராத்திரியில் வர்றீங்க. ஊரை எல்லாம் திட்டி எழுதிப் பகையைச் சம்பாதிச்சுட்டீங்க. எனக்கு என்னமோ பயமா இருக்குங்க ..'

மனைவியும், கல்யாணத்துக்கு நிற்கிற இரண்டு பெண்களும் நினைவுக்கு வந்தார்கள்.

அந்த நான்கு பேரும் அவரை நெருங்கி வந்தார்கள்.

ஒருவன் தடியாக இருந்த ாருட்டுக் கட்டையை ஓங்கி அவர் தலையில் அடித்தான். அடித்துக் கொண்டே இருந்தான்.

சிகரெட் பல அடி தூரத்திலிருந்து புகைத்துகொண்டே இருந்தது

ஆறாவது நிமிடம் நந்தன் பிணமானார்.

15

விடிவது, ஒரு பூ மலர்வது போன்றது என்று கிருஷ்ணமூர்த்திக்குத் தோன்றியது. மௌனமாக, ரகசியமாக இதழ்கள் அடுக்காக மலர்வது போல, இரவு

விடிவது ஓர் ஆச்சர்யம்தான். 'பூவினைப்போல் ஆச்சர்யம் பூமி மேல் கிடையாது' என்று சொன்ன அந்தக் கவி பூவோடு இரவையும் சேர்த்திருக்க வேண்டும். கன்னங் கரிய இருட்டு, கூந்தலில் நரை ஏறுவது போலக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் புலர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஊரை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தான் அவன். இந்தப் பயணம், விநோதினிக்கென. அவள் வைத்துச் சென்று விட்ட காயத்தை ஆற்ற என்று அவன் மேற்கொண்ட பயணம். ஒரு மனிதரிடம் காயப்பட்டால் அதை ஆற்ற மற்றொரு மனிதரை நாடுவது மனித இயல்புதானே? விநோதினியின் பிரிவை மறக்கடிக்கும் மருந்தாக இருக்குமென்றே அப்பா அம்மாவைப் பார்க்க ஊருக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

விடியலில் அவன் ரயில் நிலையத்துக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டிருந்தான்.

அப்பா, காலைக் குளியலை முடித்து விட்டு, சாமி படங்களின் முன், கண் முடிக் கை குவித்து நின்றிருந்தார். அப்பாவை அப்படிப் பார்ப்பதில் கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு எப்பவுமே சந்தோஷமாக இருக்கும். அது இறைவனுடன் அவர் பேசும் நேரம். கிருஷ்ணமூர்த்திக்குக் கடவுள் நம்பிக்கை இருக்கும் என்று சொல் முடியாது. இல்லை என்றும் கூற முடியாது, அப்படி ஒரு விட்டேத்திப் போக்கு. ஆனாலும், அது அவர் நம்பிக்கை என்பதும், பிறர் நம்பிக்கையை விமர்சிப்பது அநாகரிகம் என்கிற நாகரிகமும் அவனிடம் இருந்தது.

அப்பாவின், பூஜைக்குக் குந்தகம் ஏற்பட்டு விடக் கூடாது என்பதற்காக அமைதியாக நின்றான் அவன். அம்மா, சமையல் கட்டில். காலைப் பலகாரம் செய்யும் பணியில் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தான் தங்கை சரசுவைக் கூடக் காணாமல் அவன் மனம் ஏங்கியது.

ளீட்டைச் சுற்றி அவன் பார்வை சென்றது. திடுமென் அது பழமையுள்ளது போல, சுவர்கள் ஒளி மங்கி, கைபடும் இடங்கள் அழுக்கேறியிருந்ததைக் கண்டு அவன் மனம் சலித்தது. திடுமெனக் கண் விழித்தார் அப்பா. அவனைப் பார்த்ததும் அவர் முகம் பிரகாசமடைந்தது.

“வாப்பா எப்போ வந்தே?” என்றார் அவர். அவ்வளவுதான் அவர் பேசினார். எப்போதும் அப்படித் தானே. அப்பா வார்த்தைகளை நம்பாதவர். மனசுக்குள் அன்பை வழிய வழிய அடைத்துக் கொண்டு, அது ததும்பி விடக் கூடாது என்கிற பிடிவாதத்தில் இருப்பவர். அம்மா பேச்சுச் சப்தம் கேட்டவளாய் இருக்கக் கூடும். எட்டிப் பார்த்தாள்.

“அட...கிருஷ்ணமூர்த்தி...எப் ப ட ா வந்தே...?” என்று இரைந்து கொண்டே வெளியே வந்தாள். அம்மா இப்படித் ததுப்புதலில் டெட்கம் அடைவதில்லை; இது அம்மாவின் சுபாவம். சிரிக்க வேண்டும் என்றால் சிரிப்பதும், அழ வேண்டும் என்றால் அழுவதும் ஆன ஆரோக்கியமான சுபாவம்.

“என்னடா இப்படி இளைச்சுப் போயிட்டையே... சாப்பிடறதே இல்லையா?” என்றெல்லாம் அடுக்கடுக்கான கேள்வியை எழுப்பினாள். அவளைப் பொறுத்தவரை, மிகச் சில கேள்விகளும், அதற்கான மிகச் சில பதில் களுமே அவளது உலகம். மனிதர்களை அவர்களின் சுபிட்சத்தை அளக்கும் அளவுகோல்; கல்லூரியில் ஏதாவது பட்டப்படிப்புப் படித்திருக்க வேண்டும்; ஓர் உத்தியோகம், சம்பளம், கல்யாணம், குழந்தை, நோய் நொடி அற்ற உடம்பு—இவை மட்டுமே.

அம்மா சொன்னாள்.

“சரி...போய்க் குளிச்சுட்டு வா. சாப்பிடலாம்” என்றவள் அப்பாவைப் பார்த்து, “உங்களுக்கு இலை போடட்டுமா...பலகாரம் வைக்கட்டுமா?” என்றாள்.

“அவனும் குளிச்சுட்டு வந்திடட்டுமே. சேர்ந்தே சாப்பிட்டாப் போச்சு”...என்றார் அப்பா.

“ஆமா...சரசு எங்கேம்மா?”

“வீட்டிலே மொட்டு மொட்டுன்னு உட்கார்ந்திருக்க வேண்டாமேன்னு, பக்கத்துத் தெருவில் ஒரு மாமி எம்பிராய்டரி, தையல் கற்றுத் தராளாம். அவகிட்டே கத்துக்கறேன்னு சொல்லிச்சு. சரி, போய் வான்னு சொல்லியிருக்கேன். இப்போ கிளாசுக்குத்தான் போயிருக்கு. வந்துடும்.”

“பரவாயில்லையே.. சரசு கூட ஏதோ பண்ணிக் கிட்டுத்தான் இருக்குன்னு சொல்லுங்க.”

“மனுஷனுக்கு ஏதாவது காரியம் பண்ணிக்கிட்டு இருந்தாதான்” என்று பொதுவாகச் சொல்லிவிட்டு நகர்ந்தார் அப்பா.

குளித்து முடித்து ஆடை மாற்றி, அம்மா பரிமாற அப்பாவுடன் சாப்பிடத் தொடங்கினான், கிருஷ்ண மூர்த்தி.

“அப்புறம் நீ என்னடா, என்னமோ கட்சி எல்லாம் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கியாமே. அந்த தெய்வநாயகம் என்னதான் சொல்றாரு? எங்காவது வேலை வாங்கிக் கொடுத்தா, பாரு. தில்லேன்னா, வீட்டேடே வந்துடு. அப்பாவுக்குத் துணையா இரு...” என்றாள் அம்மா.

இதுதான் அப்பாவின் கருத்தாகவும் இருக்குமோ என்ற அச்சத்தில், அப்பாவைப் பார்த்துச் சொன்னான் அவன்.

“ஒரு வேலைக்குப் போகிற நிலையில் நான் இல்லை அப்பா. நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். முதல்வர், என்னிடம் பெரிய பொறுப்புகளையெல்லாம் ஒப்படைச்சு இருக்கார். அதை நான் நிறைவேற்ற வேண்டியிருக்கு...”

அப்பாவிடம் இதைச் சொல்கையில், ஒரு பக்கம் ஏனோ கூச்சமாகவும், மறுபக்கம் தான் முதலமைச்சராலேயே பொருட்படுத்தப்படும் புள்ளி என்கிற பெருமையாக இருந்தது அவனுக்கு.

அப்பா நிதானமாகச் சொன்னார்.

“எனக்குத் தெரியும் தம்பி. நானும் கேள்விப்பட்டேன். உனக்கு எது சந்தோஷம் தருகிறதோ, உனக்கு எது சரியென்று படுகிறதோ, அதைச் செய் எனக்கு நீ செய்கிற காரியங்கள் எல்லாம் பிடித்திருக்க வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை. தோளுக்கு வந்தால் பிள்ளையைத் தோழனாகக் கருத வேண்டும் என்பார்கள் நீ சம்பாதிக்கிற பணம், உனக்கு உன் மீதே கௌரவத்தைத் தர வேண்டும். எனக்கு நீ தர வேண்டிய அவசியமில்லை. நானும் அதைச் சாதிப்பார்க்கவில்லை.”

“என்ன சொல்கிறார் அப்பா? நான் செய்கிற காரியங்கள் எல்லாம் அவருக்குப் பிடித்திருக்க வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை என்றால், என்ன பொருள்? என் அரசியல் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லையா?” என்று எண்ண மிட்டான அவன்

அம்மா, பஞ்சு பஞ்சாக இட்லிகளை இலையில் கொட்டி, நெய்யால் அவைகளைக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருந்தாள் அம்மாவின் பெருமைகளில் இந்த அற்புதச் சமையலும் ஒன்று. ரசித்துச் சாப்பிடாவிட்டால், அவள் திறமையில் குறை சொல்வதாக எண்ணிவிடக் கூடும். ஆகவே, அதைச் சாப்பிட்டான்.

“அப்பா...உங்களுக்கு அரசியல் பிடிக்கலையா?”

“எனக்குப் பிடிப்பதும் பிடிக்காததும் என்ன கணக்கு? நான் வேறு தலைமுறையைச் சார்ந்த பன் அரசியலை ஒரு வாழ்க்கை ஒழுக்கமாக வைத்திருந்த பெரிய மனிதர்களைப் பக்கத்தில் இருந்து பார்த்தவன் நான். ஒரு பிரச்சனைக்காக உயிர் போகும் நிலைவரை, உண்ணா

நோன்பிருந்த மகான்கள் எல்லாம் ஒருகாலத்தில் தலைவர்களாக இருந்தார்கள். வெட்கமில்லாமல் ஆறு மணி நேர உண்ணாவிரதம் இருக்கிறதாச் சொல்லி, உண்ணாவிரதத்தத்துவத்தையே கேவலப்படுத்துகிற மனிதர் எங்கள் தலைமுறையில் இல்லை. சராசரி இந்தியன் ஒவ்வொருவனுமே பல மணி நேரங்கள், இரண்டு உணவு வேளைகளுக்கிடையில் பட்டினி கிடக்க நேர்கையில், ஒரு மேடை போட்டு, மைக்கை வைத்துக்கொண்டு ஆறு மணி நேரம் மேடையில் உட்கார்ந்திருப்பதை ஒரு சாதனையாகக் கொள்கிற மனிதர்கள் தலைவர்கள் என்றால் இந்த ஈனத்தனமான அரசியலைப் பற்றி நான் என்ன சொல்ல இருக்கிறது?"

அவனுக்கு நினைவுக்கு வந்தது. விலைவாசியுயர்வுப் போராட்டம் என்று சொல்லி, தங்கள் எதிர்ப்பை 'வட புலத்துக்குத்' தெரிவிப்பதாகச் சொல்லி, முதல்வர் தலைமையில் நடந்த அந்த உண்ணாவிரதப் போராட்டம் அவன் நினைவுக்கு வந்தது. வரலாற்றைக் கேலி செய்த அந்த நிகழ்ச்சியை எண்ணுகையில் அவனுக்கு வெட்கமாகக் கூட இருந்தது. ஆனால், தன் சமாதானமாக இதைச் சொன்னான்.

"அப்பா, அரசியலை ஓர் உயர்ந்த பணி என்று ஒப்புக் கொள்கிறீர்கள். அது தீயவர்கள், அல்லது போலிகள் கையில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்கிறீர்கள். நல்லவர்கள் அரசியலைக் கையில் எடுத்தால் தானே அது சுத்தப்படும். நமக்கேன் வப்பு என்று எல்லோரும் ஒதுங்கிப் போவதால் தானே அயோக்கியர்களின் கடைசிப் புகலிடமாக அது ஆகியிருக்கிறது?"

அப்பா அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தார்.

"சாப்பிடு. அப்புறம் பேசலாம்."

சாப்பிட்டு முடித்துக் கையைக் கழுவுகையில் சரசு திரும்பி வந்தாள்.

“ஹை...! அண்ணா” பூமியில் இருந்து இரண்டடி உயரம் எகிறிக் குதித்தாள் சரசு. அவளுக்குக் கொஞ்சம் சதை போட்டிருந்தது. பெண்கள் இப்படித்தான் போலும். பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அரும்பி காய்த்துப் பழுத்தும் போய் விடுகிறார்கள் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது

“எனக்கு என்ன வாங்கி வந்தே...” என்றாள் சரசு.

“பெட்டியில் போய்ப் பார். இரு. நானே வந்து எடுத்துத் தருகிறேன்.”

“சொன்னதைச் செய்யவில்லையே, அண்ணா...”

“என்ன?”

“வரும்போது கட்டாயம் ஒரு மாப்பிள்ளை வாங்கி வருவதாகச் சொன்னாய் மறந்து விட்டாய் பார்.”

அம்மா முகத்தை மூடிக் கொண்டு சிரித்தாள். வெட்கமாம்.

“இந்தப் பெண் என்னமாய்ப் பேசுது பார்” என்று கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பார்த்து அம்மா சொன்னாள். பிறகு கவலை இழையோடும் குரலில், “அவளுக்கும் வயசாகுதப்பா. நல்ல இடமாகப் பார்” என்றாள்.

ஒரு சுமை தன் தோளில் வந்து அமர்ந்ததாக அவனுக்குத் தோன்றியது ஆனாலும் பாரம் அழுத்தாத இனிய சுமை. ஒவ்வொரு மனிதனும் ஏதோ ஒரு ரூபத்தில் ஏற்கவேண்டிய சுமை. அன்பு என்கிற சிமிழை அருள் என்ற அகன்ற வானமாக மாற்றுகிற சுமை அது.

பெட்டியைத் திறந்து குடும்பத்தாருக்கு வாங்கி வந்திருந்த பொருள்களை எடுத்துப் பரப்பினான். சரசுவுக்குக் காஞ்சிபுரம் பட்டில் நீலமும், நீலத்தில் ஊடே ஜரிகைப் பொட்டுமாக ஓர் அழகிய புடைவை. அம்மாவுக்குப் பிடித்த அரக்கு வண்ணத்தில் ஒரு புடைவை. அப்பர்வுக்கு ஜரிகை வேஷ்டியும் சட்டைக்காகப் பட்டுத் துணியும்.

“என்னத்துக்கடா பெரிய செலவு?” என்றான் அம்மா.

அப்பா, ஆர்வம் இன்றி அவன் எடுத்து வந்திருந்த பொருள்களைப் பார்த்தார்.

“அப்பா, உங்களுக்கு இது பிடிச்சிருக்கா?”

“உம்” என்றார் அவர், அசுவாரஸ்யமாய்

“ஏன் என்னமோ மாதிரி பேசுகிறீர்கள்?”

அப்பா சற்று நேரம் மௌனமாய் இருந்தார்.

“தம்பி, நீ வருத்தப்படக் கூடாது ஆனாலும் என் மனசில் உள்ளதை நான் சொல்லித்தானாக மீண்டும். அரசியல் என்ற பெயரில் நீ செய்வது சரி என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. இன்னொருத்தனுக்குப் பணமியாக இருந்து கொண்டு நிலம் வாங்குவது, விவசாயிகளின் நம்பிக்கையைப் பொய்யாக்கி, விளை நிலங்களைக் கற்கட்டடமாக மாற்ற உதவுவது. ஏராளமான கறுப்புப் பணத்தைச் சம்பாதிப்பது. தவறான வழிகளில் அதை உயிர்ப்பிக்க முயற்சி செய்வது, லஞ்சப் பணம் பெறுவது, மோகாந்தர காரியங்களில் சுகிப்பது. மக்களைப் பிரச்னைகளில் இருந்து திசை திருப்பப் போராட்டங்களை உருவாக்குவது, உயிர்களைப் பலியிடுவது, பொருட்களுக்குச் சேதம் விளைவிப்பது இவைகளையெல்லாம் அரசியல் என்று நீ சொல்கிறாயா? இவைகளுடன் சநிடை யாகவோ, மறைமுகமாகவோ சம்பந்தம் கொண்டவர் களுடன் நான் சம்பந்தம் கொள்ள முடியாது நீ எனக்கு மகன். அந்த பாத்தியத்தை யிழக்க நான் விரும்ப வில்லை. இந்த வீடு அப்பாதும உனக்குத் திறந்திருக்கும் ஆனால், அந்த முறையற்ற பணத்தில் நீ வாங்குவரும் எந்தப் பொருளையும் அன்பளிப்பாக மாணா என் மனைவியோ, மகனா ஏற்க முடியாது, தப்பி வருத்தப் படாதே. இவைகளெல்லாம் எடுத்துப் பெட்டியில் வைத்து கொள். எத்தனை நாள் வேண்டுமானாலும் இரு சாப்படு.

ஓய்வெடு. உன் காசு, சல்லிக் காசு எனக்கு என்றும் தேவைப்படாது. தயவு செய்து பாவக் கறை படிந்த காசுகளை, இந்த வீட்டுக்குள் கொண்டு வராதே...”

ஆயிரம் இடிகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக இறங்குவதைக் கிருஷ்ணமூர்த்தி உணர்ந்தான்.

அம்மா முகத்தை முடிக்கொண்டு தேம்பினாள். சரசு திகைத்துப் பிரமித்து நின்றாள்.

16

உலகத்தை இருள் ஆக்ரமித்துக் கொண்டிருந்ததாகத் தோன்றியது, கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு. நேரம் நள்ளிரவைத் தாண்டியிருக்கும். என்றே பட்டது. இரண்டாவது ‘ஷோ’ சினிமா விட்டு மக்கள் ஆட்டோ விலும், சைக்கிள்களிலும், நடந்தும் வீடு செல்வது தெரிந்தது. தெரு, ஆங்காங்கே இருந்த விளக்கு வெளிச்சத்தையும் மீறி, கொத்துக் கொத்தாகப் போட்டு வைத்த அடுப்புக் கரித் துணி மாதிரி முடிச்சு முடிச்சான இருட்டுடன் இருந்தது. விநோதினி இந்த மாதிரி இருட்டைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் சொல்வது அவன் நினைவுக்கு வந்தது.

“இருட்டு என்ன, பூமிப் பந்துக்கு வெளியிலா இருக்கிறது? அது மனிதர்களுக்கு உள்ளே அல்லவா இருக்கிறது? உள்ளே ஒளியை அடைத்துக் கொண்டு சஞ்சாரம் செய்பவருக்கு வெளியில் ஏது இருட்டு? சத்திய விளக்கல்லவா இருளை ஒட்டுவது?”

கிருஷ்ணமூர்த்தியின் மனம் சோகத்தில் கவிந்தது.

பூ மலர்வது மாதிரி, வாசனைகளுடன் வார்த்தைகளை மலர விடுகிற, அரிய சிநேகிதியைப் பிரிய நோர்ந்தது.

எவ்வளவு பெரிய இழப்பு என்று அவனுக்கு விளங்கியது. 'வாழ்க்கையோடு எந்தச் சமரசமும் செய்து கொள்ளாமல், தனக்கு எது சரியானதோ அதன் வழி செல்கிற மனத்துணிவு விநோதினிக்கு எவ்வளவு சுலபமாக வாய்த்து விட்டது. ஆனால் அந்த வரம் தனக்கு மட்டும் என் வாய்க்கவில்லை? மாமா பின்னியது சிலந்தி வலை, என்று அறியாமலா நான் சிக்கிக் கொண்டேன்? தெரிந்தேதான் செய்தேன். தெரிந்தே தப்பு செய்ய என்னைத் தூண்டியது எது? இன்னும் மேலே, இன்னும் மேலே என்று சாமான்ய மான மனிதர்களுக்கு எட்டாத உயரத்தில் தான் இருக்க வேண்டும் என்கிற உந்துதலா? தன்னை எல்லோரும் அண்ணாந்து பார்த்துக் கண்ணத்தில் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற ஹீரோத்தனத்தை இச்சிக்கும் மனோபாவமா? தான் இந்த மனித சமுத்திரத்தில் ஒரு துளி அல்ல என்று நிறுவுகிற ஆக்ரோஷமா? எது? எது தன்னை அவ்விதம் செய்ய வைத்தது? இவையெல்லாமும் சேர்ந்துதான்.

கட்சி மட்டத்திலும், ஆட்சி மட்டத்திலும் தனக்கு வந்திருக்கிற முக்கியத்துவம் ஒரு தட்டிலுமா, விநோதினியின் பிரிவு ஒரு தட்டிலுமாக வைத்துப் பார்க்கையில், விநோதினியே அவனுக்குப் பெரிதாக, சிறப்பு வாய்ந்த பொருளாகத் தெரிந்தாள். வினோதினி மட்டுமென்ன, தந்தையும் தாயும் கூடத் தன்னை விட்டு விலகியது அவனுக்குப் பேரிடியாக இருந்தது.

அப்பா, அவன் புறப்படுகையில் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

"அழுகிய விரல்களுக்கிடையே இருக்கிற பழத்தை எவ்வளவு பசித்தாலும் என்னால் தின்ன முடியாது, கிருஷ்ணமூர்த்தி. எனக்கு உச்சி முக்கியம் இல்லை, தம்பி. அந்த உச்சியை அடைய நான் எந்த உபகரணத்தைப் பயன்படுத்துகிறேன் என்பதுதான் முக்கியம். இலட்சியம் சிறந்ததுதான். அதை அடையக் கையாளும் வழியின்

சத்திய பலம் எனக்கு முக்கியம். தப்பு வழிகளில் செல்வது. என் பிள்ளையாகவே இருக்கட்டுமே, நான் அவனை அங்கீகரிக்க மாட்டேன்.”

அம்மா, அவன் தனித்திருக்கையில், அவனுக்கு மட்டும் கேட்கும் விதமாகச் சொன்னது, அவனை முந்திக் கொண்டு அவன் செவிகளில் கேட்டது.

“ஏன்டா, நீ பட்டணத்தில், கட்சிக்காரர்களோடு சேர்ந்து கொண்டு லட்சம் லட்சமாகக் கொள்ளை அடிக்கிறாயாமே யாரோ மேடையில் பேசினானாம்ஓ அப்பா கேட்டு வந்து சொன்னார். தம்பி அப்பா மூணு நாளைக்குத் தொண்டையில் சோறு இறங்காமல் கூட தவிச்சுப் போயிட்டாரப்பா! எனக்குக் கூட கெட்ட சொப்பனம் எல்லாம் வருது. எந்த நேரத்தில் நீ போலீஸ்காரன் கையில் மாட்டிக் கொள்வாயோ என்று எனக்குப் பயமாய் இருக்கு தம்பி. திருடிப் பிழைக்க வேண்டும் என்பது உன் தலைபெழுத்தா? ஒத்தைக்கு ஒரு ஆண் பிள்ளை. உட்கார்ந்து ராஜாவாட்டம் சாப்பிட லாமே. அப்பா, எங்கள் மேல் இரக்கம் வைத்தாவது இந்தக் கொள்ளை அடிக் கிற பழக்கத்தை விட்டு விடேன்...” என்று கண்களில் நீர் மல்க, அம்மா சொன்னது அவன் இதயத்தைக் கிழித்து ரத்தம் வடியச் செய்தது உண்மைதானே. பட்டணத்தில், முகமுடி போட்டுக் கொண்டு கன்னம் வைத்துத் திருடுபவனாகவே அம்மா அவனைப் பாவித்தது அவனுக்கு வெட்கத்தையும் அவமானத்தையும் தந்து அவனைச் சிறுத்துப் போகச் செய்தது.

அனைத்துக்கும் மேலே தங்கை சொன்னதே அவன் மனத்தை வாள் கொண்டு அறுத்தது. கிணற்றடியில் குளிக்கப் போனவன், பல் துலக்கிக் கொண்டு நிற்கையில், அவள் அருகில் வந்து நின்றாள்.

“அண்ணா! தொட்டியில் நீர் இறைத்து வைக்கட்டுமா?”

“வேண்டாம்மா உனக்கு எதுக்குச் சிரமம்? நானே இறைச்சுக் குளிச்சுக்குவேன்...”

அவள் நின்று கொண்டிருந்தாள். தண்ணீர் இறைத்துக் கொடுக்க மட்டுமே அவள் வந்தாள் என்று அவன் நினைக்க முடியவில்லை.

“என்னடா கண்ணா... ஏதாவது அண்ணன்கிட்டே சொல்லணுமா?”

“ஆயாம், அண்ணா.”

“பின்னே சொல்லேன். என்னிடம் சொல்ல என்ன தயக்கம்?”

“ஒண்ணுமில்லை, அண்ணா. மாயவரத்து மாமா, அத்தை, அவர் எல்லாம் என்னைப் பெண் பார்க்க வந்தது தெரியுமில்லையா?”

“அப்படியா, எனக்கு ஒரு வரி எழுதிப் போட்டீர்களா? அப்பாதான் கோபத்தில் இருக்கிறார். அவர் எழுத மாட்டார். நீ கூடவா அம்மா என்மேல் கோபமாக இருக்கே?”

அவள் கண்களில் கண்ணீர் துளித்ததை அவன் கண்டான்.

“இல்லை அண்ணா. அப்பா எழுதக்கூடாது என்று சொல்லியிருக்கிறார். அப்புறம்...”

“சொல்...”

“பெண் பார்க்க வந்தார்களா? என்னை எல்லோருக்கும் பிடிச்சுட்டுது.”

“உன்னை யாருக்குத்தான் பிடிக்காது?”

“போங்கண்ணா. சொல்றதைக் கேளுங்கள். எனக்கும் அந்த சம்பந்தம் முடியவேண்டும் என்றுதான் ஆசை.”

“அப்படியா? அதை நான் முடித்து வைக்கிறேன்.”

“அது உன்னால் முடியாது அண்ணா.”

“ஏன்?”

“அவர்களுக்கும் அப்பாவுக்கும் சண்டைவந்துட்டுது”

“சண்டையா?”

“ஆ மாண்ணா. என்னை அவருக்குப் பிடிச்சது. எனக்கும் அவரைப் பிடிச்சது பள்ளிக்கூடத்தில் தலைமை ஆசிரியராக இருக்கிறாராம். சாப்பாடு முடிந்து, சீர்வரிசை பற்றிப் பச்சு வந்தது. அப்போ, மாமா, ‘அவர் வேலை பார்க்கும் இடத்தில், ஒரு வீடு வாங்கித் தந்து, நூறு பவுன நகை பேர்ட்டு. ஒரு லட்சம் ரூபாய் வெள்ளிப் பாத்திரங்கள், ஒரு லட்சம் கையில் ரொக்கம், ஒரு கார் எல்லாம் செய்யவேண்டும்’ என்றார். அப்பா திகைத்துத் தான் போனார். தன்னால் அவ்வளவு செய்ய முடியாது. ஒரு லட்ச ரூபாய் தருவதாக ஒப்புக் கொண்டார். அவர்களோ, ‘பெண்ணுக்கு அண்ணன்தான் பட்டணத்தில் கோடி கோடியாக சேர்த்துக் கொழிக்கும் போது தங்கைக்குக் கொடுத்தால் என்ன?’ என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அப்பா, ‘என் மகன் கோடிஸ்வரனாக இருக்கட்டும். அது எனக்குச் சம்பந்தம் இல்லாத விஷயம். என்னால் முடிந்தது ஒரு லட்சம் மட்டும்தான்’ என்றார். அவர்களோ, ‘உன்னைப் பார்த்தா சம்பந்தம் கொள்ள வந்தோம்’ உன் பையனைப் பார்த்துத்தானே சம்பந்தம் கொள்ளவந்தோம்’ என்றார்கள். அப்பாவை இந்த வார்த்தைகள் மிகவும் புண்படுத்தியிருக்க வேண்டும். அப்பா சொன்னார். ‘என் அந்தஸ்து, என் கௌரவம், என் ஸ்திதி இவற்றைப் பார்த்துப் பெண் எடுத்தால் எடுங்கள். இல்லையென்றால், வேண்டாம்’ என்று சொல்லிவிட்டார். அவர்கள் கோபித்துக் கொண்டு போய் விட்டார்கள்.”

கிருஷ்ணமூர்த்தியின் இருதயம் குருதி வடித்தது அப்போது.

தெரு அமைதியில் ஆழ்ந்து பேயிருந்தது. மனம், தான் அனாதை, அனாதை என்று அரற்றியது. பஸ்

பெய்து அவன் சட்டையை நனைத்து விட்டிருந்தது. அப்போதுதான் உறைத்தது.

தன் அறைக்குள் புகுந்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி. பனியில் நின்று விட்டு உள்ளே வந்த காரணத்தால், அறை உஷ்ணம் மிக்கதாகத் தோன்றியது. லேசான வெப்பமயமான காற்று அறையைச் சூழ்ந்து இருந்தது. கோகிலர் சொன்னது அவன் நினைவுக்கு வந்தது. வெப்பமயமான இந்தக் காற்றை எதிர்க்க அவனால் ஆகாது என்றும், ஆகவே சீக்கிரமே அறையை மட்டுமாவது ஏ. சி. பண்ணி விட வேண்டும் என்றாள் கோகிலா.

படுக்கையை ஒட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த போனை எடுத்து, மனப்பாடமாக ஆகியிருந்த அந்த நம்பரைச் சுழற்றினான்.

எதிர் முனையில் சலனம் இருந்தது.

“ஹலோ” என்றாள் விநோதினி.

“ஹோ...விநோதினி...நான்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி பேசறேன். சென்னையிலிருந்துதான். சாரி வினோத்! தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பி விட்டேனா? மன்னியுங்கள். விநோத்...நான் உங்களை ஒவ்வொரு கணமும், ஒவ்வொரு நாளும், வேளையும் இழந்து கொண்டேயிருக்கிறேன். என்னால் இந்த அவஸ்தையைத் தாங்க முடியவில்லையே. நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்கிறீர்கள்? அரசியலை விடவேண்டும். அவ்வளவுதானே. விட்டுவிடுகிறேன். உங்களைவிடவா எனக்கு அரசியல் பெரிது. என்னைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள், என்மேல் அனுதாபம்காட்டுங்கள். என்னை விலக்காதீர்கள். நான் பாவப்பட்ட ஜென்மம், விநோத். எல்லோரும், என் தந்தையும், தாயும், சகோதரியும், சினைகிதியும் எல்லோரும் என்னை விட்டுப் போன பிறகு, நான் எதற்கு உயிர் வாழ வேண்டும். நான் இறந்து போகிறேன். மரணம்தான் எனக்கு அமைதி தரும் என்றால், நான் இப்போதே சாகிறேன். அன்றொரு நாள்

இது சிற்றின்பம் பேரின்பம் என்று இன்பங்களை நம் பெரியோர்கள் கூறு போட்டு வைத்திருப்பதைக் கண்டித்துப் பேசினீர்களே. ஞாபகம் இருக்கிறதா? இது என்ன சின்னப்பெட்டி, பெரிய பெட்டி விஷயமா? இன்பம் ஒரு முழுமையான, பூர்ணமான பொருள். அதில் எப்படி தார தம்மியம் இருக்க முடியும்? மனிதரின் உயிர்க்குப் பற்றுக்கோடே உடம்புதானே? உடம்பார் அழியின் உயிரால் அழிவர் காதலினால் மானுடர்க்கு மரணம் போகும் என்பது பொய்யா? உண்மைக் காதலுக்கும் பக்தி என்ற பெயர் இருப்பதில்லையா? நான் உங்களைக் காதலிக்கிறேன், விநோத் மூர்க்கமாக உண்மையாக, அசுரத் தனமாக, பெய்வீகமாகக் காதலிக்கிறேன். என்னைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறதா? என் இருதயத்திலிருந்து வழியும் பச்சைக் குருதியின் வாசனையை நீங்கள் உணர முடியவில்லையா? என் இதயம் துடிக்கும் துடிப்பு உங்க ளுக்குக் கேட்கவில்லையா? உடனே உங்களை நான் பர்ர்க்க வேண்டும் நாளையே புறப்பட்டு வருகிறீர்கள். இன்னும் மூன்று நாள் அவகாசம் தருகிறேன். அதற்குள் நீங்கள் புறப்பட்டு வருகிறீர்கள் இல்லையெனில், என் மறைவுச் செய்தியை நீங்கள் கேள்விப்படுவீர்கள்....”

கிருஷ்ணமூர்த்தி பேசனை வைத்தான்.

அவன் உடம்பு நடுங்கிக் கொண்டு இருந்தது. நா உலர்ந்து போனது மாதிரி இருந்தது. கூஜாவில் இருந்து தண்ணீரை மொண்டுக் குடித்தான். படுக்கையில் சாய்ந்தான் தூக்கம் வருவதாய் இல்லை. எழுந்து கப்போர்டின் அருகில் சென்று நின்றான். வரிசை வரிசையாக, வெள்ளை, கரும் சிவப்பு, பழுப்பு நிறப் பானங்களைக் கொண்ட பாட்டில்கள் அங்கு அடுக்கி வைக்கப் பட்டிருந்தன. ரம் பாட்டிலை எடுத்தான். சோடா, தண்ணீர் எதற்கும் போகாமல் அப்படியே நேராக விழுங்கினான். கடுமையாகக் கசந்து கொண்டே உள்ளே சென்றது அந்தப் பானம்.

படுக்கைக்கு வந்து தொப்பென்று விழுந்தான் தலை கிறுகிறுத்தது. அவனை யாரோ மேலேயும், கிழேயும் போட்டுப் பந்தாடுவதாக அனுக்குத் தோன்றியது வாயைத் திறந்து ஓ வென்று அலற வேண்டும் என்று தோன்றியது பல்லைக் கடித்துக் தன்னை அடக்கிக் கொண்டான். அப்படியே உறங்கிப் போனான்.

கண்ணைத் திறந்து பார்க்கையில் நன்கு விடிந்து சுள்ளென்ற வெளிச்சம் அறைக்குள் பரவியிருந்ததை அவனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது கண்ணைத் திறக்கவே மிகவும் சிரமமாக இருந்தது கண்கள் எரிந்தன இந்தக் காலையிலேயே இந்த எரிச்சல் என்றால், இன்னும் போகப் போக எவ்வளவு வெப்பம் ஏற்படும்? கையைத் திருப்பி மணியைப் பார்த்தான். மணி பத்துப் பத்து. திரும்பி. கையெட்டும் தூரத்தில் இருந்த டெலிபோன் டைரக்டரியை எடுத்து ஓர் எண்ணைத் தேடிக் கண்டுபிடித் தான்.

சுழற்றினான்.

இரண்டாம் முயற்சியில் அந்த எண் கிடைத்தது.

“ஏ. சி. கம்பெனிதானே...”

“ஆம். ஐயா.”

“என்னைத் தெரியுமல்லவா?”

“தெரியும் சார்.”

“என் வீட்டுக்கு ஏ. சி. பொறுத்த வேண்டும் என்று சொல்லி எத்தனை நாட்களாகின்றன?”

“மன்னிக்க வேண்டும் சார். நேற்று முன் தினம்தான் திருமதி கோகிலா போன் செய்து சொன்னார். எங்கள் இன்ஜினீயர் விடுமுறையில் இருந்தார். இன்றுதான் வருகிறார். உடனே அனுப்பி வைக்கிறேன்.”

“என்ன சமாதானம் இது? பெட்டைச் சமாதானம்? ஒரு பெரிய கம்பெனி இந்த மாதிரி மடத்தனமாகப்

பேசலாமா? உங்களுக்கு லைசன்ஸ் கொடுத்த மடையன் யார்? முட்டாள்! நான் நினைத்தால் உங்கள் லைசன்ஸை கேன்சல் பண்ண முடியும். தெரியுமா? முதல் அமைச்சருடன் நேரடியாக இந்த நிமிஷம் பேச முடிந்தவன் நான். என்னிடமா விளையாடுகிறீர்கள் தொலைத்து விடுவேன். பூண்டற்றுப் போகச் செய்து விடுவேன். ஆளுங்கட்சி எங்களதுதான் இப்போதே சி. எம். முக்குப் போன் செய்யப் போகிறேன்...''

அவன் போனை வைத்தான்.

அவனுக்குள்ளும், அவனைச் சுற்றிலும் இருள் வந்து அடர்வது மாதிரி இருந்தது. இருட்டில் முழுகி உறங்கிப் போனான்.

17

வரிசை நீண்டு கொண்டே வந்தது.

இத்தனைக்கும் அஞ்சலை விடியல் ஆறுமணிக்கே வந்து, வீதியோரத்தில் கிடந்த ஒரு பெரிய கல்லை எடுத்து அடையாளம் வைத்துவிட்டு, பிளாட்பாரத்தில் அமர்ந்தாள் அவளுக்கு முன் ஏழெட்டுக் கற்கள் இருந்தன. சில நிமிஷங்களுக்கெல்லாம், முணாவது வீட்டு மீனாட்சி அக்கா அங்கு வந்து மண்ணெண்ணெய் டின்னை அடையாளம் வைத்து விட்டு அஞ்சலைக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்தாள்.

''சே! என்ன பொழைப்பு! ராக்கண்ணு முழிக்கிற பொழைப்பு. படுத்தோம், அசந்து தூங்கினோம். விடிஞ்சு எழுந்தோம். வேலைக்குப் போனோம்னு இல்லாமே, நாய்ப் பொழைப்பா ஆயிடுச்சு. மூச்சுக்கு முந்நூறு தடவை தாய்க்குலம், தாய்க்குலபனு சொல்றதிலே ஒண்ணும் குறைச்சல் இல்லை. இங்கே, தாய்க்குலம், பேய்க் குலம் மாதிரி நடுராத்திரியிலே தண்ணிக்கும், அரிசிக்கும்.

மண்ணெண்ணெய்க்கும் அலையா அலைஞ்சு தவிச்சுத் தண்ணி குடிக்குது. வோட்டுவாங்க வர்றவனுங்க. நாகி லே தேனைத் தடவிக்கிட்டு வாலைக் குழைக்கிறானுங்க சும்பிடு போட்டு காலைப் பிடிக்கிறானுங்க...மானங்கெட்ட பசங்க...ஜெயிச்சதும் ஒரு நாயி நம்ம கஷ்டத்தைக் கண்டுக்கிடறதில்லே ..”

மீனாட்சி அக்காவின் வார்த்தைகளில் பொதிந்திருக்கிற துக்கம், அஞ்சலைக்கும் உள்ளது தான். மீனாட்சி அக்காவைப் போலவே, இரவுக் கண்விழித்துப் படும் அவஸ்தை அஞ்சலைக்கும் அனுபவம் தான்.

சட்டென்று அவர்களைச் சுற்றிப் பத்து இருபது பேர் இருப்பது தெரிந்தது. எல்லாம் குப்பத்து ஜனங்கள்தான். எல்லோரும் கையில் பையோ, மண்ணெண்ணெய்க்கேனோ வைத்திருந்தார்கள். காலை வெளிச்சம் சுண்ணாம்புத் தண்ணீர் மாதிரி பரவிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு சைக்கிளில் அலுமினியக் குண்டானை மூடி போட்டு மறைத்து, இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டு ஒருவன் வந்து சேர்ந்தான்.

“சுக் காப்பி, சுக் காப்பி” என்றான் அவன்.

அஞ்சலை தன் முந்தானையில் சுற்றி வைத்திருந்த காசை எடுத்தான்.

“யக்கா, சுக் காப்பி சாப்பிடறியா?” என்றவள், அவனைப் பார்த்து, “ரெண்டு காப்பி குடுப்பா” என்றாள்.

அவன் இரண்டு அலுமினிய டம்ளர்களில், சூடுபறக்கக் காப்பியை ஆற்றி அவர்களிடம் தந்தான். காலைக் குளிருக்கும் பசிக்கும் அது மிக இதமாக இருந்தது. வந்திருந்தவர்கள் பலர் அவனிடம் காப்பி வாங்கிக் குடித்தார்கள். கூட்டம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வளர்ந்திருந்தது. இப்போது அவர்கள் அடையாளத்துக்கு இட்ட கற்களையும், ஒட்டை டின்களையும் எடுத்து விலக்கிவிட்டு

அவற்றின் இடத்தில் தங்களைப் பொருத்திக் கொண்டார்கள்.

“இத்தினிக் கஷ்டப்பட்டு, அரிசி வாங்கினா. அரிசி அரிசியாவா இருக்கு? புழு புழுவா புழுத்துப் போயி, உருண்டை உருண்டையா, நாத்தம் பிடிச்சுக் கிடக்கு. இன்னாய்யா இந்த மாதிரி அரிசியைப் போடறேன்னா, அந்த ரேஷன் கடைக்காரன் சொல்றான், உனக்கு இது மோதும்மே அப்படின்னு. எவ்வளவு திமிரு பாரு. இந்தப் புழுத்த, நாத்தம் பிடிச்ச அரிசியை எந்த எம். எல். ஏ. யாவது, எந்த மந்திரியாவது சாப்பிட்டிருப்பானா? அவன வனும் நர்ம பணத்தில் சீரக சம்பா அரிசியும், பாசுமதி அரிசியும் திங்கறான். நாம மட்டும் நாள் பூரா, காலம் பூரா நாத்தம் பிடிச்ச அரிசியைத்தான் தின்னவேண்டி யிருக்கு.”

அக்காவின் சலிப்பு அஞ்சலைக்கும் தொற்றியது.

வரிசை மிக நீண்டு கடையையும், தூரத்து பஸ் நிறுத்தத்தையும் தொட்டு நின்றது. முதலில் ஏழாவது இடத்தில் இடம் பிடித்து விட்டதாக நினைத்திருந்த அஞ்சலை, தான் அந்த மிக நீண்ட வரிசையின் பாதியில் நிற்பதை உணர்ந்தாள் ஒவ்வொரு அடையாளப் பெரிய கல்லுக்கும் இடையிடையே சின்னச் சின்னக் கற்கள் இருப்பதை அவள் கவனிக்கவில்லை.

வெயில் சுள்ளென்று மக்கள் தலையில் காய்ந்த காலை வேளையில் இரண்டு பேர் வந்து ரேஷன் கடையைத் திறந்தார்கள். வரிசை, சாத்தியப்படும் அளவுக்குத் தன் முன் இருந்தவரைப் பிடித்துத் தள்ளி நெருக்கியது ஒவ்வொருத் தராகப் பணத்தைக் கொடுத்துச் சீட்டு வாங்கி, சீட்டைக் காட்டி சரக்கு வாங்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

திடீரென்று நாலைந்து ஆட்கள் கடைக்குள் நுழைந்தார்கள். மக்கள் அவர்களை உணவுத்துறை ஊழியர்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டார்கள். வந்தவர்கள் பெரிய

சிறிய மூட்டைகளாகச் சிலவற்றை எடுத்து, தாங்கள் கொண்டு வந்திருந்த வேனில் ஏற்றிக்கொண்டு போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

அஞ்சலையும், அஞ்சலைக்குப் பின்னால் அக்காவும் கேஷ் கவுண்ட்டரை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். பணப் கடடும் இடத்துக்கும் அஞ்சலைக்கும் இடையே இரண்டே பேர் நிற்கும்போது, ரேஷன் கடை ஆள் எனத் தெரிந்த கரிசலும் ஒல்லியும், காக்கி பேண்ட் அணிந்தவனுமான ஒருவன் வெளிப்பட்டு வரிசையைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

“அரிசி, மண்ணெண்ணெய் தீர்ந்து போச்சு. சர்க்கரை மட்டும்தான் கொஞ்சமா இருக்கு”

இடி விழுந்ததைப்போல மக்கள் கூட்டம் சலசலத்தது.

“யோவ்... இன்னா விளையாடறியா? ராசு கண்ணு முழிச்சுக்கிட்டு நிக்கறோம். அரிசி இல்லேங்கறே...” என்றாள் அஞ்சலை.

“ஸ்டாக் தீர்ந்து போச்சு.”

“இன்னாது தீர்ந்து போச்சா... உன் வாயிலே புத்து வைக்க. பொய் சொன்ன நாக்கு அழுக. தடி தடியாக நாலு பேர் வந்தானுங்களே. மூட்டை மூட்டையா எடுத்துக்கினு போறாங்களே அது இன்னா? அரிசியா, கோதுமையா, மைதாவா? நீ சைட் வியாபாரம் பண்ணறதுக்கு எங்கள் அரிசி இல்லாமே காயணுமா?”

“தே. அடக்கிப் பேசும்மா. இல்லேன்னா நடக்கிற சங்கதியே வேறே...”

“இன்னா பண்ணுவே...?”

—இதற்கு அவன் சொன்ன அகங்கார பதிலைக் கேட்டு அஞ்சலை ரௌத்ராகாரமாய் அவன் மேல் பாய்ந்தாள். மீனாட்சி அக்காள் மட்டும் அவளைப்பற்றி நிறுத்தியிருக்கா விட்டால் அங்கு பெரிய அடிதடியே நடந்திருக்கும். கட்டுப்

படுத்தப்பட்ட அஞ்சலை, ரேஷன் கடைக்காரரைத் தூற்றியபடி வீதியோரத்தில் குவிந்திருந்த மண்ணை எடுத்து அவனை நோக்கி வீசினாள். அக்கிரமத்துக்குத் துணைபோகிற அரசாங்கத்தைத் திட்டியபடி வீடுநோக்கி, மீனாட்சி அக்காவுடன் நடந்தாள்.

“எவன் ஆண்டாதான் நமக்கு இன்னாக்கா? எல்லாப் பயலும் நமக்கு விரோதியாத்தான் இருக்காங்க. அன்னைக்கும் நாம் கஷ்டப்பட்டோம். இன்னைக்கும் படறோம். நமக்காக, நம்மைக் காப்பாத்த யார் இருக்காங்க?”

முதல்வர் முகத்தில் கோபம் வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது. தன்னைச் சுற்றிலும், எதிரிலும் அமர்ந்திருந்த தன் கட்சியின் ஆட்சியின் முக்கியஸ்தர்களை ஒரு நோட்டம் விட்டார். முதல்வரின் கண்களைச் சந்திக்க நேர்ந்த போதெல்லாம் அவற்றை நேர்கொண்டு பார்க்க பயந்து, கண்ணை வேறு புறமாகத் திருப்பிக் கொண்டார்கள் அவர் சகாக்கள்.

அவர் பேசத் தொடங்கினார். பொதுவாக அவர் அதிகம் பேசாதவர் என்று சொல்லப்பட்டது.

“அய்யா கண்ட கனவை, செயல்படுத்தவே நாம் ஆட்சி கட்டில் ஏறினோம். அடித்தட்டில் இருக்கிற ஏழை பாழைகளின் சிரிப்பிலேதான் ஆண்டவனைக் காணவேண்டும் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். ஏழைகள் நம்மைப் பார்த்துச் சிரிக்கும்படியாக நாம் நடந்து கொள்ளத் தொடங்கியிருக்கிறோம். மொத்தத்தில் எனக்குத் திருப்தி இல்லை. ஆட்சியைக் கலைக்கச் சொல்லி விடலாமா என்று கூட நான் யோசிக்கிறேன். மீண்டும் ஒரு தேர்தலைச் சந்திக்கலாம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. மீண்டும் தேர்தல் என்று வந்தால், உங்களில் பலருக்கு ‘சீட்’ இல்லை என்பதை நான் சொல்லி உங்களுக்கு விளக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை.”

அவர் மௌனமானார். யோசனையில் ஆழ்ந்தார். அமர்ந்திருந்த பிரமுகர்கள் முகத்தில் லேசான பயக்குறி தோன்றியது. அவர்கள் இருந்த இடத்திலிருந்தே தெளிந்தார்கள்.

முதல்வர் சட்டென்று எழுந்தார். கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பார்த்தார். 'என்னுடன் வா' என்பது போல் தலையசைத்து விட்டு, அந்த காரன்பரன்ஸ் ஹாலை ஒட்டிய அறைக்குச் சென்றார். கிருஷ்ணமூர்த்தி அவரைப் பின் தொடர்ந்தான்.

உள்ளே சென்ற முதல்வர் ஒரு சோபாவில் அமர்ந்தார் கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பார்த்து, "உட்காருங்கள்" என்றார்.

அவன் அவர் எதிரில் அடக்கமாக அமர்ந்தான்.

"நிலைமை உங்களுக்குப் புரியும், என்றே நினைக்கிறேன். நந்தன் கொலை சி. பி. ஐ. விசாரணைக்குப் போய் இருக்கிறது. அதோடு, வெளிநாட்டுக் கம்பெனிக்கு நிலம் விற்ற அளவில் நிறைய ஊழல் நடந்து இருப்பதாக, எதிர்க்கட்சிகள் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. அதிகாரிகள் மட்டத்திலும் ஒத்துழைப்பு நமக்குக் குறைந்து வருகிறது. மத்திய அரசும் முன்பு போல் அவ்வளவு சுமுகமாக இல்லை. நாம் ஏதாவது பெரிய அளவில் செய்தே ஆகவேண்டும். செய்து பொது மக்களின், செய்திப் பத்திரிகைகளின் கவனத்தைத் திருப்பியாக வேண்டும். என்ன செய்யலாம்?"

கிருஷ்ணமூர்த்தி அதுபற்றிச் சிந்தித்தே இருந்தான். அவன் சொன்னான்.

"சார்...ஆட்சிக்குள்ளும், கட்சிக்குள்ளும் நிலைமை அவ்வளவு சுமுகமாக இல்லை. ஏதாவது அதிரடி நடவடிக்கை எடுத்தே ஆக வேண்டும். எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது..."

"சொல்லுங்கள்."

“இரண்டு நடவடிக்கைகளை நீங்கள் எடுக்க வேண்டும். ஒன்று, அமைச்சரவையில் ஏழுட்டுப் பேர்பதவியைப் பறித்து, அவர்களால்தான் அரசியல் ஊழல் ஏற்பட்டது என்பது ப்பாற்று ஓர் அபிப்பிராயத்தை ஏற்படுத்தவேண்டும். அவர்களை வீட்டுக்கு அனுப்புவதன் மூலம் நீங்கள் மிகவுட்கவனமாகச் செயல்படுவதாக மத்திய அரசுக்கு ஓர் எண்ணம் ஏற்படும். இரண்டாவது, மாவட்டச் செயலாளர்கள் அனைவரையும் நீங்கள் மாற்றி அமைக்க வேண்டும். யாரெல்லாம் இப்போதைய மாவட்டச் செயலாளர்களுக்கு எதிராக இயங்குகிறார்கள், அவர்களை யே செயலாளர்களாகப் ப்பாடுங்கள். மக்கள் மத்தியிலும் அதற்கு வரவேற்பு இருக்கும். அதோடு, மாநிலச் சுற்றுப் பயணம் ஒன்றுக்கும் ஏற்பாடு செய்யுங்கள். நிலைமையை நமக்குச் சாதகமாக மாற்றி யமைத்துக் கொள்ளலாம்...”

முதல்வரின் முகத்தில் புதிய பிரகாசம் ஒன்று தெரிந்தது. அவனை வியப்போடும், ஆச்சரியத்தோடும் பார்த்தார்.

“நீங்கள் சொன்னபடியே செய்கிறேன். யாரையெல்லாம் டிஸ்மிஸ் செய்யலாம் என்று ஒரு பட்டியல் எழுதிக் கொடுங்கள் உடனே புதிய மாவட்டச் செயலாளர் பட்டியலையும் தயார் செய்யுங்கள் ஒரு விஷயம். அந்தப் புதிய பட்டியலில் உங்கள் மாமா இருப்பாரா?”

கிருஷ்ணமூர்த்தி சற்று நேரம் யோசித்து விட்டுச் சொன்னான்.

“அவர் இல்லை.”

“குட்.”

முதல்வரின் முகம் மேலும் பிரகாசமாயிற்று.

“கிருஷ்ணமூர்த்தி... நீங்கள் கட்சியின் புதிய துணைப் பொதுச் செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறீர்கள். நாளைக் காலையில் அலுவலகத்தைப் பொறுப்பேற்றுக்

கொள்ளுங்கள், எந்தக் காயை வேண்டுமானாலும் நகர்த்துங்கள். வெட்டி எறியுங்கள். தயவு தட்சண்யம் வேண்டாம்.”

முதல்வர் கான்பரன்ஸ் அறைக்குள் வந்தார். கூடியிருந்தவர்களைப் பார்த்துப் பொதுவாகச் சொன்னார்.

“கிருஷ்ணமூர்த்தி புதிய துணைப் பொதுச் செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்...”

ஒரு கணம் அமைதியாக இருந்து பின், அனைவரும் பலக்கக் கைதட்டினார்கள். முதல்வர் தொடர்ந்தார்.

“அமைச்சர் அவையில் இடம் பெற்றிருக்கும் அனைவரும் ராஜினாமாக்கடிதம் எழுதிக்கொடுங்கள். மாவட்டச் செயலாளர்கள் கூடத்தான்” என்று கூறி விட்டு முதல்வர் அகன்றார்.

அமைச்சர்களும், மாவட்டச் செயலாளர்களும் திடுக்கிட்டுப் போய் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

18

“விஷம், நெருப்பு, சிங்கம், பாம்பு இவை நான்கும் எந்த அளவில் இருந்தாலும், தன் காரியத்தைச் செய்தே தீரும் என்று ஒரு பழைய சுலோகம் சொல்கிறது. அதோடு அரசியலையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேணும், கண்ணா! தாலுக்கா செயலாளரா இருந்தா என்ன, மாவட்டச் செயலாளரா இருந்தா என்ன, அல்லது அமைச்சராவே இருந்தாத்தான் என்ன! அவனவன் சக்திக்கு ஏற்ப அவனவனும் சுரண்டத்தான் செய்வான்.”

ஆராவர்து செல்லமாகத் தன் ஜிப்பர் பாக்கெட்டிலிருந்து, சூழிழ் மாதிரி சின்னப் பொடி டப்பியை எடுத்தார். டப்பியைத் தலையில் தட்டித் திறந்து, பொடியை

எடுத்து, ஒரு மலரை முகர்வது போலத் தம் நாசிக்குள் செலுத்திக் கொண்டார். கைக்குட்டையால் மூக்கை நன்கு துடைத்துக் கொண்டார்.

“நம் நாட்டிலே யோக்கியனா இருக்கிறதே, ஒன்று ஆச்சரியமாகக் கருதப்படுது, அல்லது அப்பாவித்தனமாகக் கருதப்படுது, ஒரு மனுஷன் யோக்கியனா இருக்கிறதே இயல்பான விஷயமாகக் கருப்படாத ஒரு சமூகத்திலே, யோக்கியர்கள் எப்படி உருவாக முடியும்? சொல்லு கண்ணா...”

கண்ணா என்று அழைக்கப்பட்ட கிருஷ்ணமூர்த்தி, ஆராவமுதின் பேச்சிலேயே லயித்துப் போய் அமர்ந்திருந்தான். எதைச் சொன்னாலும், அதைச் சக்கர வியூகமாக மாற்றிப் பேசும் அந்தப் பெரிய மனிதரின் அப்போதைய வருகையின் நோக்கம் என்னவாக இருக்கும் என்ற மனசுக்குள் கேட்டுக் கொண்டான் அவன். சுமார் இரண்டு மணி நேரமாக அவர் அவன் முன் அமர்ந்திருந்தார். அவரை எழுந்து போகச் சொல்ல அவனால் முடியாது. ஏனெனில் அவர் முதல்வர் மற்றும் கட்சியின் மேல் மட்டத் தலைவர் பலருக்கும் ஜோசியர். ஜோசியர் என்ற ஒற்றைச் சொல்லில், ஆராவமுதைக் குறுக்கி விடுவதும் சரியல்ல. பகுத்தறிவுப் பாரம்பரியத்தில் வந்த ஒவ்வொருவருக்கும், கல்யாணம் முதலிய சுப மற்றும் அசுப காரியங்களுக்கு நாள் நேரம் பார்த்துச் சொல்வது அன்னியில், அவர்கள் வீட்டுப் பையன்கள் பெண்களுக்குப் பொருந்துகிற, பெண் மற்றும் வரன் பார்த்து ஏற்பாடு செய்தல், தலைவர்களின் பினாமிகளின் பெயர்களில் இருக்கிற சொத்துகள் நிலங்களாக இருக்கும் பட்சத்தில், விவசாய வேலைகளைக் கவனித்தல், வீடுகளாக இருக்கும் பட்சத்தில் குடியிருப்பவர்களிடம் வாடகை வசூலித்தல், சிறிமாத் தியேட்டர்களாக இருக்கும் பட்சத்தில் வசூல், படமாற்றம் குறித்து மாணேஜர்களுடன் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளுதல், கட்சிச் செலவுகளுக்கு ஆன பணத்தை, பணத்தைக்

கொடுத்து வைத்திருக்கும் இடத்திலிருந்து சூட்கேசில் கொண்டு வந்து உரிய இடத்தில் சேர்த்தல் முதலான பல காரியங்களையும் ஆராவமுது செய்து கொண்டிருந்தார்.

ஆகவே, அவரைப் போகச் சொல்லக் கிருஷ்ணமூர்த்தி யால் முடியாது. அத்துடன் அவர், மிகுந்த திட்டங் களோடு வந்திருப்பதும் அவனுக்குத் தெரிந்தது. ஆராவமுது சொன்னார். அவர் முகம் கடுமையானது.

“எனவே மிக முக்கியமான பீடத்தில், விதி உங்களை இப்போது உட்கார்த்தி வைத்திருக்கிறது. ஆறு கோடித் தமிழர்களின் தலைவிதியைத் தீர்மானிக்கப் போகிற, அமைச்சரவைப் பட்டியலை நீங்கள்தான் தயார் செய்யப் போகிறீர்கள். உங்களுக்குத் துணை அல்லது உதவி அல்லது வருமானம் செய்து வைப்பது என் கடமை. முதல் வரிடமும் பேசிவிட்டுத்தான் வருகிறேன்.”

முதல்வர் என்றதும் நிமிர்ந்து அமர்ந்தான் கிருஷ்ண மூர்த்தி.

“முதல்வர் என்ன சொன்னார்?”

“சரியான ஆட்களைத் தெளிவு செய்யணும் என்றார். நீங்களாக எதையாவது சொல்லி அவர் சுதந்திரத்தில் குறுக்கிடக் கூடாது என்றும் என்னிடம் சொன்னார்” — பட்டும் படாமல் நமட்டுச் சிரிப்புடன் சொன்னார் அவர்.

“இதுதானே வேணாம். என்னையே ஆழம் பார்க் கிறீர்கள். இந்தாருங்கள் இந்தப் பட்டியலைப் பாருங்கள்” என்றபடி தன் பிரீப்கேஸைத் திறந்து ஒரு பேப்பரை எடுத்து அவர் முன் வைத்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

ஒரு பருந்தின் பார்வையாக அந்தப் பட்டியலைப் பார்த்தார் ஆராவமுது. தன் பருத்த உடம்பை ஒரு முறை அசைத்து விட்டு, தம் வழுக்கைத் தலையை தடவி விட்டுக் கொண்டார் அவர்.

“முதல்வர் மூன்று இடங்களை முக்கியமார்க்கு கவனிக்க வேண்டும் என்றார். மதுரை, கோவை மற்றும் தஞ்சாவூர். இந்த மாவட்டத்து அமைச்சர்கள் மிக முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டியவர்கள்.”

“அந்த மூன்று மாவட்டத்துக்கும் மூன்று அமைச்சர்களை நான் தெரிவு செய்திருக்கிறேன். பட்டியலைப் பார்த்தீர்கள் அல்லவா?”

“பார்த்தேன். மதுரைக்குச் சொக்கநாதனைப் போட்டிருக்கிறீர்கள்.”

“ஆமாம். முதல்வருக்கு அவர் மிகவும் வேண்டியவர் ஆயிற்றே. தவிரவும், கட்சி தொடங்கும் முன்னால் இருந்தே, சொக்கநாதன் தலைவருடன் இருப்பவர் ஆயிற்றே. அவரை முதல்வருக்குப் பிடிக்கும் என்று நினைக்கிறேன்...”

“முதல்வருக்குப் பிடிக்கும். ஆனால்...”

“ஆனால்...?”

“முதல்வரின் சம்சாரத்துக்கு அவரைப் பிடிக்காது...”

கிருஷ்ணமூர்த்தி மிகவும் குழம்பிப் போனான். இப்படி ஒரு புதிய பூதம் புறப்படும் என்று யார்தான் எதிர்பார்த்திருக்க முடியும்? அரசியலில், அந்த அம்மையாரும் பங்கு கொண்டு, பகடைக் காய் நகர்த்துவதை அவன் அறியாதது எவ்வளவு பெரிய துரதிருஷ்டம்?

“கண்ணா...அரசியலை நீங்கள் முதல்வர் அறையோடு மட்டும் நிறுத்திக் கொள்கிறீர்கள். அம்மையாரின் சமையல் அறை வரை நீங்கள் போகவேண்டும் இளைஞரே! அரசியலின் முகம் நாற்பத்தேழுக்கும் பிறகு மாறிவிட்டதை நீங்கள் ஏன் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை? சுதந்திரத்துக்கு முன் அரசியல் ஒரு தொண்டு, புனித கைங்கர்யம் அந்தக் காலத்து அரசியல்வாதிகளுக்குத் தேச மாதா, தெய்வ மாதா. தேசத்தைத் தெய்வமாகக் கண்ட ஒரு பாரம்பரியம் நமக்கு உண்டு. சுதந்திரத்துக்குப்

பிறகு அரசியல் ஒரு நல்ல தொழில். பட்டணத்தில் பால் வியாபாரம், சாராய வியாபாரம், பள்ளிக்கூட வியாபாரம் செழித்து வளர்வது போல் அரசியல் தொழிலும் செழித்து வளர்கிறது. எப்போது ஒரு காரியம் தொழிலாகப் பரிணமிக்கிறதோ, அப்போது அதற்கென்று சில வழிமுறைகள் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. அதில் ஒன்றுதான், சாம்ராஜ்ய அரசியல், சமையல் அறைக்குப் போய் இருப்பதும்...”

“புரிகிறது... அப்படியானால் யாரைப் போடுவது?”

“அம்மாவைப் பாருங்கள், அவர் வழி சொல்வார். எனக்கென்னமோ மயில்சாமியைத்தான் அந்த அம்மாள் அமைச்சராகப் போடும் என்று நினைக்கிறேன்.”

“மயில்சாமி முதல்வரின் தோப்புக் குத்தகைக்காரர் அல்லவா? அவரா அமைச்சர்?”

“ஏன் குத்தகைப் பணத்தை மிகவும் ஒழுங்காகக் கொடுக்கிறவர் ஆயிற்றே அவர். செய்யும் தொழிலில் கறாராக இருப்பது அவர் பிற தொழிலுக்குத் தகுதியுடையவர் என்பதைப் புலப்படுத்தவில்லையா?”

“இப்படி ஒரு ‘ஆங்கிள்’ அந்த விஷயத்துக்கு இருப்பது இப்போதான் எனக்குத் தெரிகிறது.”

முத்தாய்ப்பாக ஆராவமுது சொன்னார்.

“ஆகவே, மயில்சாமியையே போட்டு விடுங்கள்.”

“சரி. கோவைக்கு யாரைப் போடலாம் என்று நீங்களே சொல்லி விடுங்கள்.”

“பார்த்தீர்களா? இதுதானே வேண்டாம் என்கிறது. என்ன இருந்தாலும் நானும் ஒரு ஜோஸ்யக்காரன்தானே ஏதோ எனக்குத் தெரிந்ததை நான் சொல்கிறேன். அது உங்கள் கருத்தாக இருந்தபோதும், என் வயதை உத் தேசித்து ஏதோ புதிதாகக் கேட்பது போல கேட்கிறீர்கள். அது உங்கள் பெருந்தன்மை. அதற்குமேல் நான் இடம் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. பழமொழி சொல்வார்

கனோ. ஏதோ ஒரு மிருகம், கிட்டே வா என்றால், எட்டி-
முகத்தை நக்குமாமே, அது மாதிரி நடந்துக்கலாமா,
தான்.”

ஆராவமுது அடக்கத்தால் இதைச் சொல்லி விட
வில்லை. அடக்கமும் அவருக்கு உரிய குணம் என்று நம்ப
வும் முடியாது. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர் தாடையைப்
பிடித்துக் கொண்டு கெஞ்சவேண்டும் என்று அவர் எதிர்
பார்த்தார் என்பதே உண்மை.

“நீங்கள் அப்படியெல்லாம் சொல்லிவிடக் கூடாது...
எதையோ மனசுக்குள் வைத்துக் கொண்டு பேசுகிறீர்
கள்.”

“இல்லை கண்ணா, கோவையைப் பிரதிநிதித்துவப்
படுத்தப் போவது யாரு?”

“பழனிச்சாமி தான்.”

“நல்ல சாய்ஸ்...” என்றார் எதையோ யோசித்தார்.

“என்ன யோசனை...”

“நீங்கள் சொன்ன ஆள் நல்ல பையன் தான். இருந்
தாலும்...”

“சொல்லுங்கள்.”

“அந்தப் பையன் ஒரு கம்யூனிஸ்ட் மாதிரி பேசு
வானாமே... நல்லமுத்து கவுண்டருக்கு அவரைப் பிடிக்
காதே...”

“நல்லமுத்துக் கவுண்டர் யார்?”

“சுருக்கமாகச் சொன்னால் முதலமைச்சரின் பணப்
பெட்டி, தேர்தல் என்று வந்தால், அல்லது பணத்தேவைக்
குப் பெட்டி பெட்டியாக பணம் தருபவர் அவர். அவருக்
குப் பிடிக்காத ஒன்று மேலிடத்துக்குப் பிடிக்காதே...”

கிருஷ்ணமூர்த்திக்குச் சொர சொரவென்று வந்தது.

“அப்படியானால்?”

“முகமது மியானைப் போடுங்கள்.”

“அவர் யாரென்றே எனக்குத் தெரியாதே...”

“பக்கத்து வீட்டுக்காரராலும் கூட அறியப்படாதவர்கள் எல்லாம், கட்சித் தலைவராய், மந்திரியாக ஆவதில்லையா? மியானைக் கவுண்டருக்குப் பிடிக்கும். மியான் மந்திரியாவது, கவுண்டரே மந்திரியாவது போல. தவிரவும், சென்னையிலேயே கவுண்டருக்குப் பதினைந்து வீடுகள் இருக்கின்றன.”

“இருக்கட்டுமே. அதனால் நமக்கென்ன?”

“புரியாமல் பேசாதீர்கள். அதில், அடையாறில், கடலைப் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிற ஒரு பெரிய பங்களா உங்களுக்கு அன்பளிப்பாகக் கிடைக்கும். இப்போது அந்த வீட்டை ஷூட்டிங்குக்கு வாடகைக்கு விடுகிறார்கள். எப்படிப் பார்ந்தாலும் நாற்பது பெரிய ரூபாய்க்குத் தேறும்.”

“அவ்வளவு பெரிய வீட்டை அன்பளிப்பாகப் பெற்றால். அதற்கு நிகராக நாம் ஏதாவது செய்ய வேண்டுமே...”

ஆராவமுது கை தட்டினார்.

“இப்போதான் நீங்கள் அரசியல்வாதியாகி இருக்கிறீர்கள். என் வாழ்த்துக்கள்.”

அவரே தொடர்ந்தார்.

“அந்தக் கவலை உங்களுக்கு வேண்டாம். அவரே விதைப்பார். அவரே அறுப்பார். அவர் ஆளை அமைச்சரவையில் போட்டு விடுங்கள். அது போதும் அவருக்கு.”

“சரி அப்படியே. செய்வோம். தஞ்சாவூரையும் முடித்து விடுங்கள். நீங்களே.”

“இதுதானே வேணாம். நான் என்னத்தைச் சொல்றது? கட்சியோட கலை இலக்கியப் பிரிவுச் செயலாளர் செண்பகா, முனிரத்தினத்தைப் போட

வேண்டும் என்கிறார். இப்போது, செண்பகா, முதல்வரோட ரொம்ப மரியாதைக்கும் நெருக்கத்துக்கும் உரியவங்கன்னுதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே. நீங்க ஒன்று செய்யுங்க. தஞ்சை மாவட்டத்துக்குச் செண்பகா பெயரையே போட்டுடுங்க. முதல்வர் அந்த அம்மாவுக்கு மந்திரி சபையிலே பதவி கொடுக்க விரும்பலை. அவர் முனிரத்தினத்தைத்தான் போடுவார். ஆனா, செண்பகா வோடா பெயரைச் சிபாரிசு செய்யறதின் மூலமாக, நீங்க செண்பகா, மற்றும் முதல்வர் இரண்டு பேரோட மரியாதையையும் அடைஞ்சிடுவீங்க. அது பெரிய லாபம் உங்களுக்கு. பணம் மரியாதை இரண்டையும் எப்போ வேண்டுமானாலும் சம்பாதிக்கலாம். முதல்வர் மனசில் இடம் பிடிப்பதுதான் இப்போதைக்கு மிகவும் முக்கியம்.

“நீங்கள் சொல்வது மிகவும் சரி.”

கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர் சொன்ன பெயர்களையே எழுதிப் பட்டியலை முடித்தான்.

ஆராவமுதுவும் அவனும் காப்பி அருந்தினார்கள். அவன் கேட்டான்.

“ஒரு விஷயம்?”

“கேளுங்கோ...”

“இந்தப் பட்டியலில் இந்தப் பெயர்களைச் சேர்ப்பதில் உங்களுக்கு என்ன லாபம்?”

ஆராவமுது அரைக் கண்ணை முடித் தவம் செய்பவர் போன்று அமர்ந்திருந்தார்.

“என் பெண்கள் இரண்டு பேரையும் கரை ஏற்றி விடுவேன்.”

“புரியவில்லை.”

“ஒவ்வொருத்திக்கும் ஒரு லட்ச ரூபாய் செலவு செய்து கல்யாணம் முடிப்பேன்.”

“புரியவில்லை.”

“கவுண்டர், மற்றும் நான் சொன்ன இரண்டு புதிய மந்திரிகளும் பணம் கொடுப்பார்கள். பேரமும் அப்படித் தான்,”

“முதல்வர் ஒத்துக் கொண்டால் சரி. பட்டியலில் பெயரை மாற்றினால்...?”

“அவரை அவர்கள் ஏற்கெனவே சந்தித்து, எல்லாம் முடிந்து விட்டது.”

“எனக்கு வீடு மட்டும். அப்படித்தானே? எனக்கு அது போதும்...”

“வீடு...அப்புறம் விநோதினி...”

“சார். உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“முதல்வர் சொன்னார்.

“முதல்வர்...”

“ஆம். அவர் விநோதினியை அரசியலுக்கு அழைத்தார். அவள் மறுத்து விட்டாள். ‘அரசியல் பிடிக்காது. எனக்கு கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பிடிக்கும்’ என்று அவள் அவரிடம் சொல்லியிருக்கிறாள்.”

விநோதினி நினைவு வந்ததும் அவன் உணர்ச்சி வயப் பட்டான்.

“நான் டில்லி போக வேண்டும்.”

“நாளை போவதாகத்தான் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறதே...”

“யார், யார்?”

“முதல்வரும், நீங்களும்...”

கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆச்சரியத்தில் ஆழ்ந்தான்.

முதல்வரைத் தமிழ்நாடு இல்லத்தின் தனியறையில் ஓய்வெடுக்க விட்டு விட்டு வெளியே ஹாலில் போட்டிருந்த பிரம்பு நாற்காலி ஒன்றில் வந்து அமர்ந்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

“முதல்வர் ஓய்வெடுக்கிறார். வெளியே வர இன்னும் இரண்டு மணி நேரமாவது ஆகும். நீங்கள் வேண்டுமானால், உங்கள் அறைக்குச் சென்று குளித்து உடை மாற்றிக் கொடு வாருங்களேன்...”

உள்துறைச் செயலர் ராமசாமியைப் பார்த்துச் சொன்னான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

“போகிறேன்” என்றபடி அமர்ந்திருந்தார் அவர்.

“என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?”

“மத்தியம் பிரதமருடன் பேசும் போது, மத்திய மாநில உறவைப் பற்றி, அண்மையில் நம் முதல்வர் பேசிய பேச்சைக் குறித்து ஏதேனும் விளக்கம் கோரக்கூடும். முதல்வர் தம் மனசுக்குள், திட்டவட்டமாக எந்தவிதமான கருத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்று கூறமுடியுமா?”

டில்லிக் குளிர் காலை எட்டு மணிக்கு மேலும் நடுக்கிக் கொண்டுதான் இருந்தது. தன் கைப்பையில் இருந்த வெளிநாட்டுச் சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு சிகரெட் பெட்டியை உள்துறைச் செயலாளரிடம் நீட்டினான். அவர் நன்றி சொல்லி மறுத்தார். பிறகு கிருஷ்ணமூர்த்தி சொன்னான்.

“மத்திய மாநில உறவு குறித்து நம் முதல்வர், ‘உறவுக்குத் தோள் கொடுப்போம். உரிமைக்குக் குரல் கொடுப்போம்’ என்ற கருத்தை வைத்திருப்பதாகச் சொல்

லுங்கள். அரசியலைப் பொறுத்த வரை, ஒவ்வொரு பிரதேசமும் மக்களுடைய மனப்பான்மைக்கும் எதிர் பார்ப்புக்கும் ஏற்ற மாதிரிதான் இயங்க முடியும். தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை, மக்கள் மத்திய அரசின் மேல் எப்போதும் குறை காணும் மாநில அரசைத் தான் விரும்புகிறார்கள். ஆகவே, மக்கள் அபிப்பிராயத்தைச் செயல்படுத்த நாங்கள் அப்படித்தான் பேசுவோம். அதை 'சீரியசாக' எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம் என்று சொல்லுங்கள். தமிழ் நாட்டில் மட்டும்தான் நாங்கள் எதிர்க்கட்சியைப் போல் இயங்குவோம். டில்லிக்கு வந்தால் நாங்கள் சகோதரக் கட்சியைப் போலத்தான் நடந்து கொள்வோம்."

உள்துறைச் செயலாளர் ராமசாமிக்கு இந்தத் தகவல் போதுமானவையாக இருந்தன. அவர் சந்தோஷத்துடன் குளிக்கச் சென்றார்.

கிருஷ்ணமூர்த்தியின் மனம் முழுக்க விநோதினியே நிறைந்திருந்தாள். அவளுக்குப் போன் செய்து அன்று இரவே அவளைச் சந்தித்துப் பேச வேண்டும் என்று அவன் முடிவு செய்து கொண்டான். முதல் அமைச்சர், உள்துறை அமைச்சரைச் சந்திக்கப் போகும் நேரத்தில், அவன் அவளைச் சந்தித்து வந்து விடலாம் எனத்திட்டமிட்டான். முதல்வரின் பி. ஏ. யை அழைத்து, "இன்று இரவு நிகழ்ச்சியை ஒழுங்கு செய்து கொண்டு விட்டீர்கள் அல்லவா?" என்று கேட்டான்.

"ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டேன், சார்..."

"முதல் நிகழ்ச்சியை என்னவாக அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?"

"இரவு எட்டு மணிக்கு உள்துறை அமைச்சருடன் உரையாடல். பிறகு உணவு."

"என்ன உணவு?"

“கெண்ணடை மீன் குழம்பு, நெத்திலிக் கருவாடு வறுவல், கோழி சுக்கா வறுவல், ஆட்டுக் கறி மிளகு ரோஸ்ட், சாம்பார், ரசம், தயிர், மோர், நெய், எலுமிச்சை ஊறுகாய், அப்புறம் சுக்கு, ஏலம் போட்ட டி.”

கிருஷ்ணமூர்த்தி யோசித்தான். ஏதோ ஒன்று குறைவது மாதிரி பட்டது. நினைவுக்கு வந்தது.

“ரைட்...வத்வக் குழம்பை மறந்து விட்டீர்களா?”

பி. ஏ. கையை உதறிக் கொண்டு, “சாரி சார்.... ஏற்பாடு செய்து விடுகிறேன்” என்றார்.

“ஆமைச்சர்களோடு முதல்வர் பேச வேண்டிய விஷயங்களில், ஒன்றிரண்டை மறந்தாலும், நாளை மனுநாள் பேசிக் கொள்ளலாம். மெனுவில் ஒரு ஐட்டம் குறைந்தாலும் முதல்வர் ‘முட்’ அவுட்டாகி விடும். ஞாபகம் இருக்கட்டும்.”

“புரிகிறது சார்.”

கிருஷ்ணமூர்த்தி தொலைபேசியின் அருகே அமர்ந்தான். இந்தியர்களுக்கு இரத்த அழுத்தம் வர தன்னால் இயன்ற சேவை செய்து கொண்டிருக்கும் மத்திய அரசு நிறுவனம் தொலைபேசி இலாகா என்று ஒருவர் சொன்னது அவன் நினைவுக்கு வந்தது. அலுப்பின் உச்சியில் அவன் இருக்கும் போது, அந்த நம்பர் கிடைத்தது.

“மிஸ் விநோதினியுடன் பேச வேண்டுமே.”

எதிர்முனை அவனைக் காத்திருக்க வேண்டியது. படபடக்கும் உள்ளத்துடன் அவன் காத்திருந்த வேளையில் “ஹலோ...நான் விநோதினி. யார் பேசுவது?” என்று எதிர்ப்புறத்திலிருந்து அவனுக்கு உயிர் வந்தது.

“காலாற நடக்க இந்த டில்லி மாதிரி இடம், இந்தத் தேசத்தில் வேறு எங்கு இருக்கிறது...” என்றான்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி. கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் புற்களாகவே இருக்க, வெகுதூரத்தில் தெரியும் சிவப்பு வண்ணம் அடிக்கப்பட்ட கட்டடங்களும், எப்பொழுது இங்கு வந்தாலும் அவனுக்கு மிகுந்த இன்பதைத் தரும் அனுபவமாகவே இருக்கும்

“ஒருத்தாரையொருத்தர் இடித்துக் கொண்டு, ஒருவர் வியர்வையை மற்றவர் சுவாசித்துக் கொண்டு...என்ன மெட்ராஸ் வாழ்க்கை?”

“எனக்கென்னவோ, அப்படிக்கசகசவென்று இருக்கும் திருவல்லிக்கேணி சந்துகள்தான் பிடித்திருக்கின்றன, கிருஷ்ணமூர்த்தி! என்ன சுகாதாரக் குறைவு இருந்தாலும், அந்த வாழ்க்கையில் ஒரு ஜீவன் இருக்கிறதே! இந்த டில்லியில் நான் வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. சோற்றுக்கு உழைக்கவேண்டித் தானே இருக்கிறது; ஏதோ பெரிய கல்லறைக்குள் குடிவந்துவிட்டது போல் எனக்கு இந்த டில்லி வாசம் தோன்றுகிறது. ஜீவனற்ற மண்ணும், இயந்திரமான மனிதர்களும்...என்ன வாழ்க்கை இது? நாலாவது ஃப்ளோரில் குடியிருந்து கொண்டு, வாசல் கோலம் போடத் தவறாத மாமி ஒரு சின்னம் என்றால், சாயங்காலம் மைக்கேல் ஜாக்ஸன் பின்னணி இசையோடு காக்டெயில் அருந்தும் அதே மாமி மற்றுமொரு சின்னம் இங்கே! காலையில் சுப்ரபாதமும், மாலையில் மெடோனாவும், விசித்திரமாய் இல்லை? இது தான் இந்தியக் கலாசாரமா?”

“நான் போன் பண்ணும் போது, உங்களுக்குப் பின்னணியாக ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறதே, ஒரு பெண் குரல், அது யார மெடோனாதானே?”

“அவளேதான். ‘இந்தப் பௌதிக உலகத்தில், நான் ஒரு பௌதிகவாதியாகவே இருக்க விரும்புகிறேன். பையன்கள் என்னை அணைத்துக் கொள்ளவும், முத்தம் தரவும் விரும்புகிறார்கள். ஆனால், நான் யாரையும் அனுமதிக்கவில்லை...’ அப்படின்னு தொடங்குகிற ஒரு பாட்டு

ரொம்பவும் நல்ல பாடகி, கிருஷ்ணமூர்த்தி. நீங்கள் அவளைக் கட்டாயம் கேட்கவேண்டும். எனக்கு இந்த டில்லிக் குளிரிலும், வெயிலிலும் அவள் ஒரு நல்ல துணை.”

“இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு இந்த டில்லியில் இருக்கத்தான் வேண்டுமா?”

“ஒரு கதை சொல்லட்டுமா? பிரிட்டிஷ் பேரரசி விஜயம் செய்யவேண்டிய ஓர் இடத்துக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தார். வாகனத்திலிருந்து இறங்கிக் கொஞ்ச தூரம் நடக்க வேண்டியிருந்தது. நடந்தார். ஓர் இடத்தில் மழை நீர்க் குட்டையாய்த் தேங்கியிருந்தது. அரசியா ருடன் நடந்து கொண்டிருந்த சர். வால்டர் ராலே என்ப வர் தன் விலை உயர்ந்த மேல் கோட்டைத் தரையில் போட்டு, அந்த நீர்க் குட்டையை மறைத்தாராம். அரசி யார் ராலே தமக்குச்செய்த அந்த வீசுவாசமிக்க பணிக்குப் பதிலாக, அடுத்த அரை மணியில் அவரை மிக உயர்ந்த பதனியில் அமர்த்தினாராம். அதற்குப் பிறகு, பெரிய மனிதர்களை மகிழச் செய்து சௌகரியங்களை அடையும் வேலைக்கு ‘ராலே முறை’ என்ற வழக்கே ஏற்பட்டு விட்டது, கிருஷ்ணமூர்த்தி?”

“இந்தக் கதையை என்னிடம் எதற்காகச் சொல் கிறீர்கள்?”

“வாழ்க்கையில் இரண்டு விதங்கள் இருக்கின்றன. பிறரை நைச்சியம் செய்து வாழ்தல்; உழைத்து வாழ்தல். எனக்கு முன்னது பிடிப்பதில்லை.”

“ஆக, என் வாழ்க்கை பிறரை நைச்சியம் செய்வது என்கிறீர்கள்.”

“ஆம். முதல்வரை. அப்புறம் பிற அமைச்சர்களை அப்புறம். அமைச்சர்களை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கும் பெரிய மனிதர்களை... அதன் மூலம் அடையாற்றில் பங்களா. பாங்க்கில் பணம். நமக்கு முடியாதப்பா, இதெல்லாம்!”

“உங்களுக்கு எப்படித் தெரிகிறது. இந்த சங்கதிகள் எல்லாம்.”

“நான் ஒரு துப்பறியும் சாம்பி. தெரியுமா?” அவர்கள் சிரித்தார்கள்.

இரவு, எந்த இடத்திலும் அழகியதுதான். நிலவும் அழகியதுதான். வெறும் தரையில் பொழிந்தாலும், காட்டில் பொழிந்தாலும், காதலர்களின் மேல் பொழிந்தாலும், நிலவு ஒரு தன்மையுடையதாகத்தான் இருக்கிறது.

கிருஷ்ணமூர்த்தி சொன்னான்.

“எனக்கு உங்களைப் பிரிந்திருக்க முடியவில்லை விநோதினி. காதுகளுக்குள் ஒரு கடல் வந்து புகுந்து கொண்ட மாதிரி இருக்கிறது, இரவுப்பொழுதுகளில். அது கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பரவி, இருதயத்துக்கும் வருவது மாதிரி இருக்கிறது. உங்களை நினைத்துக் கொண்டுநான் அழுகிறேன். ஏன் என்று எனக்கே விளங்கவில்லை. பற்பசையை குச்சியில் வைத்துக்கொண்டு திக்பிரமைகொண்டு நிற்கிறேன். சர்ப்பிட்ட அடுத்த ஐந்து நிமிஷங்களுக்குள் என்ன சர்ப்பிட்டேன் என்பதே மறந்து போய் விடுகிறது. ஏன் இந்த அவஸ்தை?”

“இந்த இனிய அவஸ்தைக்குப் பெயர்தான் பெயர். காதல், கிருஷ்ணமூர்த்தி.”

“உங்களுக்கு அப்படியெல்லாம் தோன்றுவதில்லையா?”

“ஏன் இல்லை? இதோ பாருங்கள்.”

விநோதினி தன் கைப் பையைத் திறந்து, ஒரு சின்ன டயரியை வெளியே எடுத்தாள். ஒரு பக்கத்தை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்தாள். விளக்குக் கம்பம் ஒன்றின் கீழ் நின்று அவன் அதைப் படித்தான். சின்னச் சின்ன எழுத்துக்களில் அவள் இதை எழுதியிருந்தாள்.

இன்று காலையிலேயே சூரியன் மிகக் கடுமையாகக் காய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அவருக்கு வியர்க்கும். துன்பம் தரும். சூரியனே! உன் கடுமையைக் கொஞ்சம் குறைத்துக் கொள்.

கார்களும், லாரிகளும் தெருவில் மந்தை மந்தையாக ஊர்ந்து கொண்டு, பெட்ரோல் புழுதியை வாரி இறைத்துக் கொண்டு போகின்றனவே! ஐயோ! அவருக்கு இந்தப் புகை துன்பம் தரக் கூடுமே! அவர் இருக்கும் தெருக்களிலாவது இந்த வண்டிகளை அனுமதிக்காமல் இருக்கச் சட்டம் ஒன்று கொண்டு வந்தால் என்ன...?

பலப்பல பக்கங்களில் அவள் இதை எழுதியிருந்தாள். காதல் வேகம், அந்தப் பக்கங்களில் நெருப்பு வரிகளாக விழுந்து கையைச் சுட்டது.

“இந்த ‘அவர்’ யார், விநோதினி?”

“ஊகியுங்கள்.”

“சொல்லட்டுமா?”

“சொல்லுங்களேன்.”

“அது நான்தானே?”

அவள் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள் அதில் ஒப்புதலும் ஆதரவும் மிகுந்து இருந்தது.

“நாம் ஒரு படகில் பயணம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம், விநோதினி. அப்படி இருக்கையில் ஏன் இந்தச் செயற்கைப் பிரிவு? ஏன் இப்படி ஒருவரையொருவர் ஹிம்சித்துக் கொண்டு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்? இந்தக் கண்ணாமூச்சி ஆட்டம் இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு? இது தேவைதானா?”

தெருக்களில் மரங்களுக்கும், மர நிழல்களுக்கும், கொத்துக் கொத்தாய் இருட்டுகளுக்கும் பஞ்சம் இல்லை. ஒரு மரத்தின் கீழ் அவர்கள், சாவி நின்று போன பொம்மைகள் மாதிரி நின்றார்கள். அனிச்சையான

நிறுத்தம் அது! அவள் அவன் தோள்களைப் பற்றி தன்பால் இழுத்து. அவன் உதடுகளில் இளம் சூடாக முத்தம் ஒன்று அளித்தாள்.

முதுகு சிலிர்த்தது அவனுக்கு. ஒரு நூறாண்டு அவளுடன் வாழ்ந்ததுபோல் ஓர் உணர்வு அவனுக்கு ஏற்பட்டது. ஒற்றை முத்தத்துக்கு இவ்வளவு பெரிய சக்தி உண்டா என்ன? அந்த ஸ்பரிசத்துக்கு அந்தச் சக்தி உண்டு. அந்த வீச்சில், மாமலையும் கடுகாவது இயல்பு தான். 'உலகத்தில் இதுகாறும் ஏற்பட்ட யுத்தங்களில், மிகப் பலமான யுத்தங்கள் பெண்கள் காரணமாகவே ஏற்பட்டவைதான்' என்று ரஜனீஷ் சொல்கிறார்...உலகம் அவர்கள் இருவருக்கு மாத்திரமே உருவாக்கப்பட்ட வீடு மாதிரி இருந்தது அவர்களுக்கு.

"தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து விடுங்கள், விநோதினி. என்னால், உங்களுக்கு நல்ல வேலையாக ஏற்பாடு செய்து தர முடியும். தவிரவும்..."

"தவிரவும்..."

"நம் எதிர்காலத்தையும் ஒழுங்கு செய்து கொள்ள லாம்."

"அது சாத்தியம் இல்லை, கிருஷ்ணமூர்த்தி! நீங்கள் ஒரு பேராசிரியராக, ஒரு பெட்டிக் கடை வைத்திருப்பவராக, அதாவது உங்கள் காலை ஊன்றி, உழைத்துச் சம்பாதித்து வாழத் தொடங்குங்கள்! அப்படி நீங்கள் வாழத் தொடங்குகிற அந்த முதல்நாள், நான் உங்களுடன் இருப்பேன்...இது சத்தியம்..."

அந்த இருட்டிலும் அவள் கண்கள் மின்னின.

அவன் செயலற்று நின்றான்.

“இன்னாப்பா, கிருஷ்ணமூர்த்தி! இன்னிக்குச் சாயங்காலம் ஏதாவது வேலை இருக்கா உனக்கு?” என்றார் அமைச்சர். வெளியே புறப்படும் கோலத்தில் இருந்தார். அவர், சுருட்டை முடியைச் சீவியிருந்தார். அதிவெள்ளையில் இருகறை வேஷ்டியும், தோளில் மடித்துப் போடப்பட்ட சால்வையுமாக இருந்தார் அவர். வீட்டில் இருக்கையில், மடித்துக் கட்டப்பட்ட கைலியும், பனியனும் தான் அவர் ஆடையாக இருக்கும். எப்போதும் எங்கோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் கண்கள் அவருக்கு. அது இயற்கை அவருக்குத் தந்திருக்கும் கொடை என்றே அவர் நினைத்தார். எதைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறார் என்றே யாரும் கண்டுகொள்ள முடியாத கண்கள் அவருக்கு.

“எதுக்கு சார் கேக்கறீங்க? எனக்கொரு வேலையும் இல்லை” என்றான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

“அப்போ, என்னுடன் வா. ஏதோ ஒரு பள்ளிக் கூடத்தில் ஆண்டு விழா நடக்கிறது. நான் பரிசு கொடுத்து மாணவர்களைப் பாராட்டிப் பேச வேண்டியிருக்கிறது. உனக்கும் பொழுது போகும். ஏதோ என்னிடம் பேச வேண்டும் என்றாயே, அதையும் பேசி முடித்து விடலாம். என்ன, வருகிறாயா? ஏம்பா, எங்கே அந்த செக்ரடரி? அந்தக் கூட்டத்திலே நான் பேச வேண்டியதைத் தயார் பண்ணிட்டியா?”

கிருஷ்ணமூர்த்தி அவருடன் புறப்பட வேண்டியதாகி விட்டது. உதவி கோரி யாரிடம் போனாலும், அவர் விருப்பப்படி இயங்குவதுதானே, மாபு? தவிரவும், அவன் மேற்கொண்டிருக்கும் வேலை, விநோதினி சம்பந்தப் பட்டது அல்லவா?

அது ஒரு தனியார் பள்ளிக்கூடம், தலைநகரில் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் வியாபாரங்களில், சாராயத்துக்கு அடுத்தபடியான வியாபாரம். குறுகிய காலத்தில் வியாபாரம் குடுபிடித்து, இரண்டு மூன்று இடங்களில் பள்ளிக்கூடத்தின் கிளைகளைத் திறந்திருந்தார்கள் அவர்கள். ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் குழுமி இருந்த அந்தக் கூட்டத்தில், பேச்சு, பாட்டு, விளையாட்டு போன்ற துறைகளில் சிறந்தவர்களுக்கு அமைச்சர் பரிசுகள் வழங்கினார். “பேச்சுப் போட்டியில் வெற்றி பெற்ற மாணவர்களைப் பேச்சுச் சொல்லுங்கள், பார்ப்போம்” என்று கேட்டுக் கொண்டார் அமைச்சர். ‘காசு கொடுத்துச் சூனியம் வைத்துக் கொள்வது’ என்பார்களே, அது போன்று அமைந்து விட்டது அது.

பேசு வந்த இளைஞனுக்குப் பதினேழு அல்லது பதினெட்டு வயது இருக்கும். களையான முகம். மேடையில் அவன் தாவி ஏறிய பாங்கே அவனது இளமையை உற்சாகத்தை வெளிப்படுத்துவதாய் இருந்தது. மைக்கின் முன் கம்பீரமாக அழகாகச் சென்று நின்றான் அவன். ஆகாயத்தில் ஆசனம் போட்டு அமர்ந்திருப்பவன் போல, அவன் கூட்டத்தைப் பார்த்துப் பேசத் தொடங்கினான்.

“என் அன்புக்கும், தோழமைக்கும், நம்பிக்கைக்கும் உரிய மாணவ சமுதாயமே! உனக்கு முன் நான் ஒரு கருத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு விடைபெறுகிறேன். உங்களில் பலர் பல அரசியல் இயக்கங்களில் பங்கு கொண்டிருக்கிறீர்கள். அது உங்கள் உரிமை! அதில் தலையிட நான் தயார் இல்லை. எனினும், உங்களின் தலைவர்கள் உங்களைக் கருவேப்பிலைகளைப் போல, காரியம் ஆக, கொடி பிடித்துக் கோஷம் போட, ரகளை விளையாடப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்களே தவிர, உங்களுக்கு அவர்கள் செய்த உதவிதான் என்ன? படித்து வெளிவந்தபிறகு, உங்களின் தலையாய பிரச்சையாக இருக்கப்

போகிற வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்துக்கு இந்தத் தலைவர்கள் என்ன செய்தார்கள், என்ன செய்யப் போகிறார்கள்? இன்று, நாக்கில் தேனைப் பூசிக் கொண்டு இளைய நண்பர்களே என்று அழைப்பவர்கள், நீங்கள் அவர்களின் உதவி கோரி அவர்களின் அலுவலகத்துக்குச் சென்றால், அவர்கள் உங்களை ஆதரிப்பார்கள் என்று நினைக்கிறீர்களா? ஒருகாலும் இல்லை. அலட்சியமே செய்வார்கள். இதோ இங்கிருக்கும் அமைச்சரையே நாம் சென்று பார்த்து நம் கோரிக்கைகளைச் சொல்லச் சென்றோமே, என்ன நடந்தது? அரை நாள் காத்திருந்து, நாம் அலுத்த பிறகு ஒண்ணறை நிமிஷங்கள் அவர் நம் முடன் பேசினார். கோரிக்கைகளைக் கவனிப்பதாகச் சொன்னார். கவனித்தாரா? இல்லை. நம் கோரிக்கைகள் குப்பைத் தொட்டிக்கே சென்று விட்டன.

“மாணவ சமுதாயமே! ஒன்றை நினைத்துப்பார். ஒரு காலத்தில், மகாத்மா காந்தி என்றும், நேதாஜி என்றும், நேரு என்றும், சாஸ்திரி என்றும், ராஜாஜி என்றும், காமராஜர் என்றும் எத்தனை மாமனிதர்கள் வாழ்ந்தார்கள்? அந்த மகத்தான மனிதர்கள், முதலில் சொந்த வாழ்க்கையில் மகத்தானவர்களாக வாழ்ந்தார்கள். அப்புறம் அரசியல்வாதியாகத் திகழ்ந்தார்கள். அவர்களுக்கு வாழ்க்கைத் தருமம் இருந்தது. அந்த தருமம் அரசியலில் பிரதிபலித்தது. நம் காலத்தில், நமக்கு முன் உதாரணமாகத் திகழ்த்தக்க மனிதர் மாராயினும் இருக்கிறார்களா, என்ன? எனக்குச் சொல்லுங்கள். உங்கள் தலைவர்களுக்கு, அவர்கள் அரசியல்வாதிகள் என்பது தவிர வேறு அடையாளம் இருக்கிறதா? யாரோ சொன்னார்களே, அயோக்கியர்களின் கடைசிப் புகலிடம் அரசியல் என்று, அதை நான் மறுக்கிறேன். அயோக்கியர்களின் கர்ப்பப்பையே அரசியல்தான் என்று நான் உள்ளபடியே கருதுகிறேன்...”

ஆயிரம் மாணவர்கள் இரண்டாயிரம் கைகளைத் தட்டிப் பேரொலி எழுப்பினார்கள். அமைச்சர் முகம்

கிழக்கு வானமாய்ச் சிவந்து, கோபச் சூரியனைப் பெற்றெடுத்தது. அவர் எழுந்தார். தம் பாதுகாப்பான ருடன் தம் காரை நோக்கி விரைந்தார். பள்ளிக்கூடக் கரஸ்பாண்டென்ட்டும், பிரின்ஸ்பலும் அமைச்சரின் இரு பக்கமும், அஞ்சி புலியைக் கண்ட காட்டுவாசி மாதிரி பின் தொடர்ந்தனர்.

“சார்...சார்...அந்தப் பையன் அந்த மாதிரி பேசுவான் என்று எதிர்பார்க்கலை சார். போட்டியில் அவன் பேசினதே வேறே. தேசிய ஒருமைப்பாடு பற்றித்தான் அவன் பேசினான். பேமானி, இன்னைக்கு மாத்திப் பேசிட்டான். நான் அவனை டிஸ்மிஸ் பண்ணிடறேன். சார்...” என்றார் கரஸ்பாண்டென்ட். கட்சிக்காரரான அவர் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தது.

அமைச்சர், தம் காரில் போய் அமர்ந்தார். “வண்டியை எடுடா...” என்றார், டிரைவரிடம். ரொம்ப தூரம் வரும் வரை அவர் பேசவில்லை. அந்தச் சமயத்தில் பேசுவதும் அவ்வளவு சரியாக வராது என்று தோன்றிக் கிருஷ்ணமூர்த்தியும் மிக அமைதி காத்தான்.

“உம்.. அந்தப் பையன் பேரு என்ன?”

“எந்தப் பையன் சார்?” என்றார் முன்சீட்டி இருந்த அவர் பி. ஏ.

“மேடையில் தாறுமாறாகப் பேசினானே, அந்தப் பையன் தான்.”

“ஸ்டாலின் சக்திவேல் சார்...”

“ம். நினைச்சேன். அந்தப் பையன் கம்யூனிஸ்டா அதுவும் நக்ஸலைட்டா இருப்பானு நினைக்கிறேன். யோவ், பி. ஏ. போலீஸ்கிட்டே சொல்லி, அவனை வாட்ச் பண்ணச் சொல்லுயா, என்ன?”

“சரி, சார்.”

“நீ என்ன சொல்றே, கிருஷ்ணமூர்த்தி?”

“அவனை வாட்ச் பண்றதா இருந்தா, இந்த நாட்டில் இருக்கிற லட்சக்கணக்கான இளைஞர்களை நாம் வாட்ச் பண்ண வேண்டியிருக்கும். இந்த வயது வரம்புக்குள் இருக்கிற இளைஞர்கள், சற்றேறக் குறைய அத்தளை பேருமே. இந்த மாதிரி சிவப்புச் சிந்தனைகளோடுதான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இடத்தில் இருந்து பார்த்தால் அந்த உணர்ச்சிகளைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது...”

“என்னையா சொல்றே நீ? இந்த மாதிரி பயல்களை வளர விட்டால், நாளை நமக்கு ஆபத்து ஐயா. முளையிலேயே போலீசைக் கொண்டு கிள்ளி எறிய வேண்டாமா??”

“அது முடியாது சார். எந்த கொம்பன் வந்தாலும் நியாய உணர்ச்சிகளுக்கு, தார்மிக ஆவேசத்துக்கு யாரும் தடை போட முடியாது. ‘அஸ்தமிக்காத சூரியர்கள் நாங்கள்’ என்று கொக்கரித்தார்களே வெள்ளைக்காரர்கள், அந்த வெள்ளைக் கொக்குகளை எந்தச் சக்தி விரட்டியடித்தது? அந்தக் காலத்து இளைஞர்களின் தார்மிக ஆவேசம்தான் அதைச் சாதித்தது. அவர்களின் ரத்தம்தான்; அவர்களின் வியர்வைதான். இதை நாம் சௌகர்யமாக மறந்து விடக்கூடாது.”

“என்னமோ, போ. முதல்வருக்கு என்றால், அருமை யான ஐடியாவை எல்லாம் தர்றே. எனக்கு மட்டும்னா, என்னை அவமானப்படுத்தவறவனுக்கு ஆதரவா பேசறே...”

“சார். ஒன்று செய்யுங்களேன், அந்தப் பையனையே அழைத்துப் பேசிப் பாருங்கள். உங்களால் முடிந்தால், அவனை உங்கள் வழிப்படுத்துங்கள். இல்லையென்றால், நீங்கள் அவன் வழிப்படுங்கள்.”

அமைச்சர் அவனைக் கோபமாகப் பார்த்தார்.

“சரி...என்னமோ என்னிடம் பேச வேண்டும் என்றாயே, சொல்...” என்றார் அவர்.

“என் சிநேகிதி ஒருத்திக்கு, உங்கள் இலாகாவில் ஏதேனும் வேலை போட்டுக் கொடுக்க வேண்டும்.”

“என்ன குவாலிபிகேஷன்...”

“எம். ஏ. எம். ஃபில்.”

“பெண் இப்போ எங்கிருக்கிறாள்?”

“டில்லியில்.”

“யார். அந்த விநோதினியா?”

கிருஷ்ணமூர்த்தி திகைத்தான்.

“உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“முதலமைச்சர் ஒருமுறை இது பற்றி என்னிடம் சொன்ன ஞாபகம்.”

“என்னவென்று சார்?”

“கோகிலாவின் பெண் கொஞ்சம் சண்டித்தனம் செய்கிறவள். நம்மைக் கூட மதிக்காமல், பெற்ற தாயை மதிக்காமல், டில்லியில் போய் வாழ்கிறாள் என்று.”

“சண்டித்தனம் என்றால்?”

“நான் பிடித்த முயலுக்கு முன்றே கால் என்பது.”

“முதல்வருக்கு அது எப்படித் தெரிந்திருக்கக்கூடும்”

“அவள் அம்மா அது பற்றிப் பேசி இருக்கக்கூடும். ஒரு கூட்டத்தில் நம் கட்சியின் மாதர் பிரிவுக்கு அவளைக் கொண்டுவர அவர் விரும்பினார் என்பது எனக்குத் தெரியும். சரிப்பா! ஏதாவது கல்லூரியில், அல்லது தமிழ் வளர்ச்சித் துறை மாதிரி ஏதாவது, அமைப்பில் வேலை போட்டுக் கொடுக்கலாம். ஆனால் அவள் வரமாட்டாள். வீணாக உன் முக்கையும் உடைத்துக் கொண்டு, என் முக்கையும் உடைக்காதே!”

“முதலில் நீங்கள் வேலை போட்டுக் கொடுங்கள். அவளை இங்கு கொண்டுவருவது என் பொறுப்பு.”

அமைச்சருக்கு இரண்டு தோல்விகள் ஏற்பட்டன.

மாணவன் ஸ்டர்லின் சக்திவேலை அழைத்து அவர் பேசியதாகவும் அவன் அவரைத் தூக்கி எறிந்து பேசிவிட்டதாகவும், கிருஷ்ணமூர்த்திக்குத் தகவல் வந்தது. அவன் சொன்னானாம்:

“சார்...உங்கள் அரசியல், உங்கள் கொள்கை உங்கள் தத்துவம் இவற்றின் மீது எனக்கு ஒரு நயாபைசா அளவுக்குக் கூட மரியாதை கிடையாது. ஆகவே, நீங்கள் எனக்குத் தருவதாகச் சொல்லும் மாணவர் தலைவர் பதவி, கட்சியில் மாணவர் அமைப்பில் பதவி, எதுவும் எனக்குப் பொருட்டில்லை. உங்கள் கட்சியையும், உங்களைப் போன்ற கட்சி-மாறிகளையும் முகத்திரையைக் கிழித்து, மக்களுக்கு இனம் காட்டுவது தான் என் வாழ்நாள் லட்சியம்.”

கிருஷ்ணமூர்த்தி மகிழ்ச்சியடைந்தான். இளைய தலைமுறை அப்படி ஒன்றும் சோடை போய் விடவில்லை என்கிற நம்பிக்கை அவனுக்கு ஏற்பட்டது. ஆனால் அவனுக்குத் துயரம் தரும்செய்தி, விநோதினி அவனுக்குப் ஃபோன் மூலம் சொன்ன செய்திதான்.

இரவு அவனது வீட்டுக்குப் ஃபோன் வந்தது. அரை போதையில் அவன் இருந்தான். அவள் தெளிவாகச் சொன்னாள்.

“கிருஷ்ணமூர்த்தி! நீங்கள் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிக்கு என் நன்றி. வேலைக்கு ஆன உத்தரவு எனக்குக் கிடைத்தது. ஆனால் அதை என்னால் ஏற்க முடியாது. நான் தமிழகத்துக்கு வர ஆசைப் பட்டதும், உங்களிடம் சொன்னதும் உண்மைதான். ஆனால், அதன் அர்த்தம், உங்கள் கட்சி, கட்சிக்காரர்கள் உதவியை நான் பெற்றுக் கொள்வேன் என்பதல்ல! அப்படி நான் பெற்றுக் கொண்டால், அது உங்களை, உங்கள் கட்சியை, தத்துவத்தை நான் ஒப்புக் கொண்டதாகவே அர்த்தம். அந்தச் சமரசத்துக்கு நான் உடன்பட மாட்டேன். மற்றும் ஒரு விஷயம். எனக்குத் தமிழகத்தில் வேலை கிடைத்து

விட்டது. இடம் கன்னியாகுமரியில். வேலை, பொருளா தாரத்தில் மிகவும் குறைந்த மக்களுக்கு நடுவில் பணி. அது அரசுப் பணி அல்ல.”

கிருஷ்ணமூர்த்தியின் மனம் மிகவும் சோர்ந்து போயிற்று. தான் ஒரு முடிவை எடுக்கவேண்டிய கட்டாயத் தில் இருப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றியது.

21

“புயல், வெள்ளச் சேதம் என்று இயற்கையின் சீற்றத்தால் மக்கள் அவதிப்பட்டால் நம் ஆட்களுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷம் தெரியுமா, கிருஷ்ணமூர்த்தி சார்!” என்றார் கனிமன்னன் சுதிரேசன்.

“சந்தோஷமா..? என்ன சொல்கிறீர்கள்? மக்களில் ஒரு பகுதியினர் துன்பப்பட்டால் இதரர்களுக்கும் அது துன்பம்தானே? நாம் சகோதரர் அன்றோ?” என்றான் கிருஷ்ணமூர்த்தி அதிர்ச்சியுடன்.

“அப்படித்தான் பாரதி பாடி இருக்கிறார். ஆனால் நிவாரண நிதியிலிருந்து சுரண்டித் தங்கள் பைகளை நிரப்பிக் கொள்பவர்கள் சந்தோஷந்தான் படுகிறார்கள். அவர்கலெல்லாம் பாரதி மாதிரியா...? உள்ளும் புறமும் ஒன்றாக வாழ்ந்தவன் அல்லவா, கனி. பாண்டிச்சேரியில் அவர் இருந்த காலத்தில், ஒரு பெரிய புயல் சேதம் ஏற்பட்டது மக்களுக்குக் கஞ்சி காய்ச்சி ஊற்றும் பணியில் அவன் பங்கு கொண்டிருந்ததோடு, ஓய்ந்து விடவில்லை, தெரியுமா கிருஷ்ணமூர்த்தி. ஊரில் உள்ள மரங்கள் எல்லாம் முறிந்து விழ, காக்கை முதலான பறவைச் சாதி பலவும் செத்து வீழ்ந்திருந்ததாம். தெரு வெல்லாம் பறவைகளின் பிணங்கள், பாரதி என்ன செய்தான் தெரியுமோ? பெரிய குழி வெட்டி, அந்தப் பறவை களைச் கூட்டி அதில் அடக்கம் செய்தான். காக்கை குருவி

எங்கள் சாதி என்று அவன் பாடியது பொய் இல்லை. சும்மா கவிதை எழுதுவதற்காக அதை அவன் எழுதிவில்லை. அவன் என்ன வாழ்க்கை வாழ்ந்தானோ, அதுதான் அவன் கவிதை. அதனால்தான் அவன் மகாகவி. இன்னும் வாழ்கிறான். எங்களைப் போல், கவிமன்னன், கவிச் சக்கரவர்த்தி என்றெல்லாம் பட்டம் சூட்டிக்கொண்டு, ஊரை ஏமாற்றிக் கொண்டு, சினிமா இசையமைப்பாளர்களின் கார் கதவைத் திறந்து விட்டுக் கொண்டு சினிமாப் பாட்டு பாடி ஜீவிக்கிறவர்கள், வாழ்கிற காலத்திலேயே மறக்கப்பட்டு விடுவோம். எங்களுக்கு வரலாறு ஏது?"

கவிஞர் தம்மை மிகவும் நொந்து கொண்டார். அவர் நொந்து கொள்வது நியாயம்தான் என்று பட்டது கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு. காசுக்கு நாலு வீதம், இப்போதெல்லாம் சுலபமாகக் கிடைக்கக் கூடியது இந்த மாதிரி பட்டங்கள்தானே? எம். பில்., பி. எச். டி., பட்டமெல்லாம் கூட ரொம்ப மலிவாகக் கிடைக்கிறதே! ஆனால் என்ன? அவ்வப்போது தம்மை நொந்து கொண்டு, எதை விமர்சிக்கிறாரோ அந்த வாழ்க்கையையே வாழ்ந்து கொண்டும் சிறுமைப்பட்டுக் கொண்டுமிருந்தார் கதிரேசன். அண்மையில் கட்சியில் வந்து சேர்ந்திருந்த மூன்றாவது கவிஞர் அவர். பேச்சை மாற்ற வேண்டும் என்று நினைத்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

"சரி. ஏதோ, நம் தலைவரின் புரட்சிக் கொள்கைகள் பால் கவரப்பட்டு இந்தக் கட்சிக்கு வருவதாக அறிக்கை கொடுத்தீர்களே, எனக்கு மட்டும் சொல்லுங்கள். இந்தக் கட்சிக்கு வந்த உண்மையான காரணம் என்ன?"

"காரணத்தை உங்களுக்கு மட்டும் சொல்கிறேன். 'மொட்டு' பத்திரிகை தெரியுமல்லவா, அதுதான் நான் முன்னே இருந்த கட்சித் தலைவரின் பத்திரிகை அதில் தான் நான் அவ்வப்போது எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். தலைவரின் சொந்தப் பத்திரிகை என்பதால், சொந்தத்

தோடு கவிதை கொடுத்தால், போடுவார்கள் என்கிறீர்களா? பத்து கொடுத்தால் ஒரு கவிதை போடுகிறார்கள். தலைவரிடமே போய்ச் சொன்னேன். அவர் என்ன சொல்கிறார் தெரியுமா? 'உன் கவிதை தரமாக இருந்தால், தானே பிரசுரமாகும். என் சிபாரிசு தேவையில்லை' என்கிறார். எப்படி இருக்கு கதை?

“உடனே கட்சி மாறிவிட்டேன். ஏதோ நம் தலைவர் மாசத்துக்குப் பத்துக் கூட்டங்கள் ஏற்பாடு செய்து தருகிறார். மாசம் குறைந்தது இரண்டாயிரம் கிடைக்கிறது. பசி இல்லாமல் வாழ்க்கைச் சக்கரம் ஓடுகிறது என்று வையுங்கள்.”

“ஓகோ... உங்களுக்கும், உங்கள் பழைய கட்சித் தலைவருக்கும் ஏதோ தத்துவச் சிக்கல் என்றீர்களே, அது தானா இது?”

“போங்கள், கிண்டல் பண்ணாதீர்கள்.”

கதிரேசன் கிருஷ்ணமூர்த்தியைத் தேடி வந்ததின் காரணம் வேறு. கிருஷ்ணமூர்த்திக்காக ஓர் அறிக்கை எழுதிக் கொண்டு போய், பத்திரிகை அலுவலகங்களில் அவர் கொடுக்க வேண்டும். மேலிடத்து உத்தரவோடு வந்திருந்தார் அவர்.

“சரி. அறிக்கையை எழுதட்டுமா, கிருஷ்ணமூர்த்தி?” என்றார்.

“எழுதுங்களேன். எனக்கு ஒரு வருத்தம். எம். ஏ. படித்து, ஏகப்பட்ட தமிழ் இலக்கியங்கள் படித்து, அழகாக பேசவும் எழுதவும் தெரிந்த எனக்கு, ஓர் அறிக்கை எழுதத் தெரியாது என்று மேலிடம் நினைக்கிறதே, அதை என்ன சொல்ல?”

“சேச்சே. அப்படி இல்லை கிருஷ்ணமூர்த்தி! தமிழ் இலக்கியம் வேறு, அரசியல் வேறு அல்லவா? வார்த்தைகளை வெகு ஜாக்கிரதையாக பொறுக்கிப் போட்டு

அறிக்கை தயாரிக்க வேண்டும் அல்லவா? அதற்காகத் தான் நான் அனுப்பி வைக்கப்பட்டேன்.”

“சரி எழுதுங்கள்.”

கிருஷ்ணமூர்த்தி ஒரு பேப்பரை எடுத்துக் கொடுத்தான். கதிரேசன் தம் பையைத் திறந்து, தம் முன் கை அளவு தடியான பேனாவை எடுத்து எழுதத் தொடங்கினார். பரபரவென்று, ஏதோ மனப்பாடம் செய்த ஒரு பாடலைத் தாளில் எழுதுவது போல எழுதியது கிருஷ்ணமூர்த்திக்குக் கூட ஆச்சர்யத்தைத் தந்தது. எழுதி முடித்து அவனிடம் நீட்டினார் அவர்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி அதை உரக்க வாசித்தான்.

‘பழி ஓரிடம் பாவம் ஓரிடம்’ என்று தலைப்பு எழுதியிருந்தார் அவர். தொடர்ந்து, ‘தமிழகத்து நெல்விளைந்த பூமியைத் தரிசாக்கி, அந்நியக் கம்பெனி ஒன்றுக்கு நான் விற்றுப் பணம் பண்ணிக் கொண்டதாக, எதிர்க் கட்சித் தலைவர் பேசிக் கொண்டிருப்பதைத் தமிழர் அறிவர், அதோடு எதிர்க் கட்சித் தலைவர் லஞ்ச லாவண்யத்தில் ஊறித் திளைத்த லஞ்ச ஊழல் திலகம் என்பதையும் மக்கள் அறிவார்கள். அரசியல் வானில், ஒரு புதிய தாரகை போல நான் உருவாகி வருவது அந்த மனிதருக்குத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை என்பதே உண்மை. என் மீது சேற்றை வாரி வீசியிருக்கிறார். மடியில் கனம் இருந்தால்தானே வழியில் பயம்? என் அரசியல் வாழ்க்கை ஒரு திறந்த புத்தகம் யார் வேண்டுமானாலும் அதைப் புரட்டிப் பார்த்தலாம். மதுரை மாவட்டத்துச் சந்தனக் காடுகளை ரகசியமாக அழித்துச் சந்தன மரங்களை விற்று ஏராளமாகப் பணம் பண்ணிக் கொண்டேனாம். சந்தனத் தால் ஆன பொருட்களை அங்காடிகளில் பார்த்திருக்கிறேனே தவிர, சந்தனக் காடுகளை நான் பார்த்ததே இல்லை. மதுரை மாவட்டச் செயலாளர் திரு. தெய்வநாயகம் அவர்கள் மேற்படி நிலச் சொந்தக்காரர்கள்.

பலரிடம் உறவு வைத்துக் கொண்டதும், கொஞ்ச காலம் மர விற்பனை செய்ததும் உண்மை. அவர் என் உறவிர். உறவு, தாய் வழியில் வந்த ஒன்று. அது அரசியல் வழிப் பட்டது அல்ல! சி. பி. ஐ. இந்த ஊழலை விசாரிக்கப் போகிறதாம். உடன் விசாரிக்க வேண்டும் என்றே பிரதமரை நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். குற்றவாளிகள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களைத் தூக்கில் ஏற்றுங்கள். இதுவே என் கோரிக்கை. சூரியனைத் தன் உள்ளங் கையால் மறைக்கப் பார்க்கிறார்கள் என் அரசியல் எதிரிகள்! காலம் அந்தக் கோமாளிகளுக்கும் பதில் சொல்லத்தான் போகிறது. சத்தியமே வெல்லும். மகாகவி பாரதி சொன்னது போல, தருமத்தின் வாழ்வதனைச் சூது கவ்வும். தருமம் மறுபடியும் வெல்லும் என்று கூறித் தமிழக மக்களின் தாள் வணங்கி முடிக்கிறேன்.

படித்து முடித்து விட்டுக் கிருஷ்ணமூர்த்தி சொன் னான்.

“நன்றாக எழுதியிருக்கிறீர்கள். ஒரே பிரச்னை.”

“என்ன?”

“அனாவசியமாக மாமாவைக் காட்டிக் கொடுப்பது மாதிரி இரண்டு வரிகள் வருகின்றனவே, அதுதான் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.”

“உங்களுக்கு மகாபாரதக் கதை தெரியும் என்று நினைக்கிறேன். பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் போர் தொடங்க இருக்கிறது. சாமுத்திரிகா லட்சணம் அனைத்தும் அமைந்த சுத்த வீரன் ஒருவனைக் களப் பலியாக யார் கொடுக்கிறார்களோ, அந்தப் பக்கத்துக்கு ஜெயம் உண்டாகும் என்று தெரிகிறது. பாண்டவர்கள் அரவானைப் பலி கொடுக்கிறார்கள். சுத்த வீரன் அவன். அது மாதிரி, யாரேனும் ஒருத்தர் ஒரு காரியத்துக்குப் பொறுப்பு எடுத்துக்க வேண்டாமா? தெய்வ நாயகம் அந்தப் பொறுப்பை எடுத்துக் கொள்ளட்டுமே... நில

ஊழல், சந்தன மர ஊழல் என்று பெரிய பட்டியலையே கையில் வைத்துக் கொண்டு, 'இதுக்கு என்னய்யா சொல்றீர்னு' நம் முதலமைச்சரைப் பார்த்துப் பிரதமர் கேட்கிறார். நம் தலைவர் வேறு என்னதான் பண்ணுவார்? 'சி. பி. ஐ. அதை விசாரிக்கட்டும்' என்று பதில் சொல்லி விட்டு வந்து விட்டார். சி. பி. ஐ. உள்ளே நுழைந்தால், என்ன என்ன விவகாரமோ வெளியே வரும். ஒரு வடமொழிச் சுலோகம் தெரியுமா உங்களுக்கு? ஒரு குடும்பம் வாழணும்னா, அந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு நபரை பலி கொடுக்கலாம். ஒரு நாடு வாழணும்னா, ஒரு நகரத்தையே பலி கொடுக்கலாம்' என்கிறது அந்தச் சுலோகம்."

"இதில் சம்பந்தப்பட்டிருப்பது மாமா மட்டுமல்ல! கோகிலாவும், நானும், இன்னும் சில எம். எல். ஏ.க்களும்."

"இத்தனை பேர் பாதிக்கப்படறதுக்குப் பதிலா, ஒரே ஒரு தெய்வநாயகம் பாதிக்கப்பட்டால், அது தவறு ஆகாதே...!"

"துரோகம் என்று மக்கள் பேசுவார்களே என்றுதான் கவலை."

"மக்களுக்கு வேறு வேலை நிறைய இருக்கு கிருஷ்ண மூர்த்தி. அவ்வப்போது நாம் ஏதாவது பிரகாசமான வித்தை காட்டி, அவர்களை நம்மோடவே வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அடிக்கடி கண்டன ஊர்வலம். மாநாடு, உண்ணாவிரதம், நாடு தழுவிய போராட்ட வாரம் என்றெல்லாம் வித்தைகள் பட்டியல் நீள வேண்டும். மக்கள் சந்தோஷப்பட்டு விடுவார்கள். மக்களுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் என்ன வித்தியாசம்...?"

"இல்லைதான். கோகிலாவைக் கூட மேலிடம் ஓரம் கட்டுகிறதே, பார்த்தீர்களா?"

"பார்த்தேன். அது ஒரு ஸ்டண்ட். நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். கட்சியில் நான் எதையும் செய்ய

முடியும். செய்வேன். எவர் தலையையும் என்னால் சீவ முடியும். எவர் தலைக்கும் கிரீடம் சூட்ட முடியும் என்று முதல்வர் தம் கட்சிக்கும் நாட்டு மக்களுக்கும் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது, அடிக்கடி. அதோடு தான் பெண் சபலம் அற்றவர் என்றும் நிரூபிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதனால்தான், மேலிடம் கொஞ்ச நாளைக்கு அந்த அம்மையாரைத் தூக்கி மேலே வைக்கும். அதுவே அவரைத் தூக்கிக் கீழே போடும். இதெல்லாம்தான் நம் காலத்து அரசியல்.”

கவிமன்னன் கதிரேசன் புறப்பட்டார்.

“அயோக்கியப் பயலுக... இப்ப இந்த அறிக்கையை எடுத்துக்கிட்டுத் தலைவரைப் பார்க்கணும். அவர் அனுமதியோட, எல்லாப் பத்திரிகை ஆபீசுக்கும் போகணும். யார் யாரையோ கெஞ்சணும். சரியா அடுத்த மூணு நாளைக்கு வேலை இருக்கு. செலவுக்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய் தர்றான், ஆபீசிலே! அந்த அம்மா, கோடம்பாக்கத்துல கூட்டம் பேச வந்தா, சீரியல் லைட்டுக் கும், டியூப் லைட்டுக்கும், மேடை அலங்காரத்துக்கும் மட்டுமே லட்சம் லட்சமாகக் கொண்டு போய்க் கொட்டறான். உழைப்புக்கும். நேர்மைக்கும் எந்தக் கட்சியிலேயும் மரியாதை இல்லைன்னு ஆயிட்டுது...”

“இதைக் காரணமாக வைத்துக் கட்சி மாறிவிடா தீரும்...”

“ஊஹும்...மேலும் போறதுக்கு வேற எந்தக் கட்சி யும் இல்லையே....”

கவிமன்னன் போர்வையை ஒழுங்கு செய்து கொண்டு சென்றார்.

டெலிபோன் மணி சீராக அழைத்துக் கொண்டே இருந்தது, கிருஷ்ணமூர்த்தியை. விழித்துக் கொண்டான் அவன். ரிசீவரை எடுத்துச்சோம்பலுடன் காதில் வைத்துக் கொண்டு, மணியைப் பார்த்தான். மணி நூலரைக்கு மேல்.

“நான் கோகிலா பேசுறேன்.”

“சொல்லுங்கள்.”

“டில்லி போகிறேன்.”

“என்ன, ஏதாவது வேலையா?”

“ஏர்—போர்ட்டுக்கு வா சொல்றேன்.”

கோகிலா துண்டித்துக் கொண்டது தெரிந்தது.

அடுத்த ஐந்தாவது நிமிடம் அவன் தன் காரில் விமான நிலையத்துக்கு விரைந்து கொண்டிருந்தான்.

22

அன்பளிப்பாகக் கிடைத்த அந்த வீட்டின் மொட்டை மாடியில் கிருஷ்ணமூர்த்தி நின்றிருந்தான். அவனுக்கு நிறைய அன்பளிப்புகள் வரத் தொடங்கியிருந்தன. அவை சின்னவையோ, அற்பமானவையோ அல்ல. அடையாளத்தில் வீடு. வைரக் கற்கள் பதித்த நெக்லஸ். ரொக்கமாகக் கறுப்பில், சூட்கேஸில் வைத்த கற்றை தோட்டுக்கள் என்பது போன்ற அன்பளிப்புகள். மேலிடத்து. மூலமாகச் சலுகைகள் பெற நினைப்பவர்கள் கிருஷ்ணமூர்த்தியின் மூலமாகவே அதைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பது எழுதப்படாத விதியாகி விட்டிருந்தது. கதிர்சன் கூட அவனைக் கிண்டல் செய்வது போல, “புல்லுக்கு இறைத்த நீர் வாய்க்கால் வழி ஓடி நெல்லுக்கும் பாய்வது தான் நீதி” என்று சொன்ன அந்த வேடிக்கை அவன் நினைவுக்கு வந்தது.

மணி என்னவாயிற்று என்று அவனுக்குச் சரியாகத் தெரியவில்லை. எனினும் காலம் நள்ளிரவைத் தாண்டியிருக்கும் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. உலகம் அமைதியில் துயின்றிருந்தது. ‘ஷிவாஸ் ரீகல்’ உயர்ந்த

மது வகைதான். எனினும் அவனுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. அவன் உறக்கத்தைத் தடுத்துக் கொண்டிருப்பது எது என்று அவனுக்கு விளங்கத்தான் இல்லை. வீட்டில், வேலை வாய்ப்புப் பகுதிகளைப் பார்த்து, விண்ணப்பக் கடிதம் எழுதி, வேளா வேளைக்குச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருந்த காலத்தில் இருந்த நிம்மதி, இப்போது எங்கே ஓடி ஒளிந்து கொண்டது என்று அவனுக்கு விளங்கவில்லை.

அன்று அவனுக்கென்று, புத்தகங்கள் மட்டும்தான் சொந்தமாக இருந்தன. ஆகவே அவனுக்குப் படுத்தவுடன் தூக்கம் வந்தது. இப்போது அவனுக்கென்று சொந்தமாக அடையாளில் ஒரு வீடு இருந்தது ஏகப்பட்ட செல்வாக்கு இருந்தது. பணம் இருந்தது. அலமாரிக்குள் எல்லா நிகழ்ச்சிகளுக்கும் ஏற்றபடி அணிய ஆடைகள் இருந்தன. வெளிநாட்டு மதுவகைகளும் சிகரெட்டுகளும் இருந்தன. ஆனால் தூக்கம்தான் வருவதில்லை.

அவன் மனம் சஞ்சலப்பட்டது.

கதிரேசன் இதை 'யானை வேட்டை' என்கிறார். யானை வேட்டைக்கு போகிறவனுக்கு உறக்கம் ஆகாது என்கிறார். குறி என்பதே யானைதான். அது எந்த நேரத்திலும் வரலாம். வீரனுக்கு கண் துஞ்சுதல் ஆகாது. கதிரேசன் சொல்வது சரிதான். யானை வேட்டைக்கு அது பொருந்தும். வீரனின் குறி யானையைக் கொல்வது. கொன்றவுடன் அவன் லட்சியம் சித்தியடைந்துவிடுகிறது. ஆனால் அரசியல் யானை வேட்டைதானா? அதற்கு முடிவு என்று ஒன்று உண்டா? மனிதர்களை மேம்பாடு அடையச் செய்தலையே குறியாகக் கொண்ட அரசியல் வியூகத்தில் எத்தனை காலம் இந்த மனித வேட்டையை ஓய்வு ஒழிவில்லாமல் ஆடிக்கொண்டேயிருப்பது?

தெரு சலனமற்றிருந்தது. உலகத்து ஓசைகள் அனைத்தும் அவன் மனசுக்குள் குடி வந்தது போன்று. மனம் இரைந்து கொண்டேயிருந்தது. மனம் குற்ற மனப்

பான்மையில் ஆழ்ந்து இறுகிக் கனத்துக் கொண்டிருந்தது. அவனைத் தலைநகருக்கு அழைத்து வந்து, அவனுக்கு அரசியலை அறிமுகம் செய்து வைத்து அவனை ஆளாக்கிய மாமாவுக்கு அவன் துரோகம் செய்துதான் விட்டான். மாமா அவனை மன்னிப்பாரா?

உள்ளே போன் அடித்தது கேட்டது. அவன் உள்ளே சென்று போனை எடுத்தான். எதிர் முனையில் மாமாதான் பேசினார்.

“நான்தான் தெய்வநாயகம். நல்லர் இருக்கியா கிருஷ்ணமூர்த்தி?”

“இருக்கேன் மாமா.”

“எனக்கு நீ ஒரு உதவி செய்யணுமே...”

“சொல்லுங்க மாமா.”

“என் நிலைமை உனக்குத்தான் தெரியுமே! என் மேல் மத்திய அரசாங்கம், தமிழக அரசு எல்லாம் வழக்குப் போட்டிருக்கிறது. நான் ஏதோ தவறு செய்து விட்டேனாமே? பரவாயில்லை. எனக்கு அரசியல் தெரிந்தவிஷயம் தான். யார் எந்த ஆயுதத்தை ஏந்துகிறார்களோ, அந்த ஆயுதத்தால்தான் அழிவார்கள். துரோகம், வஞ்சகம், குழிப் பறித்தல், மோசம் செய்தல் எல்லாம்தான் அரசியல் என்று நேற்றுவரை செய்து வந்தேன். அது எனக்கே திரும்ப வந்திருக்கிறது. இதில் எனக்கு ஆச்சர்யம் இல்லை. வினை விதைத்தவன் வினை அறுக்கத்தானே வேண்டும்? போகட்டும்! எனக்கு ஒரே ஒரு காரியம் செய். எப்படியாவது முதல்வரை நான் சந்திக்க ஏற்பாடு செய். இங்கே இல்லை என்றாலும் பரவாயில்லை. அவர் ஊட்டிக்குப் போக இருக்கிறார் அல்லவா? அங்கே அவரை நான் சந்திக்கிறேன். அது அவருக்கும் நல்லது. எனக்கும் நல்லது. ஏற்பாடு பண்ண முடியுமா?”

மாமா கெஞ்சுவது போல் இருந்தது. இது என்ன கொடுமை? மாமா, முதல்வரைச் சந்திக்கத் தான் ஏற்பாடு

பண்ணும் காலம் ஒன்று வரும் என்று அவன் என்றாவது எதிர்பார்த்திருக்க முடியுமா?

“ஏற்பாடு பண்ணேன் மாமா. ஏற்பாடு செய்து கொண்டு நான் உங்களைக் கூப்பிடுகிறேன்.”

“தயவு செய்து வயசில் பெரியவன் என்ற முறையில் ஒன்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன் என் காலம் முடிந்து விட்டது என் மேல் சேறு தெளித்து என்ன ஆகப் போகிறது? நீ-வாழ்வேண்டிய பையன். பணம், பரப்ரப்பு, செல்வாக்கு இதெல்லாம் என்றும் அமைதியைத் தராது. நல்லதை செய். நல்லதே விளையும்”

மாமா போனை வைத்துவிட வேண்டும் என்று அவன் எதிர்பார்த்தான். வைக்கவில்லை

கிருஷ்ணமூர்த்தியின் மனம் சோர்வடைந்தது. அவர் தொடர்ந்து சொன்னார்:

“கோகிலா எப்படி இருக்கிறாள்?”

“நன்றாக இருக்காங்க. ஏதாவது சொல்லணுமா?”

“குறிப்பா ஒன்றுமில்லை. விநோதினியை ஜாக் கிரதையாகப் பார்த்துக்கச் சொல்லு”

“அப்படின்னா?”

“விநோதினிக்கு ஆபத்து வரலாம்.”

“ஆபத்தா? அவள் இப்போ கன்னியாகுமரியில் இருக்கிறாள்.”

“தெரியும். தெரிஞ்சதான் சொல்கிறேன். நீயும் கவனமா இரு”

“என்ன சொல்றீங்க?”

“விரிவாச் சொல்ல முடியாது. பருந்து கோழிக் குஞ்சைப் பிடிச்சது புன்னாலே. கோழிக் குஞ்சு மீது நிழல் படியும். புத்திசாலிகள் அதைக் காப்பாற்றி விடலாம். ரைட் அப்புறம் பேசுறேன்”

மாமா போனை வைத்துத்தான் விட்டார்.

கிருஷ்ணமூர்த்தியின் மனம் எல்லையற்ற சோகத்தில் ஆழ்ந்தது.

குமரி முனையில் சூரிய உதயத்தையும் அஸ்தமனத்தையும் பார்க்க மிக அழகாகத்தான் இருந்தது. உலகத்தில் எந்த முனையில் இருந்து பார்த்தாலும் சில விஷயங்கள் அழகாகத்தான் இருக்கும் என்று விநோதினிக்குத் தோன்றியது. சூரியன், சந்திரன், குழந்தைகள், புன்னகை, முதுமை இவையனைத்தும் உலகம் முழுக்க அழகாகத்தான் இருக்கும் ஆனால் மனிதர்க்கு 'எங்கள் ஊர்ச் சூரியன்' என்பதில் ஒரு தனிப் பெருமை, ஏதோ, ஊருக்கு இரண்டு சூரியன் இருப்பது போல. சொந்த ஊர் என்றாலே சொந்தக் குழந்தை மாதிரிதான் எல்லோருக்கும். சொந்தக் குழந்தை என்றாலே, கொள்ளை அழகுதான் எல்லோருக்கும்.

“என்ன யோசித்துக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள்?” என்றாள் பிலோமினா.

விநோதினி தன் மனத்தில் உள்ளதை அவளுக்குச் சொன்னாள்.

“உங்கள் மனம் ஏதோ சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது” என்று பிலோமினா லேசாகச் சிரித்தவாறு விநோதினிக்குச் சொன்னாள் இருவரும் கடற்கரையில் அலைகளில் காலை நனைத்தவாறு இருந்தார்கள். புலைகள் காலைத் தழுவி, காலுக்குக் கீழே மணலை அரித்து... அதில் ஏற்படும் சுகத்தை அவர்கள் அனுபவித்தவாறு இருந்தார்கள்.

“உட்காருவோமா?”

விநோதினியும் பிலோமினாவும் மணலில் வந்து அமர்ந்தார்கள்.

“என் மனம் சங்கடத்தில் ஆழ்ந்திருப்பது பற்றி ஏதோ சொன்னீர்களே. எப்படிச் சொன்னீர்கள்?”

“நானும் ஏதோ கொஞ்சம் மனோதத்துவம் படித்திருக்கிறேன்.”

பிலோமினா மனோதத்துவ ஆசிரியையாகத்தான் விநோதினியுடன் பணி ஆற்றுகிறாள். பத்து மாணவர்கள் விநோதினிக்கு. அவர்களுட்கு ஆங்கில அடிப்படையும், தமிழ் இலக்கியமும் கற்பிக்க வேண்டிய பொறுப்பு. மாணவர்கள் ஆறு வயதிலிருந்து அறுபது வயது வரை இருந்தார்கள். அதுவே அவளுக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது. பல்வேறு வயது, திறமைகள், அறிவுத் தரம் ஆகியவைகளைக் கொண்டவர்கள் ஆகையால், அவளுக்கு அவள் வேலை ஒரு சவாலாகக் கூட இருந்தது. சவால்களை ஏற்றுச் செயல்படுவது என்பது அவளுக்கு மிகப் பிடித்த காரியம்.

“உங்கள் மனோதத்துவம் என்ன சொல்கிறது?”

“அழகைச் சுத்த மனத்தால்தான் ரசிக்க முடியும். சுத்த மனசு என்பது, கவலைகள் அற்ற மனசு. கவலைகள் அற்ற மனசு, அழகை இனங்கண்டு கொள்கிறது. அந்த அழகைச் சொந்தம் கொண்டாடுகிறது. தம்முடையது என்று பூரிக்கிறது. அதில் என்ன தப்பு? எங்கள் காவி, எங்கள் இமயமலை என்றெல்லாம் பெருமிதம் கொள்கிறது. இதெல்லாம் இயல்புதானே? ஆனால், இதில் எல்லாம் சுவாரஸ்யம் காண முடியாமல் போவதுதான் ஒருவகை மன எரிச்சல். மன எரிச்சல் கொண்டவர்கள் எங்கும், எதிலும் அழகைக் காண முடியாது.”

விநோதினி சிரித்தாள்.

“மனோதத்துவம் படித்தவருக்கு முணுங்கென்றால், மனச்சோர்வு, மன அழுத்தம் என்கிற வார்த்தைகள் தான் நினைவுக்கு வருகின்றன. என் மனம் சோர்ந்து போய்விடவில்லை. ஒரு சின்ன ஏக்கம்.”

“இந்த வயதில் என்ன ஏக்கம் வரும் என்று எனக்குத் தெரியும்.”

“என்ன தெரியும்?”

“காதல் தானே”

விநோதினி அவள் தலையில் குட்டினாள்.

“உஸ் அப்பா” என்று பொய்யாகத் தலையைத் தேய்த்து விட்டுக் கொண்டாள் பிலாமினா. பிறகு கேட்டாள்,

“ஆள் யார்?”

“கிருஷ்ண மூர்த்தி,”

“எந்த நாட்டின் ஜனாதிபதி?”

“ஏய்?”

“வெறும் கிருஷ்ணமூர்த்தி என்றால் நான் எப்படிப் புரிந்து கொள்வது? அவர் என்ன ஜே. கிருஷ்ண மூர்த்தியா?”

“அரசியல்வாதி கிருஷ்ணமூர்த்தி.”

“ஓ... முதலமைச்சரின் வலது கரம். கிருஷ்ண மூர்த்தியா? பிரபல மேலிடப் பினாமிதானே? பொன் கொழிக்கும் நிலங்களைத் தொழிற்சாலைக்கு விற்ற ஆளா? கிங் மேக்கர் என்று சொல்கிறார்கள், அவரா? கட்சியின் துணைப் பொதுச் செயலாளராயிற்றே...! அவரா?”

விநோதியின் மனம் சுருண்டது. கூசியது. வேதனை உற்றது.

“அவரேதான்” என்றாள் வருத்தத்துடன்.

“உங்களுக்குப் போய் இப்படி ஒரு காதலரா? வேடிக்கைதான்.”

“உண்மைதான். அவர் அரசியல் பிரவேசம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லைதான். அவரை எப்படிக் கண்டிப்பது கழற்றிக் கொண்டு வர விருப்பம்தான். என்ன செய்யலாம்?”

‘எனக்கு அவரைப் பற்றி முழுத் தகவலும் சொல்லுங்கள். நான் ஒரு திட்டம் சொல்கிறேன்.’”

விநோதினி அவனைப் பற்றிச் சொல்லத் தொடங்கினாள். மிக நீண்ட நேரத்துக்குப் பிறகு, அனைத்தையும் கேட்கவிட்டுப் பிலோமினா சொன்னாள்:

“உங்களவரை இழுப்பது மிகவும் சுலபம். அதற்கு ஒரு ஐடியா சொல்கிறேன். நீங்கள் அதற்குச் சம்மதிக்க வேண்டும்.”

“சொல்லுங்கள்.”

“நீங்கள் அரசியலில் பெரும் பங்கெடுக்க வேண்டும்.”

“நானா?”

“அதுதான் ஒரே வழி.”

விநோதினி அதிர்ந்து போய் அமர்ந்திருந்தாள்.

23

பிலோமினாவும், விநோதினியும் காலை உணவு உண்டு கொண்டிருந்தார்கள். காலை உணவு இட்லியும் தோசையும் காப்பியும். பிலோமினா விநோதினியிடம் சொன்னாள்.

“தமிழர்களுக்கு இந்த இட்லிகளின் மேல் இருக்கும் ஈடுபாட்டுக்கு மனோரீதியான காரணம்கூட இருக்கத்தான் செய்கிறது. தினம் காலையில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக நாம் இட்லி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். நமக்கு அவை சலிப்பதேயில்லை. இந்த மானினால் வேறு வகைப் பலகாரங்களை நாம் முயற்சி செய்து கூட பார்ப்பதில்லை. நாம் பழக்கத்துக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கிறோம் என்பதே காரணம். சில விஷயங்கள் நம் மனத்தில் காலம் காலமாகத் தண்ணீருக்குள் இருக்கும்

கற்கள் மாதிரி முழுகிக் கிடக்கின்றன. பெண்களைக் குறித்து நம் சிந்தனைகள் அடிமனத்தில் ஆழமாகக் கிடக்கின்றன. ரொம்ப விசித்திரமான சிந்தனைகள். மனிதரை மனிதர் தாக்கிக் கொள்வதில் மோசமான வார்த்தையே, ஒருத்தன் தாயை, மனைனியை விமர்சிக்கும் வார்த்தையாகவே இருக்கிறது. ஆகவே. ஒரு மனிதனின் உணர்ச்சியை முனைப்படுத்த, பெண்ணை ஆயுதமாக இருக்கிறாள். அந்த உணர்ச்சியை நீயும் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.”

காப்பியை அருந்தியபடி விநோதினி கேட்டாள்.

“எப்படி? எப்படி கிருஷ்ணமூர்த்தியை அரசியல் புதைமண்ணிலிருந்து மீட்பது என்று கேட்டேன். நீ ஏதோ சைக்காலஜி சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறாய்.”

“அதைத்தான் நானும் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறேன். அவசரப்படாதே. எல்லா மனிதனுக்குள்ளும் இருக்கிற உணர்ச்சிதானே கிருஷ்ணமூர்த்திக்கும் இருக்கும். நீங்கள் அரசியலில் ஈடுபடுவது அவருக்குப் பிடிக்காது.”

“அரசியல்வாதி அவர். நானும் அரசியல்வாதியாவது அவருக்கு எப்படிப் பிடிக்காமல் போய்விடக் கூடும்?”

“அதுதான் மனிதனின் குறிப்பாகத் தமிழனின் சைக்காலஜி. சினிமா விமர்சனம் செய்யும்போது கூட, ‘இது பெண்களுடன் உட்கார்ந்து பார்க்க முடியாத படம்’ என்று தமிழர் சொல்வதைக் கேட்டது இல்லையா? பெண்கள் உட்கார்ந்து பார்க்க முடியாததை, ஆண்கள் மட்டும் உட்கார்ந்து பார்ப்பது சரிதானா? இதுதான் தமிழனின் மனோதத்துவம். அதாவது, ஆண்கள் உலகம் என்று ஒன்று வேறாக இருப்பது போலவும். பெண்கள் அதற்குள் பிரவேசிக்கக் கூடாது என்பது மாதிரியும் ஒரு மனோநிலை அவனுக்கு இருக்கிறது. கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு அரசியல் உலகம் குறித்து. அதன் உள் கலாசாரம் குறித்து ஒரு கருத்து இருக்கும். ஆனால் அதில் அவரின் நெருக்கமான

பெண்கள் பிரவேசித்துவிடக் கூடாது என்கிற எச்சரிக்கை உணர்வும் இருக்கும். நீங்கள் அரசியலில் பங்கு வகித்தால் இரண்டு வகையாக அவர் அதை எதிர்கொள்ளக் கூடும். ஒன்று, உன்னிடமிருந்து அவர் விலகலாம் இரண்டாவது, அரசியலில் இருந்தே அவர் விலகலாம் இரண்டுக்கும் சாத்தியம் இருக்கிறது.”

“அவர் அரசியலில் இருந்து விலகுவதுதான் என் ஆசை.”

“சரி, அப்படியே செய்கிறார் என்று வையுங்கள். அதற்குப் பிறகு அவரை எப்படி வழி நடத்திச் செல்வீர்கள்?”

“இந்த முறை சார்ப் பள்ளியிலேயே அவர் பணி செய்யலாம். நான் இந்த அரசியலுக்கு எப்போதும் வைரிதான். அவரை வெளி எடுக்கவே நான் உள்ளே செல்கிறேன்”.

“உள்ளே செல் பத்திரமாக வெளியே வா. அபிமன்யு மாதிரி நீயும் உள்ளே சிக்கிக் கொள்ளாதே...”

“எனக்கு எந்த நோத்தில் ‘நோ’ சொல்ல வேண்டும் என்று நன்றாகவே தெரியும்.”

“பெண்கள் அதை மட்டும் தெரிந்து கொண்டால் போதும். பெரும்பாலான துன்பத்திலிருந்து அவர்கள் தங்களைக் காத்துக் கொள்ளலாம்.”

கிருஷ்ணமூர்த்தியை முதல்வர் அன்று காலை சந்திக்க விரும்புவதாகத் தகவல் வந்தது அவருடைய அந்தரங்கச் செயலாளர் தான் போன் செய்தார்

“என்ன விஷயம்?” என்றான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

“தெரியாது ஸார்...தங்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்று மட்டும் சொன்னார்.”

“காலை என்றால் எத்தனை மணி?”

“தங்களுக்குத் தெரியாதா முதல்வருக்குக் காலை என்றால் நான்கு மணி அல்லவா? விடியற்காலை நான்கு

மணிக்குப்பிறகு அவர் என்று உறங்கினார்? ரொம்ப முக்கியமானவர்களைக் காலை நாலு மணியிலிருந்து எட்டுமணிக்குள் அல்லவா அவர் சந்திப்பது வழக்கம்.

இருள் முற்றும் விலகாத காலைப் பொழுதில், மரங்கள் அடர்ந்த தோட்ட வீட்டில், கிருஷ்ணமூர்த்தி, முதல்வரின் அழைப்பை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு வரவேற்பறையில் அமர்ந்திருந்தான். அந்த அதிகாலை வேளையிலும் முதல்வரின் வீடு பரபரப்பாய் இருந்தது. அரசியல், மற்றும் ஆட்சியின் மிக முக்கியஸ்தர்களின் வெள்ளை ஆடையால் அந்த வீடே வெளிச்சம் உள்ளது மாதிரி இருந்தது.

“என்ன கிருஷ்ணமூர்த்தி? உங்கள் மாமாவின் சென்னை வீட்டையும், அவர் மாவட்டத்தில் இருக்கும் சொந்த வீட்டையும், சி.பி.ஐ.ரெய்டு பண்ணியதாமே!” என்றார் அங்கு வந்திருந்த முத்த அமைச்சர்.

“அப்படியா சார், எனக்குத் தெரியாதே!”

“எனக்கே தெரியாது. காலை முணு மணிக்குப் படுக்கையை விட்டு என்னை எழுப்பி முதல்வர் சொன்ன தகவலே அதுதான்.”

“ச்ச்ச்ச்.”

“என்ன வருத்தப்படறியா? இதில் என்ன வருத்தப் பட இருக்கிறது? நேத்து ராத்திரி ஒரு மகாபாரத நாடகம் பார்த்தேன். திருதராஷ்டிரன் அரண்மனைக் கொலு மண்டபம் வீர புத்திரர்கள் பாண்டவர் முன்னிலையில் திரௌபதி மானபங்கப்படுத்தப்படுகிறாள் பாண்டவர்கள் சத்தியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டே சுமமா இருந்தார்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். தர்ம சாஸ்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் கரைத்துக் குடித்த கங்கா புத்திரர் என்ன துரோணர் என்ன அசுவத்தாமர் என்ன எப்படிப்பட்ட மனிதர்கள் அங்கே இருந்தார்கள்? யாராவ ஒருத்தர்

எழுந்து, “நிறுத்தடா நாயே” என்று துரியோதனனையும் துச்சாதனையும் பார்த்துச் சொன்னார்களா? சொல்கிற திராணி இருந்ததா? ஏன்? அதுதாம்பா மனிதத்வம். நமக்கென்ன போச்சு என்கிற மனோபாவம் தான். ஆட்சி செய்வோரைப் பகைத்துச் கொண்டு நம் வயிற்றில் மண்ணை அள்ளிப் போட்டுக் கொள்ளத்தான் வேண்டுமா என்கிற மனோபாவம்தானே காரணம்? மகாபாரதத்தி லிருந்து இந்தப் புதிய அம்சத்தை நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். காந்தியாரின் பொம்மைகள் சொல்கிற தத்துவம் என்ன? நமக்கென்ன, நமக்கு நஷ்டம் வராத வரைக்கும், நமக்குச் சம்பந்தம் இல்லாத காரியங்களைப் பார்க்காதே, பேசாதே, கேட்காதே என்றுதான் அர்த்தப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். நவீன அரசியல் நெறி அது தான், தெரியுமா? அந்த சக்திவேல் என்கிற பையனை— அதாம்பா—பள்ளிக்கூட மேடையில் வைத்து என்னை அவமானப் படுத்தினானே—அந்தப் பையனைக் கம்பி எண்ண வைத்து விட்டேன். சொன்னதுதான் தாமதம், நம்ம போலீஸ் எப்படி இயங்கியது என்கிறாய்? ஊரில் இருக்கிற பெட்டிக் கடைகள் எல்லாவற்றிலும் தொங்குகிற ஆபாசப் பத்திரிகைகள், ஆபாசப் புத்தகங்கள் எல்லாவற்றையும் மற்றும் அந்நிய தேசத்துப் பொருள் எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு போய், அவன் வீட்டில் போட்டு, ஆபாசப் புத்தகங்கள் விற்பவன், கடத்தல் பொருள் வியாபாரி என்றெல்லாம் அவன் மேல் குற்றம் சாட்டி, குண்டர் தடுப்புக் காவல் சட்டத்தின் கீழ் உள்ள தள்ளச் செய்து விட்டேன்....”

அமைச்சர் சொல்லச் சொல்ல, கிருஷ்ணமூர்த்தியின் மனம் மிகுந்த வேதனையில் ஆழ்ந்தது இது என்ன போர் முறை? வெறுங்கையுடன் நிற்கிற ஒரு போர் வீரனை, சகல ஆயுதங்களும் தரித்த ஒருவன் சண்டைக்கு விழுத்துக் கொண்டு போடுவது என்ன நீதி? தவிரவும், தத்துவரீதியாகக் கருத்துப் போருக்கு நின்ற ஒருவனை ஆபாசப்

பத்திரிகை விற்பவன், கடத்தல் வியாபாரி என்ற பெயரிலா கைது செய்வது? இது என்ன கொடுமை? விநோதினி சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது—இந்த தேசத்தில், மிகப் பெரிய படிப்புப் படித்த அருமையான இளைஞர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் நக்சலைட் என்ற பெயரில், ஆபாசப் பத்திரிகை வைத்திருப்பவர் என்ற பெயரில், இன்னும் என்ன என்ன பெரியலோ அடைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பிரிட்டிஷ் ஆட்சி கூடதேசத்தியாகிகளைக் குண்டர்கள் என்று சொல்லவில்லை. சொந்த தேசத்து அறிவார்ந்த மகனை, சுதேச அரசு இப்படிப் பழி சொல்வது எவ்வளவு பெரிய பேடித்தனம்!”

முதல்வரின் அறையிலிருந்து அழைப்பு வந்தது.

அறையில் முதல்வரோடு, கட்சியின் அவைத் தலைவர் வீரமுத்துவும் இருந்தார்.

“நலம்தானா?” என்றார் முதல்வர்.

“ஐயா தயவில் நன்றாக இருக்கிறேன்” என்று பதிலளித்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

“கொஞ்சம் சதை போட்டிருக்கே. தினம் உடற்பயிற்சி செய்யச் சொன்னேனே, செய்கிறாயா?”

“நேரம் இல்லை, சார்...”

“முட்டாள் மாதிரி பேசாதே. வாழ்க்கையில் உயர வேண்டும் என்று நினைப்பவனுக்கு எல்லாவற்றுக்கும் நேரம் இருக்கும். நாளைக் காலை நாலு மணிக்கு நான் உன் வீட்டுக்கு வருவேன். நாம் இருவரும் உடற்பயிற்சி செய்கிறோம்...”

“ஐயோ...உங்களுக்கு ஏன் வீண் சிரமம்?”

“ஐயா என்ன நினைக்கிறீர்களோ...? எனக்குக் கொஞ்சம் யோசிக்க நேரம் தாருங்களேன்...”

“தலைமை தாங்கும் பெண் இளமையாக, படித்தவளாக, இனிமையானவளாக, தலைமைக் குணம் உடையவளாக, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நம்மீது மரியாதை உள்ளவளாக இருக்க வேண்டும். தமிழில் நல்ல அறிவுள்ளவளாக இருக்க வேண்டும்...”

“இந்தத் தகுதிகள் எல்லாம் உள்ள பெண் நம் கட்சியில் இப்போது இருக்கிறாரா? இருந்தால் நமக்கு உடன் கிடைப்பாரா?”

“இருக்கிறாள். ஏற்கெனவே நம்முடன் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பெண்மணியின் மகள். பலமுறை கட்சியில் நான் பொறுப்பேற்கக் கூப்பிட்டிருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் வராத அவள், இப்போது தயாராக வந்திருக்கிறாள். இப்போது வருவாள். நீயே பார்!”

முதல்வர் ஒரு பொத்தானை அழுத்தினார்.

கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைத்தாள் விநோதினி.

திடுக்கிட்டு, செயல் இழந்து அமர்ந்திருந்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

“வணக்கம்” என்று முதல்வரின் முன் அமர்ந்தாள் விநோதினி.

“உன் வரவு நல்வரவு ஆகட்டும், விநோதினி. இன்று முதல் கட்சியின் மாதர் பிரிவை நீ பொறுப்பேற்கிறாய். இன்னும் அரைமணியில் என் கையெழுத்திட்டு அறிவிப்பு வெளியாகும் கட்சியின் தலைமை அலுவலகத்தில் உனக்கு அலுவல் அறை ஒன்றும். ஏ. சி. செய்யப்பட்ட தனி அறை தரச் சொல்லியிருக்கிறேன். இன்றே அலுவலகம் போய் உன் இருக்கையில் அமர்ந்து வேலையைத் தொடங்கு.

மாலை எட்டு மணி அளவில் என்னை வந்து சந்தி. இப்போது நீ போகலாம்.”

விநோதினி பட்டுப்புடவை மின்னிச் சரசரக்க எல்லோரையும் வணங்கி விட்டு வெளியே சென்றாள்.

முதல்வர் கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பார்த்து, வெற்றிப் புன்னகை பூத்தார்.

24

விநோதினி எழுந்து வெளியேறும்போது, முதல்வர் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தார். பல் தெரியாத சிரிப்பு, எதிரி நான் தோற்றேன். என்னை விடு' என்கையில், ஜெயித்தவன் சிரிக்கிற பெருந்தன்மைச் சிரிப்பு. 'என்னோர் அடக்க முடியாது என்றாயே. அந்த மரட்டையும் அடக்கி, முக்கணாங்கயிறையும் போட்டு விட்டேனே பார்' என்கிற வீரச் சிரிப்பு. இன்று போய் நாளை வாராய் என்ற கருணைச் சிரிப்பு.

கிருஷ்ணமூர்த்தி சுருங்கிப் போனான். ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு வெளியே வந்தான். அந்த அதிகாலை நேரத்தில் முதல்வர் அழைத்து எதுவும் முக்கியமாகப் பேசினிடவில்லை என்பதை அவன் நினைவுகூர்ந்தான். விநோதினி கட்சியில் பொறுப்பேற்பதைத் தான் பார்க்க வேண்டும் என்று அவர் நினைத்திருக்கக் கூடும் என்றே அவனுக்குத் தோன்றியது.

வாயிலில் வந்து நின்றான் கட்சி முக்கியஸ்தர்கள், அமைச்சர்கள், விண்ணப்பத்துடன் வந்தவர்கள், எந்தக் காரியமும் இல்லாமல் வெறுமே வேடிக்கை பார்க்க வந்தவர்கள் என்று ஒரு பெரும் கூட்டமே அங்கு இருந்தது. கூட்டத்தில் பலரும் அவனை வணங்கினார்கள். வேடிக்கை பார்க்கும் கூட்டத்திலிருந்து ஒற்றைக் குரலொன்று

“இளந்தலைமுறைத் தலைவர்— கிருஷ்ணமூர்த்தி” என்றது. ஒரு கும்பல் “வாழ்க” என்றது. உள்ளத்தில் எவ்வளவு கொந்தளிப்புகள் இருந்தாலும் இந்த மாதிரி ரசிகர்கள் வாழ்த்துரையில் புன்னகை சிந்தி அதை அங்கீகரிப்பதே நல்ல அரசியல்வாதிகளின் இலட்சணம். கிருஷ்ணமூர்த்தியால் அதைச் செய்ய முடியவில்லை.

அவ்வளவு பெரிய கூட்டத்தில், ஜனசந்தடியில் தான் மட்டுமே தனி என்பது போல் அவன் நின்றான் மனித முகங்களும், அவர்களது பேரோசைகளும் எதிர்விளைவு ஏற்படுத்த முடியாத தூரத்தில் அவன் நிற்பது போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. ஆக மொத்தத்தில் தான் ஏமாற்றப்பட்டு விட்டது போல் அவன் உணர்ந்தான். நிறைய கார்கள் வரிசையாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன அவற்றில் எது தன்னுடையது என்று அவன் குழம்பினான். நல்ல வேளையாக டிரைவரே அவன் முன் வந்து நிற்கவும், அவனைப் பின்பற்றி அவனுடன் நடந்தான்.

“எங்கே போகணும் சார்?” என்றார் டிரைவர்.

“வீட்டுக்கு. இல்லை. வேண்டாம். காந்தி சிலைக்குப் போங்க.”

“பீச்சுக்கா!”

டிரைவருக்கு எழுந்தது நியாயமான சந்தேகமே! காலை எட்டு மணி போல், வழக்கம் இல்லாத வழக்கமாக அவன் பீச்சுக்குப் போவது செயற்கையாகத் தோன்றி இருக்கவேண்டும் அவர்கள் பீச்சுக்குத்தான் போனார்கள். காந்தி சிலையை ஒட்டி, நிழல் தரும் மரத்தடியில் அமர்ந்து கொண்டான் கிருஷ்ணமூர்த்தி. தூரத்தில் பெண்கள் ஊற்று தேசுண்டி மண் பானைகளிலும் பிளாஸ்டிக் பானைகளிலும் தண்ணீர் எடுத்துப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். யார் ஆட்சி செய்தாலும் இந்தப் பெண்கள் வெகு தூரத்திலிருந்து வந்து இப்படி, ஊற்றுத் தண்ணீர் எடுக்க

கும்படிதான் நேர்கிறது கிருஷ்ணமூர்த்தி பலமுறை அமைச்சர்களிடம் இது குறித்து, எல்லாக் காலங்களிலும் தண்ணீர் கிடைக்கும் நிரந்தர ஏற்பாட்டுக்கு ஒரு வழி சிந்திக்கக்கூடாதா என்று கேட்டிருக்கிறான். துரதிருஷ்ட வசமாக அவர்கள் யாருக்கும் அது பற்றிச் சிந்திக்க நேரம் இல்லாமல் ஆகிவிட்டிருந்தது. 'வெம்பார்வைவனங்களில் வாழ்கிற மக்களுக்குக்கூட அந்த நாட்டு அரசாங்கங்கள், எப்படியோ நீரைக் கொண்டு போய்க் கொடுக்கையில், இத்தனை ஆறுகள் மலிந்த, கடலிலேயே சென்று கலந்து விணாகிற வற்றாத ஜீவநதிகள் கொண்ட இந்தத் தேச மக்கள் மட்டும் ஏன் கஷ்டப்பட வேண்டும் என்று கூட அரசின் மேலமட்ட மனிதர்களோடு, அவன் சண்டை போட்டிருக்கிறான். குடிசை வாழ் பெண்களுக்கு இருபது வயதுக்குக் குறைந்தவர்களுக்கு, பவுடர் வழங்கும் திட்டம் ஒன்று கொண்டு வரவேண்டும் என்று பேசிய அமைச்ச ரிடம், இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனம் என்று அவன் கேட்டிருக்கிறான். 'இளம் பெண்களின் ஓட்டுக்களைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள' என்றார் அவர்.

அவன் மனம் சலித்தது எல்லா முனைகளிலும் அவனுக்கு ஏன் இந்த ஏமாற்றம் வரவேண்டும்? அரசிய லையும், இந்த அரசையும் மிகக் கடுமையாக விமர்சித்த விநோதி, அதற்குள் மனம் மாறி, அதில் பங்கேற்க வந்தது எப்படி என்று குழம்பினான். அரசியலில் பங்கேற்க லாம் என்று முடிவு செய்தபின் அதைத் தன்னிடம் அல்லவா அவன் கலந்தாலோசித்திருக்க வேண்டும்? அப்படிச் செய்யாமல் அவளாக நேராக யாரையோ பிடித்து முதல்வரை அணுகிப் பதவி பெறுவது தன்னைப் புறக்கணிப்பது ஆகாதா? புறக்கணிப்பது என்று அவன் முடிவு செய்து விட்டான் எனில், அப்புறக்கணிப்பின் எல்லை எது? அவன் காதலையும் கூடவா?

அவன் அமர்ந்த இடத்தில் வெயில் கனிழ்ந்தது. தவிரவும், அன்று காலை தொடங்கி அவன் எதுவும்

சாப்பிடாமல் இருந்ததை அவன் வயிறு அவனுக்கு அறிவித்தது. எழுந்தான். வீடு வந்து சேர்ந்தான். வீட்டுக்கு முன் கார் ஒன்று நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டான். யாராக இருக்கும் என்றயோசனையுடன் நுழைந்தான்.

அங்கே அவனுக்காக விநோதினி காத்திருந்தாள்!

அவள் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். மரியாதைக் குரிய சிரிப்பு. ஏமாற்றி விட்டேன். பார் என்பது போன்ற பாவமற்ற சிரிப்பு.

அடுப்படி வரை சென்ற அவள் சமையல்காரன் செய்து வைத்திருந்த உணவு வகைகளைக் கொண்டு உணவு மேஜையின் மேல் வைத்தாள்.

“சரி எழுந்திருங்கள். சாப்பிட்டவாறு பேசலாம்.”

அவன் எழுந்து உணவு மேஜையின் முன் அமர்ந்து சாப்பிடத் தொடங்கினான்.

“அப்புறம்...தலைவியாகி விட்டீர்கள்” என்றான் கிருஷ்ணமூர்த்தி, அவள் முகம் பார்க்காமல்.

“ஹும்” என்று ஒப்புக் கொள்வதுபோல் தலையை அசைத்தாள் அவள்.

“எத்தனை நாளாய் இந்த அரசியல் ஆர்வம்?”

“சமீப காலமாகத்தான்.”

“என்னிடம் அதை வெறுப்பதாகச் சொன்னீர்களே...”

“நேற்றிருக்கிற மனோபாவம் இன்றைக்கும் இருக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் இருக்கிறதா, என்ன?”

“பெரியவர்கள் சொன்னது இதைத்தான்போலும். கணத்துக்குக் கணம் மனம் மாறும் சுபாவம் கொண்டவள் பெண்.”

“பெண்ணைப் பற்றிஇன்னும் எவ்வளவோ இருக்கே. எழுதியது ஆண்கள் அல்லவா? அப்படித்தான் இருக்கும்.”

“நானும் அவற்றைப் பொய் என்றுதான் நேற்று வரை நினைத்திருந்தேன்”

“சாப்பிடுங்கள் ஏன்? இன்றைக்கு என்ன நேர்ந்தது?”

“தெரியாதது மாதிரிப் பேசாதீர்கள். ஏன் விநோதினி என்னை ஏன் இப்படிச் கேவலப்படுத்துகிறீர்கள்? நான் ஏதோ பெரிய அரசியல் புள்ளி என்று நடமாடிக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னைப் புறக்கணித்து என்னிடம் கூட ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல், இந்த முடிவை எடுத்திருக்கிறீர்கள் என்றால், என்னைப் பற்றி என்ன தான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?”

விநோதினிக்கு மனத்துக்குள் மகிழ்ச்சி அரும்பியது. அவள் எதிர்பார்த்தவற்றில் முதல் கட்டம் நிகழ்ந்திருக்கிறது. அதாவது, அவனையும் அறியாமல் அந்தக் கட்சிக்குள் அவள் அங்கம் வகிக்க முடியும் என்பது அவனது ‘ஈகோ’வுக்கு அவள் தரும் சாட்டை அடி. அது அவனுக்கு வலித்திருக்கிறது. அந்த வகையில் சந்தோஷம் தான்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி சொன்னான்.

“விநோதினி...மேலிடம் உன் மீது ஒரு வகையான பார்வையைக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை நீங்களே அறிவீர்கள். உங்கள் அம்மா செல்வாக்கில் இருக்கும் போதே உங்களை அரசியலில் நுழைத்துவிட விரும்பினார். நீங்கள் ஏன் அதை அப்போது விரும்பவில்லை? என்னிடம் நீங்கள் சொன்ன சமாதானம் எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. அரசியல் மனிதர்களின் கண்களில் எந்நேரமும் பசி ஒன்று கனன்று கொண்டிருக்கிறது. அந்தப் பசிக்கு என்னால் ஈடுகொடுக்க முடியாது. ஆகையால் நான் அரசியலை எடுத்துக்கொள்ள முடியாது என்றீர்கள். இப்போது அரசியல் தலைவி ஆகியிருக்கிறீர்கள். அப்படியானால், அரசியல்வாதிகளின் கண்களில் உள்ள பசி நீங்கி

விட்டது என்று அர்த்தமா? அல்லது, அந்தப் பசியை உங்களால் சமாளிக்க முடியும் என்பது அர்த்தமா?"

"பசி போய் விட்டது என்றும் நினைக்கவில்லை. என்னால் அவர்களைச் சமாளிக்க முடியும் என்றும் நான் நினைக்கவில்லை. மனிதர்களைப் பற்றிய வேறு முடிவுக்கே நான் வந்திருக்கிறேன். என் பார்வையில் சுத்த யோக்யர் என்றோ, சுத்த அயோக்கியன் என்றோ யாரும் உலகில் இல்லை என்ற முடிவுக்கு நான் வந்திருக்கிறேன்."

"ரொம்ப சௌகர்யமான வாதம். அரசியல் வாதியாகி விட்டீர்கள். என் வாழ்த்துக்கள்."

அவன் கையைக் கழுவிக்கொண்டு எழுந்தான்.

உணவு முடித்த பின் மனிதர்க்கு மனம் ஆசுவாசப்படும். சிந்திக்க நேரம் கிடைக்கும், மனம், சிந்திக்க அவகாசம் ஏற்படுத்தித் தரும், கிருஷ்ணமூர்த்திக்கும் அந்த அமைதியான மனநிலை வாய்த்தது.

"மேலிடத்தில் உங்களைப் பற்றி என்ன பேச்சு இருக்கிறது என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?" சிகரெட்டைக் கொளுத்தியவாறு அவன் கேட்டான்.

"தெரியாது."

"உங்களை வெறும் பெண்ணாக, அழகான பெண்ணாக மட்டுமே பார்க்கிறார்கள்."

"ஆண்கள் உலகில் அது தவிர்க்க முடியாதுதானே?"

"தெரிந்தும் நீங்கள் அவர்களுடன் புழங்க நினைப்பது உங்களுக்கு அழகா? அது உங்களுக்கு அவமானமாக இல்லையா?"

அவள் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

"மானம், அவமானம் என்பதெல்லாம் என் மனசைப் பொறுத்த விஷயம் அல்லவா, கிருஷ்ணமூர்த்தி. என மனம் குறு குறுக்காத விஷயம் எனக்கு மானம்தானே. தெரிந்தே தப்பு செய்தால் அது அவமானம். நான் ஒரு காலும் அதைச் செய்ய மாட்டேன்."

“எனக்கு ஒரு பெண்ணைத் தெரியும். ஒரு பெரிய நட்சத்திர ஒட்டலில் ஏராளமான சம்பளத்துடன் அவளுக்கு ரீஸப்ஷன் வேலை கிடைத்தது. அவள் அந்த வேலையை ஏற்கவில்லை. மாறாக, அரசாங்கத்தில் குமாஸ்தா வேலையை ஏற்றுக் கொண்டாள்.”

“அதனால் எனக்குக் கிடைக்கும் நீதி?”

“இதுதான்: தன் உடல் அழகு காட்டிச் சம்பாதிக்கும் பணத்தை அவள் விரும்பவில்லை.”

“அது மாதிரி?”

“உங்கள் அழகை, இளமையைக் கட்சி பயன்படுத்திக் கொள்ளப் பார்க்கிறது. இதை நீங்கள் அனுமதிக்கலாமா?”

அவள் மனம் உண்மையில் மகிழ்ந்தது. இந்த உணர்வு, அவள் காதலனுக்கும், கணவனுக்கும் தான் வர முடியும். அவன் அவளை இன்னமும் நேசிக்கிறான் என்பதே அவன் கோபத்தின் பொருள், என்பது அவளுக்குப் புரிந்தது. ஆனாலும் அப்போதைக்கு அவன் கோபத்தைக் கிளறுவதே நல்லது என்று முடிவு செய்தாள்.

“சரி. அப்படியே இருக்கட்டும். அதனால் என்ன தப்பு?”

“என்ன தப்பா? இனி உங்களிடம் பேசிய பயனில்லை.”

“எனக்கு ஒரு உதவி செய்யுங்கள்.”

“என்ன?”

“கட்டியின் மூத்த தலைவர்கள், மற்றும் அமைச்சர்களிடம் என்னை அழைத்துப் போய் அறிமுகம் செய்து வைப்புகள்.”

“அது எதற்கு?”

“என்னை அவர்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா?”

“சரி. செய்கிறேன்” என்றான் கிருஷ்ணமூர்த்தி அரை மனத்துடன்.

“நான் புறப்படுகிறேன்”

“எங்கே?”

“தலைமை அலுவலகத்துக்கு. என்னை வரவேற்க அங்கே ஒரு கும்பல் காத்திருக்கும்.”

“கும்பல் என்று சொல்லாதீர்கள். தொண்டர்கள் என்று சொல்லுங்கள்.”

இருவரும் தலைமை அலுவலகம் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

தொண்டர்கள் கூட்டம் முண்டி அடித்து அவளுக்கு மாலைகளையும், பொன்னாடைகள் என்று கைத்தறித் துண்டுகளையும் போர்த்தினார்கள். கூட்டம், அவனைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஒதுக்கித் தள்ளியது. விநோதினி தன் அறைக்குச் சென்றாள்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி அலுவலகத்தின் வாயிலில் நின்று, இனி என்ன செய்வது என்று யோசித்தான்.

25

கிருஷ்ணமூர்த்தி தனிமைப்பட்டுப் போய் நின்றான்.

மாலைகளுடன், துண்டுகளுடன், கூட்டம் விநோதினியின் அறையை நோக்கிப் பாய்ந்து கொண்டிருந்ததை அவன் பார்த்தான் கூட்டத்தின் இயல்பென்பது இதுதான். கூட்டத்துக்கு அவ்வப்போது வழிபடத் தலைவர் வேண்டும்; தலைவர்கள், தலைவர்களாய் இருக்க வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை. யானோன் ஒரு புதியவர்— அடிக்கடி புதிய புதிய தலைவர்கள் அக்கூட்டத்துக்கு

வேண்டியிருக்கிறது. தலைவர்கள் ஆண்களாகவும் இருக்கலாம். பெண்களாகவும் இருக்கலாம். கூட்டத்துக்குப் பால் பேதம் இல்லை. பெண்ணாய் இருந்தால் கூடுதல் சிறப்பு. தாய் படிமம் இருக்கும்.

ஒரு முறை இதே விநோதினி சொன்னாள்:

“நெற்றி வரைக்கும் வளர்ந்து வந்த முடி, நெற்றியில் ஏன் வளரவில்லை? ஏனெனில், தரையில் நெற்றிபட விழுந்து வணங்குவதால், தரைபட்டுத் தரைபட்டு நெற்றியில் முடி முளைக்கவில்லை, கிருஷ்ணமூர்த்தி! எவரையும் எப்போதும் தரையில் அங்கம் முழுதும் பட விழுந்து வணங்கும் ஜாதி தமிழரைத் தவிர வேறு யாரும் உலகத்தில் இருக்கிறார்களா?”

சொன்னவளையே இந்தக் கூட்டம் விழுந்து வணங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. சேவிப்பதே வாழ்வின் லட்சியமாகக் கொண்ட கூட்டம். அவனுக்கு மனம் கசந்தது. இது என்ன சந்தோஷம்? அநியாமையையே குலச் சொத்தாகக் கொண்ட மனிதர்கள் தம்மைத் தொழுவதில் என்ன ஆனந்தம் இருக்க முடியும்...?

...தன்னைப் போவே இரு கைகளும், இரு கால்களும் கொண்ட மனிதன் தன்னைத் தொழுவதில் மனிதனுக்கு இயல்பாக உள்ள அகந்தை சீராட்டப்படுகிறது. ஆகவே, இந்தப் பணிகளில், பாராட்டில், கோஷத்தில் கூட்டம் சேர்தலில் இருக்கிற பரஸ்பர போஷிப்பு முக்கியம், என்றாகி விட்டது. பெரிய தலைவனை நெருங்கி வழிபடுகின்றவன் குட்டித் தலைவன். குட்டித் தலைவனை நெருங்கி இருப்பவன் கவனிப்புக்குரிய புள்ளி. எல்லாருக்கும் தன்னைச் சீராட்டிக் கொள்வதில், பிறரால் சீராட்டப்படுவதில் மகிழ்ச்சி. அரசியல், கலாச்சாரக் குழுக்களின் வேர் இதுதான்.

அவன் மனம் சமாதானம் அடைந்தது. யோசித்த வாறே சங்கர மடத் தெருமுனைக்கு அவன் வந்திருந்தான்.

டி சாப்பிட வேண்டும் போல் இருந்தது. தெருமுனை ஸ்டாலில், ஒரு கப் ஸ்ட்ராங், சர்க்கரை குறைவு டி வாங்கி, நின்று கொண்டே, தெருவைப் பார்த்தவாறு நிதானமாக அருந்தினான் அவன். இப்படி நடுவீதியில் நின்று டி குடித்து எத்தனை காலம் ஆகிவிட்டது? நட்சத்திர ஹோட்டல்களில், ஜீவனற்றுப் பரிசாரகர்கள் போலி மரியாதையோடு குனிந்து குனிந்து செய்யும் மரியாதைகளை வாங்கிக் கொண்டு, சடங்கு மாதிரி சாப்பிட்டுத் திரும்புகிற வெறுமை இங்கே இல்லை. ரத்தமும் சதையுமாக இயங்குகிற உலகத்தின் மத்தியில் நாம் இருக்கிறோம் என்கிற உணர்வு ஏற்பட்டது. உத்தமபாளையத்துப் பாய்க் கடையில் டி குடிக்கிற உணர்வே அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

அவனது மோன நிலையைக் கலைத்தது ஒரு குரல்.

“வணக்கம் தலைவரே, எங்கே, இப்படி?”

கட்சிக்காரர்கள் சிலர் கழுத்தில் துண்டணிந்து, வெள்ளைச் சட்டை, வேட்டிகளோடு நின்று கொண்டிருந்தனர். மரியாதையை முன்னிட்டு, கொஞ்ச தூரம் தள்ளி நின்று கொண்டிருந்தனர் அவர்கள்.

“சும்மா, ஆபீசுக்கு வந்தேன். காலாரா நடக்கலாம்னு இங்கே வந்தேன்.”

“அம்மா ஆபீசுக்கு வந்து உக்கர்ந்துட்டாங்களா?”

“எந்த அம்மா?”

“அதுதான் தலைவரே, விநோதினி அம்மா.”

அவர்களுள் பெரியவனாகத் தோன்றிய ஒருவன் இடைமறித்துச் சொன்னான்.

“பெயரைச் சொல்லாதேடா, முண்டம்!”

“மனசுல வச்சுக்காதீங்க, அண்ணே, தெரியாம வந்துடுச்சு.”

“அதை உடு. அம்மா வந்து குந்தியாச்சு இல்லீங்களா?”

“ஆச்சு.”

“அம்மா, எப்படிங்க தலைவரே? எங்களை மாதிரித் தொண்டார்கள்கிட்டே நல்லாப் பேசுவாங்க, இல்லீங்களா?”

“பேசுவாங்க.”

“அதான் வேணும். சும்மாவா? நம்ம கட்சித் தலைவரால் நியமிக்கப்படணும்னா சும்மாவா?”

“ரொம்பச் சின்ன வயசிலேர்ந்தே தலைவி அம்மாவுக்கு அரசியல்லே ரொம்ப இஷ்டமாம். நம்ம கோகிலா அம்மாவாலேயும், பெரிய தலைவராலேயும் வளர்க்கப்பட்டவங்க ஆவங்க. அரசியல்லே கரை கண்டவங்களாமே...”

“அப்படியா?” என்றான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

“ஆமா தலைவரே. இன்னொண்ணுகூட உங்களுக்குத் தெரிஞ்சிருக்குமே. இந்த அம்மாவுக்கு ‘டிரெயினிங்’ தரணும்னே, பெரிய தலைவர் இவங்களை டில்லிக்கு அனுப்பி வச்சிருந்தாராம். அங்கே மத்திய அரசு பெருந்தலைவார்கள்கிட்டே நேரடியா அரசியல் கத்துக்கிட்டாங்களாம் அம்மா.”

“அப்படியா?”

“ஆமாங்க. பிரதமருக்கே அந்த அம்மா பல யோசனைகள் சொல்லி இருக்காங்களாம்.”

“விநோதினி அம்மா, பிரதமருக்கு ஆலோசனை சொன்னதா உங்களுக்குச் சொன்னது, யார்?”

“என்ன தலைவரே, கிண்டல் அடிச்சிறீங்க? உங்களுக்குத் தெரியாதா?”

“சேச்சே, தெரியாது.”

அம்மாவைப் பத்தி “அறிவாளி” பத்திரிகையில் இந்த மாதிரி செய்தியை எல்லாம் எழுதறாங்களே...?”

“ஓகோ...!”

ஒரு வழியாக அவர்கள் நடந்தார்கள். கிருஷ்ண மூர்த்தி வீடு வந்து சேர்ந்தான். பொதுவாகப் பகல் நேரங்களில் அவன் குடிப்பதில்லை. அன்று என்னவோ குடிக்க வேண்டும் போலத் தோன்றியது. விஸ்கியை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு கட்டிலில் சாய்ந்து அமர்ந்தான்.

இனி தான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டான். செய்ய வேண்டியதை மனசுக்குள் பட்டியல் இட்டான். முதலாவது, விநோதினியை இந்தப் பாமர மற்றும் குரூர மனிதர்களிடமிருந்து மீட்டு, தனக்கே தனக்கு என்று வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதற்காகத் தான் எந்த விலை கொடுக்கவும் தயங்கக் கூடாது. இரண்டாவது, கட்சியில் தன் இடம் தன் எதிர்காலம் குறித்து முடிவுகளை எடுக்க வேண்டும். வரும் தேர்தலில் ஏதாவது ஒரு தொகுதியில் நின்று ஜெயித்து விடவேண்டும் மந்திரி பதவி பெரிதல்ல. வீரல் சொடுக்கில் அது கிடைத்து விடும். அதுவே நோக்கமெனில், அதற்காக, அதைக் குறித்து அதை நோக்கியேதான் போக வேண்டும். தான் அரசியலில் இருப்பது மட்டும்தான் தன் குறையாக விநோதினி சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். இப்போது அவளும் சேர்ந்து கொண்டாள், ஆகவே பிரச்னை ஒன்றும் இனி இருக்க வாய்ப்பில்லை. இருந்தால் சேர்ந்து இருப்போம். இல்லையெனில் அரசியலில் இருந்து சேர்ந்து தலை முழுகுவோம்.

ஒரு முடிவுக்கு வந்ததும், அவனுக்குத் திருப்தியாக இருந்தது. அதே சமயம் அவனைப் பார்க்கவென்று மாமா வந்திருப்பதாகச் செய்தி வந்தது. மாமாவின் பெயரைக்

கேட்டதும் ஒரு கணம் மனம் திடுக்கிடத்தான் செய்தது. எனினும் அவன் கீழே இறங்கி வந்தான். ஹாலில் இருந்த சேர்பாவில் அமர்ந்திருந்தார் மாமா.

“வாங்க மாமா” என்றபடி அவர் எதிரில் அமர்ந்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

மாமா சட்டென்று பத்து வயது அதிகமானவர் போல் தளர்ந்து போயிருந்தார். நரைமுடி கூட அதிகம் ஏற்பட்டு விட்டது போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. இளைத்துக் கூடப் போயிருந்தார் அவர்.

“சௌக்கியமா, கிருஷ்ணமூர்த்தி?”

“இருக்கேன், மாமா.”

“முதல்வர் என்ன சொல்கிறார்?”

“எது விஷயமாக?”

“என் விஷயமாகத்தான் சி.பி.ஐ. என் வீடு, அலுவலகம், மதுரை வீடு எல்லா இடத்திலும் ஒரே சமயத்தில் ரெய்டு செய்தார்களே, அது பற்றி?”

“கவலைப்பட வேண்டாம் என்று சொல்லச் சொன்னார். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் வீட்டுக்குள்ளேயே போலீஸ் புகுந்து ‘ரெய்டு’ நடத்தவில்லையா? தேவை இருக்கோ. இல்லையோ அரசுக்கு வேண்டாதவர் வீட்டுக்குள் புகுந்து சோதனை என்ற பெயரில் அட்டகாசம் செய்வதை, அரசின் கருணையை எதிர்பார்ப்பவர்கள் செய்வது உங்களுக்குத் தெரியாதா? அதையெல்லாம் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள். ஆமாம். வீடு மாறி இருக்கிறீர்களாமே?”

“ஆமாம். என் மனைவி கமலா என்னுடன் சேர்ந்து வாழ வந்து விட்டாள். மைலாப்பூரில், கபாலி கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு வீடு எடுத்திருக்கிறோம்”

“அந்த அம்மா உங்களுடன் கோபித்துக் கொண்டு தனியா வாழ்ந்தார்களே?”

“ஆமாம். நான் சௌகரியமாக, பேர் சொல்லும்படி, ஆனால் தப்பாக வாழ்ந்த காலத்தில், தப்பாக மனிதர்களுடன் வாழ்ந்த காலத்தில், என்னுடன் அவள் இல்லை. நியாயம் தானே? இப்போது என் வாழ்க்கை சிக்கலில் இருக்கிறது. ஆகவே எனக்குத் துணையாக வாழ வந்திருக்கிறாள். மனிதர்களும் உலகத்தில் இருக்கிறார்கள் என்பது உண்மைதானே?”

கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு அவமானமாக இருந்தது. மாமாவின் வீழ்ச்சியில் அவனுக்கும் பங்கு உண்டுதானே?

“என் மேல் உங்களுக்குக் கோபம் இருக்கும்...”

மாமா தலையை அசைத்தார்.

“சொல்லியிருக்கிறார்கள். தெரியுமா? தீது ம்நல்லதும் பிறர் கொடுக்க வருவதில்லை. நான் யாரையும் இப்போதெல்லாம் வெறுப்பது இல்லை. நீ என்ன செய்வாய்? அந்தப் பெரிய விளையாட்டில் நீ ஒரு சிறிய ஆள்தானே. பதினோரு பேர் ஆடும் கால்பந்தாட்டத்தில், யாரோ ஒருவர்தான் ‘கோல்’ போட முடியும். அந்த ஒருவனுக்கு மற்றவர்கள் அவரவர் அளவில் உதவி செய்ய வேண்டும். அதுதானே முறையும் ஒழுங்கும்? களத்தில் இறங்கியபிறகு ஆடித்தானே ஆகவேண்டும்? வீரனுக்கு இலட்சியம்தான் குறி. பந்தபாசம், நட்பு, உறவு எல்லாம் அவனுக்கு விஷயமே அல்ல. வெற்றி மட்டும் அவன் அடைய வேண்டிய பாதை. அது மட்டுமல்ல! யாரை யார் வீழ்த்த முடியும் என்கிறாய்? இதெல்லாம் மனித எத்தனமே இல்லை.”

மாமா சொல்லி விட்டுச் சிரித்தார்.

அவர் முகத்தில் ஆசை, துக்கம், கோபம் எதுவும் இல்லை. அனைத்தையும் கடந்து விட்டவராக இருந்தார் அவர்.

“உங்களுக்குத் தெரியுமா. விநோதினி கட்சியில் முக்கியஸ்தர் ஆகியிருக்கிறாள்.”

“ஆகவேண்டியதுதானே, அவளது பங்கும் அரசியலுக்கு வேண்டும்தானே?”

“இல்லை. அவளுக்கு அரசியல் பிடிக்காது என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.”

மாமா அமைதியாய் இருந்தார்.

“கோகிலாவைப் பார்த்தீர்களா?”

“இல்லை.”

“ஏன்?”

“எதற்கு?”

மாமா எழுந்தார்.

“ஒருநாள் வீட்டுப் பக்கம் வாயேன்.”

“வார்டேன் மாமா.”

“அப்பா எப்படி இருக்கார்?”

“அவருக்கு என்ன? நல்லாவே இருக்கார்.”

மாமா போய் வெகுநேரம் சென்ற பிறகு அவனுக்கு விநோதினியிடமிருந்து போன் வந்தது.

“என்னம்மா?”

“ராஜா என்னை இன்று இரவு பத்து மணிக்கு அவர் வீட்டுக்கு அழைக்கிறார்.”

“அவன் பெரிய சாராய வியாபாரி.”

“தெரியும். ஆனால் முக்கிய கட்சிக்காரராயிற்றே...”

“போகப் போகிறாயா?”

“போகலாமா?”

“உன் இஷ்டம்.”

“போகப் போகிறேன். அரசியல் குறித்துப் பேச வேண்டியிருக்கிறது.”

“பிறகு, என்னிடம் எதற்குக் கேட்டாய்?”

“ஒரு முறை.”

“என்ன முறை?”

“மனைவி என்ன செய்கிறாள் என்பது கணவனுக்குத் தெரிய வேண்டிம்தானே...”

“என்ன!... என்ன?”

போன் வைக்கப்பட்டு விட்டது.

26

அன்று படுக்கையை விட்டு எழுந்தவுடனேயே கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு ஒரு தகவல் சொல்லப்பட்டது. சின்னமனூரில் இருந்து ஓர் இளைஞன் அவனைப் பார்க்க வந்திருந்தான். முகத்தை மட்டும் கழுவிக்கொண்டு இரவு உடையுடனே கீழே இறங்கி வந்தான்.

கதர் நாலு முழ வேட்டியும், கதர்ச் சட்டையுமாக, எளிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று பார்த்த மாத்திரத்தில் சொல்லும்படி அந்த இளைஞன் இருந்தான். கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பார்த்ததும் குப்பிட்டான்.

“உட்கார்...”

அவன் நின்றிருந்தான்.

“என்ன விஷயம்?”

அவன் சென்னையில் ஒரு கல்லூரியில் சேர வந்திருந்தான். எம். காமில் அவன் சேர வேண்டியிருந்தது. கிருஷ்ணமூர்த்தி சிபாரிசு செய்து அவனைச் சேர்த்துவிட வேண்டும்.

“என்னை உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

அவன் மாமாவின பேரைச் சொன்னான். அவர்தான் அவனைக் கிருஷ்ணமூர்த்தியிடம் அனுப்பியிருந்தார். அதைக் கேட்கச் சங்கடமாக இருந்தது. உட்கார்ந்த இடத்தில், போனில், பெரிய பட்டியலை வைத்துக் கொண்டு படித்துக் கொண்டே வருவார் மாமா. அத்தனை கல்லூரி, பள்ளிகளிலும் இடம் வாங்கிக் கொடுப்பார் அவர். அந்த மாமா இப்போது தன்னிடம் ஒரு மாணவனை அனுப்பி வைத்திருந்தார். சக்கரம் திரும்புவது என்பது இதுதான் போலும்!

“ஏன் சொந்த ஊரில் இருந்து படிக்கலாமே, நீ?”

“வீட்டில் நான் படிப்பதை விரும்பவில்லை. உடன் வேலை பார்க்கச் சொல்கிறார்கள். இங்கு என் சித்தப்பா இருக்கிறார். அவர் என்னைப் படிக்க வைப்பார்” என்றவன் தொடர்ந்து சொன்னான்.

“எனக்குப் படிக்க ஆசை சார். பி. காழுக்கு என்ன வேலை கிடைக்கப் போகிறது உடனடியாய்? எம். காம். படித்தாலாவது எம். ஃபில். பண்ணலாம். பி. எச். டி. பண்ணலாம். என் ஆசை கல்லூரி ஆசிரியராவது, எப்படியாவது எனக்கு நீங்கள் ஓர் இடம் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும்.”

அவன் அழுதுவிடுவான் போலிருந்தது.

கிருஷ்ணமூர்த்தி, அவன் பெயர் மற்றும் இதர குறிப்புக்களை எழுதித்தரச் சொன்னான். வாங்கி, அவன் அறிந்த, தலைவருக்கு மிக நெருக்கமாக இருக்கிற ஒரு

கல்லூரி முதல்வருக்குப் போன் செய்தான். அவர் வீட்டில் இருந்தார்.

‘வணக்கம். நான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.’

‘‘எந்த கிருஷ்ணமூர்த்தி?’’

அவன் தன்னைச் சொல்லிக் கொண்டான்.

‘‘அட்டே...நீங்களா சார்...எப்படி இருக்கிறீர்கள்? செளக்கியமா?’’

‘‘இருக்கேன்.’’

‘‘தலைவர் நல்லா இருக்கிறாரா?’’

‘‘நல்லா இருக்கார்.’’

‘‘சொல்லுங்கள். நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?’’

கிருஷ்ணமூர்த்தி தன் தேவையைச் சொன்னான்,

‘‘சீட் விஷயமா? ம்...நான் யோசிக்க வேண்டும்...’’

‘‘ஏன்?’’

‘‘கொஞ்சம் தாமதமாகச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். இடங்கள் நிரம்பி விட்டன. உங்களுக்கு மறுப்புச் சொல்லவும் முடியவில்லை. ஒரு காரியம் செய்யுங்கள். அந்த அம்மாவைக் கேட்டுப் பாருங்கள்.’’

‘‘எந்த அம்மாவை?’’

‘‘அதான் சார்...விநோதினி அம்மாவை அந்த அம்மா ரெண்டுசீட் கேட்டிருந்தாங்க. ஒன்று கொடுத்தாச்சு. ஒன்று ரிசர்வ்லே வையுங்க, அப்படின்னு சொல்லியிருக்காங்க... நீங்க அவங்களோடு பேசுங்க...அவங்க சம்மதிச்சா, நான் ஓர் இடம் கொடுக்கத் தாயார்.’’

கிருஷ்ணமூர்த்தி தயக்கத்தோடு பேசினான்.

“சரி...நான் பேசிவிட்டுப் போன் செம்கிறேன்” என்றபடி போனை வைத்த கிருஷ்ணமூர்த்தி, அந்த இளைஞனிடம் சொன்னான்:

“நாளை என்ன வந்து பார். ஏதாவது ஏற்பாடு செய்கிறேன்.”

அந்த இளைஞன் புறப்பட்டுப் போனான்:

கிருஷ்ணமூர்த்தி அப்படியே பிரமை பிடித்து அமர்ந்திருந்தான். இதென்ன, சக்கரம் மீண்டும் திரும்புகிறதா? அவன் மிகவும் கழிவிரக்கத்தோடு பல கணங்கள் அமர்ந்திருந்தான். பிறகு அந்த அலுப்பில் இருந்து கட்டாயப் படுத்திக் கொண்டு வெளியேறினான். போனை எடுத்து விநோதினியைக் கூப்பிட்டான். அவள் அலுவலகத்தில் இருந்ததாகத் தெரிந்தது. அங்கு தொடர்பு கொண்டான்.

“என்ன விநோதினி. இத்தனை காலையில் ஆபீஸ்?”

“வேலை அதிகம். எனக்களிக்கப்பட்ட பொறுப்பை மிக ஒழுங்காக நிறைவேற்ற வேண்டாமா?”

“செய்ய வேண்டும்தான். எனக்கு ஒரு உதவி.”

“சொல்லுங்கள்...”

“நீங்கள் ரிஸர்வ் செய்து வைத்திருக்கிற காலேஜ் சீட் எனக்கு ஒன்று வேண்டுமே...”

“எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

“அப்புறம் உங்களுக்கு? நீங்கள் எங்காவது வாக்குக் கொடுத்து வைத்திருப்பீர்களே?”

“இல்லை. உண்மையில் அந்த ‘சீட்’ உங்களுக்குத் தான் ரிசர்வ் செய்து வைத்திருந்தேன். கடைசி நேரத்தில் நீங்கள் இப்படித் தவிப்பீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். போன வருஷம் நீங்கள் தவித்தது நான் அறிந்த சங்கதி தானே?”

“ரொம்ப நன்றி விநோதினி.”

“சாப்பிட்டீர்களா?”

“இன்னும் இல்லை.”

“ஏன்?”

“தோன்றவில்லை.”

“தோன்றுமா என்ன? பசிக்குச் சாப்பிட வேறு யோசிக்க வேண்டுமா? ஏன் உடம்பு சரியில்லையா?”

“மனம் சரியில்லை. ஒரு மாதிரியாக மனம் களைத்து இருக்கிறது.”

“இன்னும் அரை மணியில் நான் அங்கு வருகிறேன். அதற்குள் குளித்துத் தயாராகுங்கள். நாம் இருவரும் எங்காவது சாப்பிடப் போவோம்.”

கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு ஒரு புதிய உற்சாகம் உடம்பு முழுக்க ஏற்பட்டது. சுறுசுறுப்பாய்க் குளித்தான். உடை மாற்றிக் கொண்டு கீழ் இறங்குகையில் கீழ் ஹாலில் விநோதினி அமர்ந்திருந்தாள்.

“போகலாமா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே எழுந்தாள் விநோதினி.

“எங்கே போகலாம்?”

“டிரைவ்—இன்னுக்கு.”

அவர்கள் புறப்பட்டார்கள்.

“அப்புறம், அந்தச் சாராய வியாபாரி என்ன பேசினான் என்று சொல்லவில்லைபய...”

“அரசியல் என்று எண்ணிக் கொண்டு எதையோ பேசினான். ஆனால் அரசியல் பேச அவன் என்னை அழைக்கவில்லை.”

அவன் மௌனமானான். அப்புறம் அவனாகவே பேசத் தொடங்கினான்.

‘காமம், அலங்காரம். ஆணவம், பதவிவிவறி, துரோகம் இவை எல்லாவற்றுக்கும்தான் அரசியல் என்று பேராகி விட்டது; எனக்கு உங்களைப் பற்றித்தான் கவலை’’

‘‘என்னைப் பற்றி ஏன் உங்களுக்குக் கவலை? நான் என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியும். என்னை மீறியாரும் கற்பழித்துவிட முடியாது. பொது வாழ்க்கை என்று வந்து விட்டோம். ஆண்களுடன் கலந்து பழகுவதைத் தவிர்க்க முடியாது. என்றால் என்ன பண்ணை? ஆண்கள் அப்படித்தான் இருக்கிறார்கள். கொஞ்சம் பார்க்க அழகாய், கொஞ்சம் புத்திசாலித்தனமாய், இருப்பவள் பொது வாழ்க்கைக்கு வந்தால், அவள் ஒரு மாதிரிப்பட்டவளாகத்தான் இருப்பாள் என்று நினைத்து விடுகிறார்கள். அழைத்தவுடன் வந்து விடுவாள் என்று நினைத்து விடுகிறார்கள்.’’

அவர்கள் உணவுக்கு ஆர்டர் கொடுத்து விட்டுக் காரிலேயே அமர்ந்திருந்தார்கள்.

‘‘ஆண்கள் இல்லாத இடம் எது, கிருஷ்ணமூர்த்தி.’’

‘‘ஆனாலும், நீங்கள் அவசரப்பட்டு இந்த இடத்துக்கு வந்திருக்கக் கூடாது. உங்கள் சிந்தனைக்கும் தகுதிக்கும் இந்த இடம் பொருந்தாது. நீங்கள் காயப்பட்டு விடுவீர்கள் போலவும், துன்பத்துக்கு ஆளாவீர்கள் என்பது போலவும் எனக்குத் தோன்றுகிறது.’’

அவள் சில கணங்கள் எங்கே பார்த்துக் கொண்டு யோசித்தபடி இருந்தாள். பிறகு சொன்னாள்.

‘‘எனக்கும் அது தெரியும். கிருஷ்ணமூர்த்தி. ஆனால், அதே அபாயம் உங்களுக்கும் உண்டுதானே? நிலவிவகாரத்

தில் உங்கள் பெயரும் அடிபட்டதுதானே? ஊழல் அரசியல் வாதி என்று சில நல்ல பத்திரிகைகள் கூட உங்கள் பெயரைச் சொன்னதுதானே? அது காயம் இல்லையா? அவமானம் இல்லையா? யோசித்துப் பாருங்கள்.”

அவன் பதில் பேசாமல் சாப்பிட்டு முடித்தான்.

“அப்புறம். உங்கள் திட்டம் என்ன?” என்று அவளைக் கேட்டான்.

“இன்றைக்கா? இரண்டு மூன்று மத்திரிகளைப் பார்க்கவேண்டும். சிபாரிசு வேலைகள்தான் அப்புறம் இரவு பத்து மணிக்கு முதல்வரை அவர் வீட்டில் சந்திக்கப் போகிறேன். அதற்கு நீங்கள் கட்டாயம் என்னுடன் வர வேண்டும்.”

“முதல்வர் உன்னைத்தானே கூப்பிட்டிருக்கிறார்?”

“அதனால் என்ன? ஏன் வந்தாய் என்றா கேட்கப் போகிறார்? சும்மா வாருங்கள். எனக்கு நோக்கம் இருக்கிறது.”

“என்ன நோக்கம்?”

“நான் உங்களுக்குத் தெரியாமல் கட்சிக்கு வந்து விட்டதாகவும், எனக்கும் உங்களுக்கும் தகராறு என்பதாகவும் அவர் நினைக்கிறார். அது இல்லை என்று நான் சொல்ல வேண்டும்.”

“சொல்லி?”

“என்னை நான் நிரூபித்துக் கொள்ளவேண்டும்.”

“எதை?”

“நான் உங்களுடையவள் என்பதை.”

அவன் மகிழ்ச்சியில் திளைத்து நின்றான்.

முத்துச் சுண்ணாம்பு அடித்த வெள்ளைச் சுவரில், 'ரூபுப் லைட்' டை ஒட்டிப் பல்லி ஒன்று படுத்துக்கிடந்தது.

"ஒரு சாண் அளவே ஆன ஒரு குட்டி மனிதன் படுத்துக் கொண்டிருப்பது மாதிரி, இல்லை?" என்றான் கிருஷ்ணமூர்த்தி விநோதினியைப் பார்த்து.

விநோதினி அந்தப் பல்லியைப் பார்த்தாள். சரியாகத் தான் சொல்லியிருந்தான் அவன். கைகள், கால்கள் இரண்டையும் பரப்பியபடி, குப்புறப்படுத்துக் கிடக்கும் ஒரு மனிதனைப் போலத்தான் காட்சி தந்தது அது.

"ஆம். அப்படித்தான் தென்படுகிறது. ஒருகால், நமது முதாதையாக அது இருக்கலாம்."

"முதாதையா?"

"ஆம், ஓர் உயிர் வளர்ச்சிதானே ஆறு உயிர் மனிதன்? உயிராகி, புழுவாகி, மீனாகி, பறவையாகி எந்தனையோ வளர்ச்சி பெற்று, அந்த ஆதி உயிர் தானே மனிதனாகி இருக்கிறது. அந்த மனிதனின் பரம்பரை தானே நாம்? மனித இனம் நடந்து வந்த வளர்ச்சிப் பாதையில், பல்லி ஒரு கட்டம்தானே? அது பல்லியாகவே இருக்க, நாம் மட்டும் மனிதனாகி விட்டோம். அந்தச் சொந்தத்தில்தான், இவைகள் மனிதர் வீடுகளைச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கின்றனவோ என்று தோன்றியது."

அவன் சிரித்தான்.

அவள் இடுப்பை உயர்த்தி நெட்டி முறித்தாள்!

“அப்பப்பா. இன்று முழுக்க உட்கார்ந்து உட்கார்ந்து, உடம்பே சிறுத்துப் போய்விட்டது மாதிரி இருக்கிறது. எழுங்களைன். காலாற கொஞ்சம் நடந்து வரலாம்.”

அவன் எழுந்தான்.

“காரை எடுத்துக் கொள்ளலாமா? கடற்கரை வரை சென்று, அப்புறம் அங்கிருந்து நடக்கலாம்.”

“வேண்டாம். இங்கிருந்து கூப்பிடு தூரத்தில் கடல். சும்மா நடந்து வாருங்கள்! ரொம்பத்தான் சுகம் பெற்று விட்டீர்கள்.”

அவர்கள் நடந்தார்கள். விநோதினிக்கு நடப்பது மிகவும் பிடிக்கும். மாலையும் இரவும் சந்திக்கிற நேரத்தில், மனித நெருக்கடி இல்லாத நடைபாதைகளில் வீட்டுக் காப்பவண்டுக்குள் இருக்கும் மரங்களின் நிழல்களை மிதித்துக் கொண்டு, தன்னைப் புரிந்து கொண்டு, நேசிக்கிற சக ஆத்மாவோடு நடப்பது மிக இனிய அனுபவமாக அவளுக்குத் தோன்றும்.

இப்போதும் அப்படித்தான் தோன்றுகிறது. காற்று மிக இதமாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு குழந்தையின் ஸ்பரிசத்தைப் போல அது தண்ணென்றிருந்தது. இப்படியே, உலகத்தின் இறுதி விளிம்பு வரை ஆண்டுக்கணக்கில், பசி தாகமற்று நடக்க மாட்டோமா என்று இருந்தது அவளுக்கு. தூரத்தில் கடல் ஆர்ப்பரிப்பது கேட்டது. அவ்வளவு. சீக்கிரம் கடல் சமீபித்தது அவளுக்கு ஏமாற்றமாகக் கூட இருந்தது. வானத்தில் நிலா மேகங்களில் சிக்கிப் புதைந்து கிடந்தது. மக்கள் இந்தப் பகுதிகளில் எப்போதும் குறைவாகவே நடமாடுவார்கள்!

அவர்கள் ஓரிடத்தில் அமர்ந்தார்கள்.

“இன்னும் பல்லியைப் பற்றித்தான் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

“இல்லை. அதைக் கடந்து வந்து விட்டேன். மனிதனுக்குப் பக்கத்தில் நிற்கிறேன். இனி மனிதனின் அடுத்த கட்டம் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“நமக்கு முன்பாக நீட்சையும் அரவிந்தரும் அது குறித்து யோசித்து விட்டார்கள் ஒற்றைச் ‘செல்’ அம்பா விலிருந்து மனிதன் வளர்ந்தான் எனில், இங்கிருந்து அவன் அதி மனிதனாக, ‘சூப்பர் மேனாகத்தான்’ வளர்வான் என்று அவர்கள் கருதினார்கள்.

‘அத்மனிதன் சாத்தியம்தானா?’ விநோதினி கேட்டாள்.

“ஏன் சாத்தியம் இல்லாமல்?”

“எனக்குத் தோன்றவில்லை. மனிதன் புற உலகை, ஐம்பூதங்களையும் ஜெயித்தது என்னவோ உண்மை. அகத்தை, ஆணவத்தை, ஐயத்தை, மிருகத்தனத்தை ஜெயித்தானா? காலப் பேப்பரைப் பிரித்தால், ஈழமும், பஞ்சாபும் கண்ணில் படத்தானே செய்கிறது. மனித உயிர்கள் அவை யாருடையவையாக வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும், அவ்வளவு மலிவாகவா போயிற்று? ஒரு பக்கம் அணுதண்டுகளைச் செய்து இட்டிலி அடுக்குவது மாதிரி அடுக்கிக் கொண்டு, மறுபக்கம் பட்டனை அழக்கினால் மேஜைக்குச் சாப்பாடு வருகிற விஞ்ஞான வளர்ச்சி ஒரு வளர்ச்சிதானா? மனிதனைப் போலவே உலக மனிதனைச் சிருஷ்டித்து விட்டால் நாம் வளர்ந்தவர்கள் ஆவோமா? டெஸ்ட்டியூபில் என்ன, ரீத் பேஸ்ட் டியூபில் வேண்டுமானாலும் குழந்தைகளை உற்பத்தி செய்யுங்கள். ஆனால் இதயத்தை எப்படி உருவாக்குவீர்கள்? வாடிய பயிரைக் கண்ட ப்பாது வாடுகிற மனசை எந்தக் கம்பியை வளைத்துப் பண்ணிவீர்கள்?”

“ராமனைப் போன்ற மாமனிதர்களை நமது முன்னோர்கள் படைத்துக் காட்டியிருக்கிறார்களே! நமக்கு எடுத்துக்காட்டத்தானே? ராமனைப் போன்றவர்

கள் அன்றே இருந்தார்கள் எனில் ஏன் இன்று தோன்ற முடியாது?" என்றான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

“ராமனை மாமனிதனாக என்னால் ஒப்புக் கொள்ள இயலவில்லை” என்றான் விநோதினி. “எந்த நியாயமும் இன்றி அவன் வாலியைக் கொன்றதை விடுங்கள். சீதை யின் மேல் அவன் நம்பிக்கையும், அபிப்பிராயமும் நம் போன்ற சாதாரண மனிதனில் இருந்து எப்படி வேறு பட்டுள்ளது? யோசியுங்கள். இராவண வதம் முடிந்த கையோடு, ஊர் உலகுக்காக அவளை அக்னிப் பிரவேசம் செய்யச் சொன்ன ராமன், நம்மை விட, நம் எதிர் வீட்டு, பக்கத்து வீட்டுக்காரனைக் காட்டிலும் எந்த வகையில் உயர்ந்தவன்? தெருவோரத்தில், நடைபாதையில் வாழ் கிறவன் நேரடியாகக் குற்றம் சாட்டிக் கூத்தலை இழுத்துப் போட்டு அடிப்பான். அது எவ்வளவோ மேல். அந்த நிமிஷத்துக்கு அந்தப் பிளாட்பாரம் வாசி உண்மை யாக இருக்கிறான். ராமன் தன் மனசுக்குள் இருப்பதை மறைத்து, தான் ஏதோ மிகப் பெரியவன் மாதிரி, தனக்குத் தன் மனைவியின் மீது எந்தச் சந்தேகமும் இல்லாதவன் மாதிரி, ஊர் உலகுக்குத்தான் அந்த அக்னிப் பரீட்சை என்பது மாதிரி நடித்தானே. அது மாமனிதன் லட்சியமா? அவன் ஒரு சராசரி மனிதனாகத்தான் படைக்கப்பட்டிருக் கிறான். மாமனிதனாக வாழ முயற்சி செய்யும் ஒரு சராசரி மனிதன் அவன். சில சமயங்களில் தன் லட்சியங் களிலிருந்து விழுந்து விடுகிற ஒருவன்.”

மண்ணில் கை அலைந்தவாறே அவள் பேசுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அவன் சொன்னான்: “ஊர் உலகுக்காக அந்த அக்னிப் பிரவேசம் நிகழவில்லை என்று எப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?”

“அப்படிப் பிறருக்காகத்தான் அது நடந்தது எனில், விற்பாடு யாரோ சொன்னான் என்பதற்காகத் தன் மனைவியை மீண்டும் கானகம் அனுப்புவானா? இரண்டுமே

குயுத்தி முதல் குயுத்தி ஊரார் மேல் பழி போடுவது. இரண்டாவது குயுத்தி, குடிமகன் மேல் பழி போடுவது. உண்மையில் அவன் மனசுக்கள் இருந்ததுதான் வெளிப் பட்டது. ராமன் உண்மையில் சீதையை நம்பவில்லை என்றுதான் படுகிறது. தன் மனைவி மேல் நம்பிக்கை உள்ளவன், பிறர் வார்த்தைகளை நம்புவானா? '

கிருஷ்ணமூர்த்தி யோசித்தபடி சொன்னான்: நீங்கள் சொல்வதில் உண்மை இருப்பது மாதிரிதான் படுகிறது. ஆனால் ஒரு பெண்ணின் மேல், அதுவும் மகாராணியின் மேல் அபவாதம் வந்தபின், ராமனுக்கு அதிகாரம் செலுத்துவதில் மனச் சங்கடம் ஏற்படும்தானே? "

"அதுதான் நான் சொல்லுவதும்! மனச் சங்கடம் வெளியில் இருந்து வரவில்லை. உள்ளே இருப்பதுதான். அது வெளிப்படச் சந்தர்ப்பத்துக்குக் காத்துக் கொண்டிருந்தது. சந்தர்ப்பம் வாய்த்ததும் வெளிப்பட்டது. அபவாதம் என்கிறீர்களே! பொது வாழ்க்கைக்கு வந்து விட்ட எந்தப் பெண்ணின் மேல் அபவாதம் வரவில்லை, சொல்லுங்கள். ஏன், ஏன் மேல்கூட அபவாதம் வந்து விட்டதே, உங்களுக்குத் தெரியாதா? எத்தனை பேருடன் என்னை இணைத்துப் பேசுகிறார்கள்? "

கிருஷ்ணமூர்த்தி மௌனமாய் இருந்தான். அது அவன் அறிந்த ஒன்றுதான் ஒவ்வொரு முறை விநோதினியின் பெயர் ஒருவனுடன் இணைத்துப் பேசப்படும் போதெல்லாம் பேசப்படுவதைக் கேட்கும்போதெல்லாம் அவன் மனம் குன்றிப் போவதுண்டு.

"என்ன யோசிக்கிறீர்கள்? "

"எனக்கும், உங்கள் பெயர் இப்படி துஷ்பிரயோகம் படுத்தப்படும்போதெல்லாம் மனசுக்குச் சங்கடமாகத்தான் இருக்கிறது "

"சங்கடமே படக்கூடாது. சங்கடப்படும்போது, வதந்தியை நீங்கள் கொஞ்சமாகவேனும் நம்புகிறீர்கள். "

நம்ப விரும்புவீர்கள் அது ஆபத்தான மலைச் சரிவுக்கு உங்களை அழைத்துச் சென்று விடும். இப்படிப்பட்ட வதந்திகள் உங்கள் காதுகளில் வந்து விழும்போது அவை களைச் செல்கிறவர்களைப் பார்த்துச் சிரிக்கவும், அலட்சியப்படுத்தவும், அவர்கள் தகுதியே அதுதான் என்று தீர்மானிக்கவும் நீங்கள் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். கிருஷ்ணமூர்த்தி! உங்களுக்கு நான் சொல்லவில்லை. இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கும் இரண்டு மணிக்கும் கூட எனக்குப் போன் கால் வருகிறது. கட்சிக்காரர்கள் தான். கட்சிக்காரர்கள் இல்லாத சமூகப் பெரியவர்கள் என்று வேஷம் போடுகிறவர்கள். கட்சிக்காரர்கள், கட்சிப் பணி என்று ஆரம்பித்துக் கடைசியில் எங்கு சந்திக்கலாம் என்பதில் போய் முடிகிறார்கள் வெளியாட்கள், ஹோட்டலில் எனக்கு அறை போடுகிறார்கள். வீடு வாங்கிக் கொடுத்து காலம் கொடுத்து செலவுக்கு மாசம் பத்தாயிரம் கொடுப்பதாகக் கூறுகிறார்கள் தமிழரின் நாகரீகம் இது! தமிழர் என்ன. மனிதனே இப்படித்தான் இருக்கிறான். என்ன செய்யலாம்? ஒன்று: பொது வாழ்க்கையை முற்றாகப் புறக்கணித்து ஒதுங்கலாம். அப்படியும் பிரச்னை முளைக்காமல் இருக்குமா? குறைந்த பட்சம் வீட்டுக்கு வரும் காய்கறிக் கடைக்காரனும், பால் காரனும் பேச மாட்டார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்? ஆண்களே இல்லாத இடம் இருந்தால், அங்குதான் போய் வாழ வேண்டும் போல இருக்கிறது. அப்படி ஓர் இடம் இருக்க முடியுமா?"

அவன் சொன்னான்.

“ஆண்கள் இல்லாத இடத்தில் பெண்கள் இருப்பார்களே! வதந்தி என்றால் பெண்களுக்கு ரொம்ப இஷ்டமான சமாசாரம் அல்லவா?"

“அடடா! ஆண்களைக் கூட என்னால் சமாளித்து விட முடிகிறது. பெண்களின் பிரச்னைதான் ரொம்பக் கஷ்டம். நான் அணிகிறபுடவை, அதன் வண்ணம், அதன்

அமைப்பு எல்லாங்கூட விமர்சிக்கப்படுகிறது. பெண்களால். என்ன பண்ணை?"

"ஆஹ, ஆண்கள், பெண்கள் அற்ற சீல், வால்ரஸ் மிருகங்கள் வாழ்கின்ற பனிப் பிரதேசத்துக்குத்தான் நீங்கள் போக வேண்டும்."

இருவரும் சிரித்தார்கள்.

நிலவு வானத்தில் கண்ணாமூச்சி ஆடுவது போல, மறைந்தும் வெளிப்பட்டும் இருந்தது. சேலையை கலைக்கிற விதமாகக் காற்று பலத்திருந்தது. இருட்டு, தனிமை, கடற்கரைக் காற்று. மனம் இளகி விநோதினி சொன்னாள். "இந்த சூழ்நிலை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது"

"எனக்கும்தான்."

சற்று நேரம் கழித்து கிருஷ்ணமூர்த்தி சொன்னான். "எனக்கு உங்களிடம் ஒரு விஷயம் கேட்க வேண்டும். நீண்ட நாட்களாக என்மனசுக்குள் இருக்கிற கேள்வி இது. தயவு செய்து சமார்த்தியமாகப் பதில் சொல்லி விடாதீர்கள்! உண்மையைச் சொல்லுங்கள். அரசியலை இவ்வளவு காரமாக விமர்சித்த நீங்கள், எப்படித் திடுமெனப் பிரவேசித்தீர்கள்? பதவி ஏற்றுக் கொண்டீர்கள்?"

அவன் சிரிப்பது அந்த இருட்டிலும் தெரிந்தது.

சொன்னாள். "உங்களை அந்த இடத்திலிருந்து மீட்கத்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி! வெள்ளத்தில் சிக்கியவரை வெள்ளத்தில் வீழ்ந்துதானே காப்பாற்ற முடியும்? அரசியல் சுகம் பெற்று விட்ட உங்களை, மக்களிடமிருந்து தனித்துப் போய் விட்ட உங்களை மீட்க எனக்கு வழி தெரியவில்லை. எனக்கு ஒரு சிநேகிதி இருக்கிறாள். அவள் சொல்லித் தந்த வழி இதுதான். நானும் யோசித்துப் பார்த்ததில், எனக்குப் புலப்பட்டதும் அதுதான். ராமர்யணம்தான் எனக்கு இந்த விஷயத்தில் உபயோகப்பட்டது. ராமன் எவ்வளவு சிந்தனைக்குத்திரியன்...வீரமும்

திறமையும் மிக்கவன்; தெய்வாசம் பெற்றவன். இருந்தும் பெண் விஷயம்தானே அசைத்தது? அகலிகைக்குப் பார்த்த மாத்திரத்தில் பாவப் பிராயச்சித்தம் அருளியவன், தன் பெண்டாட்டிக்கு மட்டும் அக்னிப் பரீட்சை வைத்ததேன்? ஏனெனில் தன் பெண்கள், தான் நேசிக்கும் பெண்கள், தங்களுடையவர்கள் என்று இருக்கிற பெண்கள் மேல் பிறர் வதந்தி பரப்பினால் ஆண்கள் மனம்தாங்குவதில்லை. நீங்களும் ஓர் ஆண்தானே. அந்தத் தந்திரத்தை நானும் கடைப்பிடித்தேன். ஓரளவு வென்றேன். என மேல் பேசப் படும் வதந்தி, உங்களை ஹிம்சை செய்தது எனக்குத் தெரியும். என்னை இந்த வெள்ளத்திலிருந்து அல்லது நெருப்பில் இருந்து காப்பாற்றி எனக்குப் பின்னால் நீங்களும் வெளியே வந்து விடுவீர்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். கிருஷ்ணமூர்த்தி! அரசியல் பற்றி என்கருத்து எதுவும் மாறி விடவில்லை. மேலும் பலப்பட்டு இருக்கிறது. நான் இந்த நிமிஷம் அரசியலுக்கு முழுக்குப் போட்டுவிடுகிறேன். நீங்கள் என்னுடன் வந்து விடுகிறீர்களா? கிருஷ்ணமூர்த்தி! நீங்கள் எவ்வளவு நல்ல மனிதர் எவ்வளவு படித்திருக்கிறீர்கள்? ஏன் இந்த அடியாள் வேலை உங்களுக்கு? அகிங்கமாக இல்லையா உங்களுக்கு? என்னைப் பாருங்கள். சகலத்தையும் உங்களுக்குப் அர்ப்பணித்து உங்களுடன் வாழத் துடிக்கும் என்னை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு ஏற்ப அழகிய அர்த்தம் பொருந்திய வாழ்க்கையை நான் அமைத்துத் தருகிறேன். என்னுடன் வருகிறீர்களா?"

அவன் அவளைப் பார்த்தான். இருட்டில் மின்னும் அவள் கண்களைப் பார்த்தான். பிறகு சொன்னான்:

“வருகிறேன். விநோதினி!”

நிலவு பளிர்ென்று வெளிப்பட்டது.

“தேர் நிலைக்குத் திரும்பி விட்டாதா?” என்றான் விநோதினி சிரித்துக் கொண்டே.

“திரும்பியது மட்டுமல்ல... அதன் இடத்துக்குச் சென்று அமைதியாக நின்றும் விட்டது. இனி அதுக்கு அசைவும் இருக்காது, ஆட்டமும் இருக்காது. சிவனை என்று நின்ற இடத்திலேயே இருக்கும்” என்றான் கிருஷ்ணமூர்த்தி. அவனுக்கு முன் மாணவர்கள் ஏழுதிய கட்டுரைத் தாள்கள் இருந்தன. அவற்றைப் படித்துத் தன் கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டிய நிலையில் அவன் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

“உ போடட்டுமா?”

“போடுங்களேன்... போடேன்.”

விநோதினி சிரித்தாள்.

“என்ன தமாஷ்?”

“இல்லை. ஒரு சமயம் நீங்கள், வாங்கள், போங்கள்” என்று எட்டி எட்டிப் போய் நிற்கிறீர்கள். சில சமயம் ‘நீ, வா, போ’ என்று சொல்லி நெருங்கி என் மேல் விழுகிறீர்கள். ஆனால் தேர் நிலைக்குத் திரும்பி வந்து விட்டதாக வேறு சொல்கிறீர்கள் இன்னும் வரவில்லை போல் இருக்கிறதே?”

மௌனமாகப் புன்னகை ஒன்றை அவளைப் பார்த்து அனுப்பி விட்டுத் தன் வேலையைத் தொடர்ந்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

மாலைக் காலத்துக் கடற்கரை வீட்டுக்குள் நுழைந்து ஆடை, தலைமுடி, தாள்கள் ஆகியவற்றைக் கலைத்தது,

“இந்த வீட்டுக்கு ஃபேரனே தேவையில்லை குளித்துத் தலையைத் துவட்டாமலேயே ஈரம் உலர்ந்து விடுகிறது.

எனக்கு எப்போதும் காற்றும் வெளிச்சமும் மிகவும் பிடிக்கும்'' என்றாள் விநோதினி.

பள்ளியை ஒட்டியே ஆசிரியர்களுக்கு வீடு அளிக்கப் பட்டிருந்தது. கடற்கரையைப் பார்த்த வீடு. காற்று பிய்த்துக் கொண்டு போகிறது போல, வெளிச்சம் மேலே கவிழ்வது போல் கட்டப்பட்ட குடிசை வீடுகள். குடிசை என்று தோற்றம் தந்தாலும், உள்ளே அனைத்து வசதிகளும் நிறைந்திருந்தன. சுவரை மறைத்திருக்கிற மாதிரி, புத்தகங்களின் வரிசை. கேஸ் அடுப்பு, சிறிய ஃபிரிட்ஜ். ஆடை வைக்க ஓர் அலமாரி, அடக்கமான சுகமான கட்டில் சுத்தமான லோஷன் மனக்கும் பாத்ரூம்.

அது வித்தியாசமான பள்ளிக்கூடம். ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் பத்துப் பதினைந்து மாணவர்கள். பதினைந்து மாணவர்களுக்குப் பத்து ஆசிரியர்கள். வகுப்பு என்பதை அறைகளாக அடையாளம் காணாமல், மாணவர்களின் தரத்தினால் தகுதியினால் அடையாளம் கண்டார்கள் பள்ளி நிர்வாகிகள். ஒரு மேனாட்டுச் செல்வந்தரும், அறிவாளியுமான ஒருவரால் கட்டப்பட்ட முன் மாதிரிப் பள்ளி அது. கிருஷ்ணமூர்த்தி அதற்குள் நுழைந்ததோடு அசந்துதான் போனான். ஏனெனில் அந்தப் பள்ளியில் வகுப்பறைகளே இல்லை. ஒரு மிகப் பெரிய ஹால். அதில் ஏராளமான நாற்காலிகளும், எழுது மேஜைகளும் இருந்தன. இதுதான் வகுப்பறை என்றார்கள். மற்றொரு பெரிய அறை சினிமா மற்றும் நாடக அறை என்றார்கள். அனைத்துக்கும் மேலாக அங்கு மிகப் பெரியதும், மிகச் சிறந்ததும், உலகத்தின் புலமொழிகளிலிருந்தும் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட, மற்றும் அம்மொழிகளில் படைக்கப்பட்ட இலக்கியங்களைக் கொண்ட நூலகம் இருந்தது. பள்ளியைச் சுற்றி மாபெரும் தோட்டம் இருந்தது. நகரத்துப் பெட்ரோல் காற்று உள்ளே நுழைய முடியாத விதமாக, மிகவும் உள்ளே அடங்கிப் போயிருந்தது பள்ளி. ஒவ்வொரு

வகுப்பு மாணவரும் என்னென்ன தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது பாடத் திட்டம். அந்தப் புத்தகச் செய்தி களை வீடியோ மூலமும், நேராகவும் கற்றுத் தந்தார்கள். மாணவர்கள் நூலகங்களில் தங்கள் பெரும்பாலான நேரத் தைக் கழித்தார்கள் ஐயம் ஏற்படும் போது தங்கள் ஆசிரி யர்களை அணுகினார்கள்! ஒவ்வொரு மாணவனும் பன்னிரண்டு ஆண்டு காலமும், பதினைந்து ஆண்டு கால மும் அங்கு பயின்றான். பயின்று வெளியேறும் காலத்தில், இந்திய மொழிகள் இரண்டும், ஐரோப்பிய மொழிகள் இரண்டும், கலைகளில் அல்லது விஞ்ஞானத்தில் ஏதேனும் ஒரு பிரிவில் தேர்ச்சியும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. விநோதினி வரலாறும், கிருஷ்ணமூர்த்தி தமிழும் போதிக் கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இருவரும் தேநீர் அருந்தினார்கள்.

“விநு! காலம் மிக அழகாக இருக்கிறது. வாயேன். கடற்கரையில் நடந்து விட்டு வரலாம்.”

கதாவசு சாத்திக் கொண்டு அவர்கள் புறப்பட்டார்கள். கூப்பிடு தூரத்தில் இருந்தது கடற்கரை. உலகத்தின் பெரும்பான்மையான இடத்தை ஆக்ரமித்துக் கொண்டிருக்கும் உப்புத் தண்ணீர் மக்களின் அழுக்குப் பாதங்கள் படாததால் இன்னும் அழுக்குப் படாததாய் இருந்தது கடல் மண்.

“மூர்த்தி! உங்களை ஒன்று கேட்க வேண்டும் என்று நாம் இவ்வு வந்து சேர்ந்த கடந்த ஆறு மாத காலமாய் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்!”

“கேளேன்.”

“செளகரியமாக, அந்தஸ்துடன் இருந்த உங்களை இந்தப் பட்டிககாட்டுக்கு அழைத்து வந்து விட்டதில், உங்களுக்கு ஏதேனும் வருத்தம் உண்டா? எனக்குப் பல சமயங்களில் ஒரு வகைத் துற்ற மனப்பான்மை கூட உண்டாகிறது.”

கிருஷ்ணமூர்த்தி யோசித்தபடி இருந்தான்.

“அப்படி இல்லை விநு....இங்கு வந்த பிறகுதான், வாழ்க்கை எவ்வளவு சாரம் கொண்டதாய் இருக்கிறது

என்பதையே நான் புரிந்து கொண்டேன். ஜரிகை அங்கவஸ்திரம் என்று ஒரு வகைத் துண்டைச் சொல்வார்கள். கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா? அதைத் துண்டாகப் பயன்படுத்த முடியாது. சுமமா தோளுக்கு அலங்காரமாக அது இருக்கும். அது மாதிரிதான் என் சென்னை வாழ்க்கையும். எனக்கே நான் பயன்படாமல், யாருடைய பினாமியாகவோ வாழ்ந்து கொண்டு, சீ...எவ்வளவு பெரிய இழி வாழ்க்கை. பணம், அந்தஸ்து, மரியாதை. எல்லாம் ஆடம்பரமாகவே கிடைத்தது. ஆனால் என்ன பயன்? அமைதி மட்டும் இல்லையே. என்ன விலை கொடுத்து எந்த இடத்தில் இதை நான் வாங்க முடியும்? நீயே சொல். விநு! நீ மட்டும் என் வாழ்க்கையில் நுழைய வில்லையென்றால், நான் எப்படியே வீணாய் போய் இருப்பேன். நீ, நான் செய்த புண்ணியத்தின் விளைவு. அதிர்ஷ்டத்தின் பயன். எனக்கு நீதான் எல்லாம். உன்னை விட விலைமகப்புள்ள ஒன்று எனக்கு ஒரு போதும் கிடைக்கப் போவதில்லை.”

அவன் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. அவள், அவனைத் தேற்றும் முகத்தான். அவன் கைகளை எடுத்துத் தன் கைகளுக்குள் புதைத்துக் கொண்டாள்.

காலம், ஓர் இனிப்புக் கட்டியைப் போல் கரைந்தது. அவன் சொன்னான்.

“விநு, எப்படி ஓர் அற்புதமான இடத்தில், என்னைக் கொண்டு வந்து சேர்க்க முடிந்தது? நான் என் வாழ்க்கை எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று, மாமாவிடம் போவதற்கு முன்னால், கற்பனை செய்திருந்தேனோ, அந்த வாழ்க்கையை எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. விநு இப்போது தான் அலமாரிக்குள் புத்தங்களாக உறங்கிக் கொண்டிருந்த விவேகானந்தரையும், வள்ளுவரையும் பாரதியை என் மாணவர்களிடமும், எனக்குள்ளும் ஜீவனுடன் உலகச் செய்ய முடிகிறது. எனக்கும், நான் கற்ற கல்விக்கும், இப்போதுதான் நியாயம் செய்ய முடிகிறது. இந்த வாழ்க்கையில் லஞ்சம் இல்லை. பொய் இல்லை. அப்பப்பா! எவ்வளவு பெரிய நிம்மதி?”

அவன் மண்ணில் மல்லாந்து படுத்தான். வானத்தில் கணக்கற்று நிறைந்திருந்த நட்சத்திரங்களைக் கண்டான். வெளுத்துப் போய் புறப்படும் வெண்ணிலவைக்கண்டான்.

அவள் அவன் தலையைக் கலைத்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள். அவன் பரவசத்தில், இரண்டு கண்களையும் மூடிக் கொண்டு படுத்திருந்தான்.

“விநு!”

“சொல்லுங்கள்”

“கோகிலா கடிதம் எழுதியிருந்தாரா?”

“உம்... அம்மாவிடமிருந்து நேற்று கூடக் கடிதம் வந்திருந்தது. ‘என்னை மாதிரி இல்லாமல், உனக்கு ஒரு நல்ல பணியும், நல்ல துணையும் கிடைத்திருக்கிறது. சந்தோஷமாக இரு’ என்று எழுதியிருந்தாள்.”

“உன் அம்மாவை நினைத்தால்தான் கவலையாக இருக்கிறது”

“அவசியம் இல்லை அம்மா. பொருளாதாரத்திலோ, மற்ற வசதிகளிலோ பின் அடையவில்லை அவள் எம்மாதிரி வாழ்க்கையை வாழ வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தாளோ, அது அவளுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது”

“நான் கூடக் கேட்டேன் மாமாவுக்கு அந்த அடையாறு பங்களாவை நான் கொடுத்து விட்டபோதே, கோகிலாவுக்கும் நான் ஏதாவது செய்ய முடியுமா என்று யோசித்தேன். ஆனால் அவரிடம் இல்லாதது எதுவும் இல்லை. ஏதைக் கொடுப்பது என்று யோசனையிலேயே இருந்து விட்டேன்,”

“அடுத்த விடுமுறைக்கு அதை, மாமாவைச் சென்று பார்த்து விட்டு வருவோமா?”

“அப்பாவும் அம்மாவும் ரொம்ப சந்தோஷத்தில் இருக்கிறார்கள் தங்கைக்கு வாய்த்தவர் நல்லவராக அமைந்து விட்டார்”

“இல்லை. அவரை விட எனக்கு வாய்த்தவர்தான் ரொம்ப நல்லவர்”

இருவரும் சிரித்தார்கள்: கடல் ஆரவாரித்த வண்ணம் இருந்தது.

(முற்றுப்)